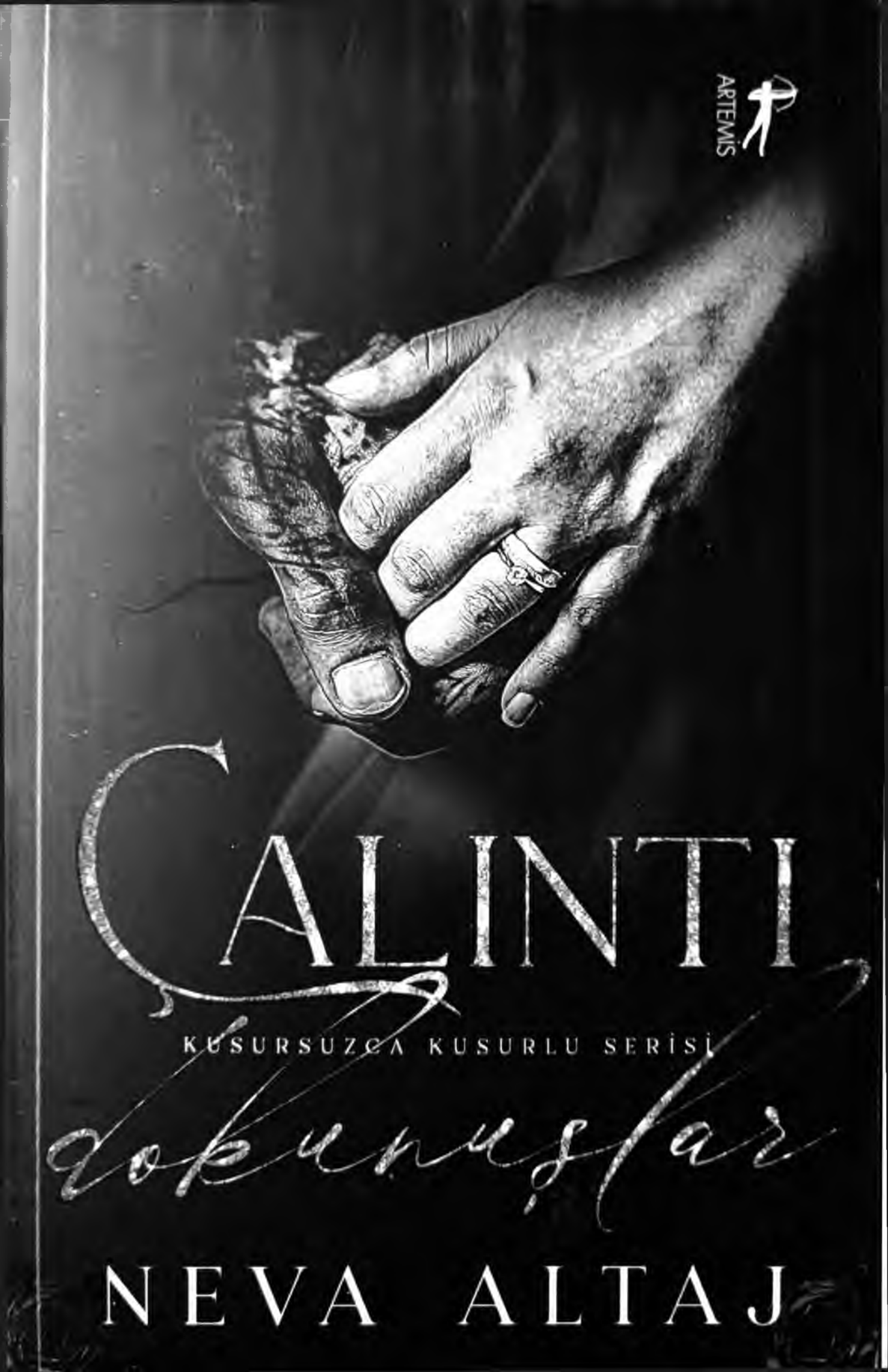
ARTEMİS

ÇALINTI

KUSURSUZCA KUSURLU SERİSİ

Yakınlar

NEVA ALTAJ

MILENE

Kurallar,
Onları biliyorum,
Ama onlara uymadım.
İzni olmadan onun şehrine, onun alanına girdim.
Ve şimdi, bedelini ödeme zamanım geldi.

Cosa Nostra'nın soğuk, hesapçı Don'uyla evleneceğim,
Birçok kişinin hiç görmediği ya da tanıyamadığı adamla,
Ve mafyaya sonsuza kadar bağlı kalacağım.

Ancak beni almaya geldiğinde,
Bunun ilk karşılaşmamız olmadığının farkına vardım.

SALVATORE

Artık hiçbir şey beni şaşırtmıyor.
Çok şey gördüm ve yaptım.
Bu kadına kadar.

O bir anomali,
Yoksullukta yaşıyor,
BENİM şehrimde,
İzin almadan.

Ona hiç hayal etmediğim şekilde çekildim.
Beni alevliyor ve ilgimi çekiyor.
Çalıntı dokunuşlardan daha fazlasını istiyorum.
Her şeyi istiyorum.
Ve Salvatore Ajello neyi isterse onu alır.

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

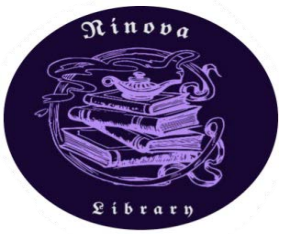
9 786053 049715

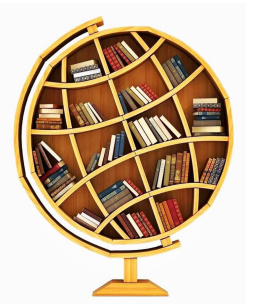
Yetişkin okurlar içindir

Çalıntı

zm

Neva Altaj

Kitap Kurdu

GİRİŞ

Salvatore

Yedi yıl önce

ELİME BİR ÇEKİÇ İNDİ, metal kafası zaten şişmiş olan etin içine gömüldü ve masaya bir hayli kan sıçradı.

Acının en kötüsü geçene kadar bekledim, sonra başımı kaldırdım ve tepemde duran adama dik dik baktım.

"Hayır," diye hırladım.

Capo'lardan biri olan Marcello, birkaç saniye beni izledikten sonra sağ taraftaki duvara yaslanan Don'a omzunun üzerinden bir bakış attı. İçerisi loştu, tavandaki floresanlardan gelen vızıltılar ya da parlaklıklar yoktu. Tek ışık, masanın köşesindeki eski bir lambadan sızıyordu ama Don purosunu yakıp başını salladığında yüzü alevle kıpkırmızı parladı.

Marcello bana geri döndü ve bileğimi daha sıkı kavradı. "Bence bir kez daha düşünmelisin," dedi alayla. Çekici bir kez daha ağır bir şekilde parmaklarıma indirdi.

Yakıcı bir acı kolumda yayıldı, omzum boyunca titreşerek ilerleyip doğruca başımın arkasına yıldırım gibi indi. Bu his beynimi ele geçirdi, kafatasımın içinde kendine bir yuva yaptı. Acıyı engellemek için dişlerimi sıktım.

"Siktir git, Marcello," dedim boğuk sesle.

Kahkaha atarak başını iki yana salladı, "Gerçekten farklı bir şeysin."

Marcello çekici masaya bırakıp silahını kılıfından çıkardı. Direkt kafama sıkacağını sandım ama silahı bacağıma doğrulttu. "Bence elini yeterince mahvettim. Muhtemelen artık hissedemiyorsundur. Peki ya buna ne dersin?"

İki el silah sesi yankılandı. Mermiler etimi ve kemiğimi yarıp geçerken acıyla haykırdım. Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırdı.

"Son şansın, Salvatore," diye bağırdı.

Derin bir nefes aldım, beş para etmez piçi görmezden geldim ve hâlâ aynı karanlık köşede dikilen Don ile doğrudan göz teması kurdum. Gözlerini net biçimde göremeyeceğim kadar karanlıktı ama lamba yüzüme çok yakın durduğu için onun benim yüzümü görebildiğinden emindim. Sağlam elim sandalyenin koluna bağlıydı ama bileğimi ona orta parmağımı gösterecek kadar çevirdim, ip derimi kesti.

"Pes etmeyecek, Marcello," dedi Don ve çıkmak için döndü. "Sadece onu öldür ve bu işi bitir."

Marcello kapı kapanıncaya kadar bekledikten sonra bağlı olduğum sandalyenin etrafından dolaştı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Senden hep nefret ettim. Don, iki yıl önce babanın yerine geçmene izin verdiğinde ne düşünüyordu bilmem. Yirmi dört yaşındaki birini Capo yapmak... Sanki burada siktiğimin anaokulunu falan işletiyoruz."

"Bunun seni nasıl sinirlendirdiğini anlıyorum, Marcello." Karanlık noktalar gözlerimin önünü engellemeye devam ederken derin bir nefes aldım. "Özellikle de Capo olarak geçirdiğim iki yılda, Aile için senin aynı pozisyonda yirmi yılda kazandırdığından daha fazla kazandırdığım düşünülürse."

"Seni kan kaybından ölmen için burada bırakmalıyım." Yere tükürdü ve ayağıma bir kurşun daha sıktı.

"Bu," dedim boğulur gibi, "akıllıca olmaz."

"Niye?"

"Çünkü ben ölmezsem... sen öleceksin."

Kahkaha attı. "Evet, bunu riske atmamalıyız."

Odada üç el silah sesi yankılandı ve sırtımda keskin, yakıcı bir acı patladığında hızla nefes aldım. Zorlukla bir nefes daha almayı başarmamın ardından her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM bir

Salvatore

Günümüz

"KENARA ÇEKİL, SENİ SERSEM!"

Kenara çekilirken başımı hızla kaldırdım. Böbreğime inmek üzere olan bir dirsekten kaçtım ve yanımdan hızla geçen formalı kadına gözlerimi dikip baktım. Hastanenin otoparkının ortasında, tam birkaç adım önümde duran bir arabaya doğru koşuyordu.

Daha on beşinde görünen bir delikanlı, sürücü koltuğundan fırladı. Acil girişine değil de otoparka sürmesine bakılırsa daha önce hiç hastaneye gitmediği belli oluyordu. Hemşire araca ulaştığı anda oğlan da kapıyı açtı. Birkaç saniye boyunca ikisi de arka koltuğa bakakaldı.

"O...kafa mı?" diye kekeledi oğlan. "Nasıl...? Anne, zamanımızın olduğunu söylemiştin."

Bir kadının inlemeleri etrafı doldururken dehşete düşmüş ve kâğıt gibi bembeyaz olmuş oğlan gözlerini arka koltuktan ayırmadı.

"Ufaklık! Hey!" Hemşire oğlanın kolunu tutup onu sarstı ama çocuk cevap vermiyordu. "Ufaklık. Odaklan!" Yüzüne hafifçe tokat attı. "Hastaneye gir. Bir doktor bul ve onu buraya getir."

"Sen...doktor değil misin?"

"Ben hemşireyim. Annenin sancıları olduğunu söyledin, doğumun başladığını değil. Git. Hemen!" diye bağırdı. Arabaya doğru dönüp dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini önündeki koltuğa yerleştirdi. "Her şey yolunda annecik. Benim için nefes al. Sorun yok. Sancın geldiğinde ıkınmanı istiyorum, tamam mı? Adın ne?"

Arabadaki kadın inleyip duyamadığım bir şey söyledi, muhtemelen hemşirenin sorusunu cevaplıyordu. Ardından tekrar bağırdı.

"Ben Milene," dedi hemşire. "Harika gidiyorsun, Jenny. Evet, nefes al. Bir kez daha, başı neredeyse çıktı. Bir kere daha ıkınacaksın ama hakkını vererek ıkın."

Hemşire omzunun üzerinden hastanenin girişine doğru baktı, sonra bakışları benimkilere kilitlenene kadar etrafa bakmaya devam etti. "Sen! Takım elbiseli!" diye bağırdı. "Buraya gel!"

Başımı eğdim ve onu inceledim. Fark ettiğim ilk şey gözleriydi ama gözlerinin rengi değildi. O detayı göremeyecek kadar uzaktaydım. İçlerinde, bakışlarımı yakalayan bir panik ve kararlılık karışımı vardı. Başka bir durumda, benzer bir talebi görmezden gelir ve yürüyüp giderdim. Diğer insanların hayatları beni zerre ilgilendirmiyordu. Fakat bakışlarımı kızdan ayıramadığımı fark ettim. Böyle bir durumda aklını başında tutmak için epey kararlılık gerekirdi. Yavaşça arabaya yaklaştım, gözlerimi bir kez daha arabadaki kadına odaklanan ve talimatlar yağdıran hemşireden ayıramadım. Hemşirenin atkuyruğu şeklinde topladığı dağınık saçları, sarının çok açık bir tonuydu.

"Bana ceketini ver," dedi bana doğru bakmadan, arabadaki kadın bir inilti daha çıkardı. "İşte böyle Jenny. İşte böyle. Onu tuttum."

Sesi hafifçe titriyordu ama yüzündeki panik dolu ifadeyi kaçırmak imkânsızdı. Kendini böyle tutuyor olması beni hayrete düşürdü. Hayatım boyunca gördüğüm ve yaptığım şeylerden sonra, artık beni şaşırtan çok fazla şey yoktu.

Birdenbire, etrafımızı bir bebeğin ağlaması doldurdu.

Bir bebeğin ilk ağlamasının, en soğuk yürekleri bile eriteceğini söylerlerdi ama benim için hiçbir anlamı yoktu. Öyle olmasını beklediğimden değildi. Az önce yeni bir hayatın dünyaya gelişine tanık olmuştum ama benim için bir trafik ışığının değişmesiyle aynı duygusal tepkiyi ortaya çıkarıyordu.

Yani hiç.

Ceketimi çıkardım, arabanın kapısının üzerine bırakıp gitmek niyetindeydim ancak bakışlarım hemşirenin yüzüne indiğinde, nefesim boğazımda düğümlendi. Kucağındaki bebeğe bakıyordu, öyle bir huşu ve neşeyle gülümsüyordu ki yüzü ışık saçıyordu. Öyle savunmasız ve içtendi ki gözlerimi dudaklarından ayıramadım. Bu sözde yaşam mucizesiyle ilgili hiçbir şey hissetmemiştim ama ona bakarken aniden göğsüm tuhaf bir hisle sıkıştı ve bu hisle birlikte, bana yabancı olan bir...istek hissettim. Elimdeki ceketi sıktım, kızın yüzünü kavrayıp gülümsemesini kendime yöneltebilmek için onu çevirme dürtüsünün ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım. Beni ele geçiren bu şey için iyi bir isim bulamadım. Belki... özlemdi?

Göz ucuyla hastaneden çıkan beyaz önlüklü iki kadını gördüm, bize doğru koşuyorlardı. Onların arkasından bir erkek hemşire sedyeyi iterek geliyordu.

"Harika iş çıkardın Jenny. Onu şimdi göğsüne vereceğim. Gömleğini aç," dedi hemşire, sonra bana dönüp elini uzattı.

Armani ceketimi ona verdim ve bebeği sarmak için arabanın içine eğilmesini izledim.

"Tanrım, Milene." Yanımıza gelen doktorlardan biri hızla nefes aldı. "Buradan sonrasını biz hallederiz tatlım. Harika iş çıkardın."

Sarışın hemşire, Milene, başını salladı ve asfalttan kalktı. Neşeli ifadesinin yerini kafa karışıklığı aldı, sanki olanları yeni yeni kavrıyor gibiydi. Gülümsemesinin silinmesinin sorumlusunu tutup cezalandırmak istedim ama suçlayacak kimse yoktu. Durumun kendisi böyleydi. Yine de birini öldürme ihtiyacı yakamı bırakmadı.

Genç hemşire hastanenin girişine yöneldi ama birkaç adım attıktan sonra park halindeki bir araca yaslandı. Başını eğip kan bulaşmış haldeki ellerinin titreyişine baktı, sonra onları formasının önüne çılgınca silmeye başladı. Çok gençti. Yirmilerinin başlarındaydı. En fazla yirmi iki, belki yirmi üçtü. Muhtemelen ilk doğumuydu ama kendini iyi tutmuştu ve bunun için ona hayran olmadan edemedim. Elleri biraz temizlenince arabadan uzaklaştı ve yürüyüşüne devam etti ama sendeledi. Yana doğru bir adım atıp diğer arabaya yaslandı ve gözlerini kapattı.

Gitmeliydim. Arkamı dönüp arabama binmeli ve eve sürmeliydim. Ama yapamadım. Adeta bütün benliğim sarışın hemşireye odaklanmıştı. Öyle kaybolmuş ve savunmasız görünüyordu ki. O yüzden makul olanı yapmak yerine aramızdaki mesafeyi kapattım ve önünde durdum. Aniden, uzanıp yüzüne dokunma dürtüsüyle doldum ama bu saçma isteği bastırıp sadece onu gözlemledim. Gözlerini açıp bana baktı. Koyu yeşil.

"Ceketli," dedi ve gözlerini tekrar kapattı. "Adını ve adresini danışma masasına bırakabilirsin. Ceketini geri gönderdiklerinden emin olacağım."

Sesi sabit olsa da elleri hâlâ vücudunun geri kalanı gibi titriyordu. Adrenalin sonrası çöküş. Omzumun üzerinden bir bakış

attım. Hastanenin girişiyle aramızda otuz metre vardı ama bu durumda o kadarcık mesafeyi gitmeyi başarabileceğinden şüpheliydim. Bacakları öyle fena titriyordu ki bükülecekleri anı bekledim. Binaya giderken takılıp kendini yaralayabilirdi. Bu ihtimalin canımı niçin bu kadar sıktığından emin değildim.

Eğilip küçük bedenini kollarımın arasına aldım. Kızın dudaklarından şaşkın bir çığlık kaçtı ama anında şikâyet etmedi. Sadece kollarını boynuma doladı ve kocaman gözlerle bana baktı. Yolu yarıladığımızda kıvranmaya başladı, neredeyse dengemi bozuyordu.

"İndir beni." Daha çok kıvrandı. "Yürüyebilirim, kahretsin."

Kollarımda onunla ilerlemeye devam ettim, ufak yumruklarıyla göğsüme vurarak elimden kaymaya çalışıyordu. Kırk beş kilodan fazla olmamasına rağmen kıpırdanması işleri çok daha can sıkıcı hale getiriyordu. Eğer durmazsa ikimiz birden kaldırıma suratımızın üzerine düşebilirdik.

Başımı çevirdim ve burunlarımız kazara birbirine değdi. Çilleri olduğunu fark ettim.

"Dur," dedim ve kıpırtıları kesildi.

Sanki benimle tartışacakmış gibi ağzını açtı ama onu uyarmak için kollarımı sıktım. Kimse emirlerime itaatsizlik edemezdi. Kız ağzını kapatıp burnunu kıvırdı ama hiçbir şey söylemedi. Akıllıca. Başımı tekrar girişe doğru çevirdim ve yürümeye devam ettim.

Milene

En iyi arkadaşım, Andrea, "Ateşli miydi?" diye sordu.

Telefonu omzumla yanağım arasına sıkıştırdım ve akşam yemeği için artan yemekleri buzdolabından çıkardım.

"Sanırım," dedim ve tabağıma yemek yığdım. Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

"Bu nasıl bir cevap böyle? Öyle miydi, değil miydi?"

"Öyleydi. Uzun boylu. Pahalı takım elbiseli. Siyah saçlıydı, saçlarının arasında biraz beyazlar vardı. Güzel kokuyordu." Çok, çok güzeldi. Tişörtümden hâlâ parfümünün kokusunu alabiliyordum.

"Gri saçlı mı? Kaç yaşındaydı bu herif?"

"Otuzlarının ortasında. Muhtemelen saçları erken ağarmış." Tabağı mikrodalgaya koyup bir dakikaya ayarladım. Yemeğin doğru düzgün ısınması için yeterli bir süre değildi ama idare ederdi. Ondan daha uzun süre bekleyemeyecek kadar acıkmıştım.

"Hiçbir şey söylemedi mi? Adım?"

"Hayır. Sadece beni hastanenin lobisine taşıdı, yere bıraktı, arkasını dönüp gitti."

"Şey, şaşırdığımı söyleyemem. Hep tuhaf tipleri kendine çekiyorsun." Andrea kahkaha attı. "Şu anestezi uzmanı Randy hâlâ seni takip ediyor mu?"

"Evet." Tabağımla birlikte köşedeki ufak masama oturdum ve yumuldum. "Dün bana yine çiçek yolladı. Bu defa karanfiller. Yani, bu da ne halt demek oluyor? Onlar cenazeler için."

"Yine ürkütücü not var mıydı?"

"Evet. Tenimin ay ışığı gibi parlamasıyla ilgili bir şeyler. Azıcık ağzımın içine kustum." Kedim masaya atlayıp burnunu bardağıma soktu ve suyumdan içti. Mutfak beziyle kafasına vurdum. "Aşağı in, lanet olası."

"Randy denen adamın tehlikeli olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu Andrea. "Aylardır seni takip ediyor."

"Hiç sanmıyorum. Umarım yakında rahatsız edecek başka birini bulur. Şikago'da neler oluyor?" Ağzıma bir çatal dolusu yemeği tıkıştırdım.

"Geçen gün ağabeyini gördüm. Hâlâ senin Illinois'da olduğunu sanıyor."

"Güzel. Lütfen onun önünde ağzından bir şey kaçırmadığından emin ol. Eğer Angelo, New York'ta olduğumu öğrenirse çıldırır."

"Şikago'ya geri dönmelisin, Milene. Orası güvenli değil. Ya New York Ailesi'nden birisi senin orada olduğunu öğrenecek olursa?" Fısıldayarak konuşmaya başladı. "Ajello, diğer Cosa Nostra Aileleri'nin izinsizce onun bölgesine girmelerine izin vermiyor. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Kötü şöhretli Don Ajello'nun, benim gibi zavallı biri için kendini yoracağından şüpheliyim," diye mırıldandım lokmalarımın arasında. "Ayrıca intörnlüğümü bitirmem gerekiyor. Bitirir bitirmez geri geleceğim." Kedi tekrar masanın üstüne atlayıp tabağımdaki etten bir parça çaldı ve banyoya kaçtı. "Bir gün bu kediyi boğacağım."

"Haftalardır bunu söylüyorsun." Andrea kahkaha attı.

"Dün eve lanet bir tavuk kanadıyla geldi. İki gün önce de bir parça balıkla. Komşular onu bana yemek çalması için eğittim sanacak." Esnedim. "Seni yarın ararım. Gözlerimi açık tutamıyorum."

"Pekâlâ. Eğer o seksi yabancıyla tekrar karşılaşırsan numarasını aldığından emin ol."

"Yaa, tabii."

Telefonu kapattım ve kendimi dairenin diğer tarafındaki yatağıma sürükledim. Bütün daire, eski evimdeki yatak odamdan küçüktü ama kirasını kendi paramla ödüyordum ve dünyalara

değişmezdim. Henüz Andrea'ya ya da başkasına söylememiştim ama Şikago'ya dönmeyi planlamıyordum. Asla.

Cosa Nostra saçmalıklarıyla işim bitmişti.

Salvatore

Ofis kapım sert bir şekilde tıklatıldı. Başımı dizüstü bilgisayarımdan kaldırıp güvenlik şefimin içeri girdiğini gördüm ve masanın diğer tarafındaki sandalyeye doğru başımı salladım.

"Kızı buldun mu?" diye sordum.

"Evet. Ve buna inanmayacaksın." Nino oturup kollarını göğsünde bağladı. "Milene Scardoni. Şikago Capo'larından, Angelo Scardoni'nin en küçük kız kardeşi."

Sandalyemde arkama yaslandım. Ne sıra dışı bir durumdu. "Emin misin?"

"Evet. St. Mary's'de çalışan tek Milene o. Sosyal medyasını da kontrol ettim." Telefonunu çıkarıp birkaç saniye boyunca kaydırdı, ardından masada bana doğru itti. "Çok fazla fotoğraf yok ama kız kardeşiyle iki fotoğrafını buldum. Bratva'ya gelin gidenle. Birbirlerine çok benziyorlar. Rossi'nin karısının kız kardeşi Andrea'yla da birkaç fotoğrafını buldum. Bu o, Patron."

Masadan telefonu alıp ekrana baktım. Fotoğraf birkaç yıl öncesine aitti. Saçları daha kısaydı. Aynı yaşlarda bir kızla duruyordu. Milene kameraya öpücük yolluyordu. Dolgun dudakları ve minik burnuyla çok güzeldi. Fakat dikkatimi çeken şey kusursuz yüz hatları değildi. Gözleriydi. Kocaman, ışık saçan, sanki doğrudan içime bakıyormuş gibi görünen yeşil küreler neşe ve yaramazlıkla parıldıyordu. Başparmağımı dudaklarına ulaşana kadar ekranda gezdirdim.

"Şikago Capo'sunun kız kardeşi. Benim bölgemde." Telefonu masanın üstüne geri bıraktım ama fotoğraftan gözlerimi ayıramadım. Gülümsemesi çok samimi görünüyordu. Birisinin bana o şekilde gülümsemesi nasıl hissettirirdi?

"Onu buraya getirmesi için birini yollamamı ister misin?" diye sordu Nino. "Yoksa Rossi'yi arayıp sorunla bizzat onun ilgilenmesini mi istersin?"

Gözlerimi ekrandan ayrılmaya zorladım, yeni tanıştığım sıradan bir kadının içimde böylesine sağlıksız bir ilgi uyandırmayı başarması sinir bozucuydu. Ayağa kalkıp şehre bakan geniş pencereye doğru yürüdüm. Şikago Don'u Luca Rossi'yi aramak en iyi hareket olurdu. Onu alması ve Şikago'ya geri götürmesi için birini yollardı.

"Hayır," dedim aşağıdaki caddeye bakarken. Bir saat önce yağmur başlamıştı. Çiseleyerek başlasa da sağanağa dönüşmüştü. Saçlarının ıslandığında ne kadar koyulaştığını merak ettim. "Peşine birini tak. Nerede yaşadığını biliyor musun?"

"Kontrol ettim. Banliyöde bir çöplükte."

"Yalnız mı?"

"Bir kedisi var."

"Evine kamera yerleştirilmesini istiyorum," dedim. "Mutfak, oturma odası, yatak odaları ama banyoda olmasın."

Nino hiçbir şey söylemedi, o yüzden arkamı döndüğümde onu yüzünde bir şok ifadesiyle bana bakarken buldum. Birbirimizi neredeyse yirmi yıldır tanıyorduk, o yüzden isteğimin onu afallattığına şaşmamalıydı. Beni de aptallaştırmıştı.

"Yangın merdiveninden içeriye bir göz attım," dedi hemen. "On dokuz metrekarelik bir stüdyo daire. Tek odalı."

Bir Capo'nun kız kardeşi banliyödeki bir stüdyo dairede yaşayarak, bir hemşire olarak çalışıp kıçını yırtarak ne yaptığını sanıyordu?

"Tüm alanı kaplayacak şekilde iki kamera yerleştir," dedim. "Yirmi dört saat içinde halledilmesini istiyorum ve kayıtları doğruca benim bilgisayarıma verin. Başka kimsenin erişimi olmayacak."

"Olmuş bil." Nino gitmek için ayaklandı ama omzunun üzerinden bana baktı. "Sormamda sakınca yoksa, onu nereden bulup çıkardın?"

"St Mary's'in önünde. Altı aylık kontrolümden sonra eve dönüyordum." Dönüp pencereden dışarı baktım. "Bana sersem dedi, neredeyse beni deviriyordu ve sonra otoparkın ortasında bir kadını doğurttu. Ayrıca bunların arasında ceketime el koydu."

Nino kahkahalara boğuldu. "Şey, onu neden ilginç bulduğunu anlıyorum."

Evet. Milene Scardoni'yi çok ilginç buluyordum.

BÖLÜM iki

Salvatore

YATAĞIMDA UZANIP DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMI AÇTIM ve geçen hafta boyunca her akşam yaptığım gibi, Scardoni kızının dairesindeki güvenlik kamerasına tıkladım. İzlediğim ilk akşam, kendime bunun sadece iyi niyetli bir ilgi olduğunu söyleyip, gelip geçici bir heves olduğuna ikna olmuştum. Çabucak bakacak, sonra da yayını kapatıp uyuyacaktım. Tüm kaydı izledim. O zamandan beri de her lanet gece aynı şeyi yaptım. Onu görme ihtiyacı, görmezden gelemeyeceğim kadar güçlüydü.

Kaydı bu sabaha, gece nöbetinden döndüğü zamana geri sarıp videoyu oynattım.

Yaşadığı yer lanet bir ayakkabı kutusu gibiydi ve iki kamera her santimini kaplamaya yetmişti. Milene'nin içeri girişini, girişin ortasında uyuyan kediye neredeyse basıp tökezlemesini ve banyoda kaybolmasını izledim. On dakika sonra büyük beden bir tişörtle dışarı çıktı, yatağa doğru süründü ve örtünün altı-

na kaydı. Rahatlayıcı bir kucaklamayla yorganın köşesini çekti. Bir dakika olmadan aptal kedisi yatağa atladı. Çamurumsu bir grilikte, sıska bir kediydi ve kuyruğunun bir kısmı yok gibiydi. Onu çöpten falan mı almıştı? Kedi yatağın ayakucuna doğru ilerledi, sonra Milene'nin yorganın altından çıkan ayaklarına vurup tırmaladı.

Ses yoktu, o yüzden Milene yataktan fırladığında sadece dudaklarının hareket ettiğini görebildim. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bağırıyordu. Kedi yatağın altına atladı. Milene tekrar uzandı ama yorganı üstüne çektiği anda kedi geri döndü. Milene'nin kafasına doğru gitti, ön patisini uzattı ve burnuna vurdu. Kedi ona birkaç defa dokunsa da Milene tepki vermedi. Lanet şey ısrarcıydı. Milene kediyi yakalamak için elini uzattı, sarılıp yanına aldı ve yüzünü yastığına gömdü.

Videoyu yaklaştırdım ve pencereden sızan öğle güneşi ışığıyla aydınlanan uyuyan halini izledim. Kedi bir ara döndü ve başını Milene'nin boynuna bastırdı.

Neden o çöplükte yaşıyordu ki? Nino'ya kızın hesaplarını kontrol ettirmiştim. Kardeşi her ay onun hesabına yüklü miktarda para yatırıyordu ama kız hiçbir şeyi çekmiyordu. Sadece her ay yetersiz maaşının yatırıldığı ikinci hesabını kullanıyordu. Scardoni'nin onun New York'ta yaşadığını bilip bilmediğini merak ettim. Muhtemelen bilmiyordu. Onun kim olduğunu öğrendiğim anda Rossi'yi aramalıydım. Onun yerine kızı gözetleyip duruyordum, hem de her gece. Bir içgüdü haline gelmişti. Saçmalıktı. Fakat duramıyordum.

Sol ayağımdaki hayalet ağrıyı görmezden gelmeye çalışarak kaydı akşam yediye ilerlettim, Milene'nin yataktan sıçrayarak kalkıp oturduğu zamana. Bir an için dış kapıya doğru baktı, yataktan çıkarken battaniyeyi vücuduna sarıp girişe doğru yöneldi. Yolu yarıladığı sırada aptal kedi peşinden atılıp battani-

yenin yerde sürünen kenarını kaptı ve Milene'nin bacaklarının arasından fırladı. Milene tökezledi. Kedi komodinin üstüne atlayıp dekoratif bir sepeti yere itti, onunla birlikte bir yığın kâğıt ve başka şeyler de peşinden gitti. Milene ayaklarının dibindeki dağınıklığa baktı, başını iki yana salladı ve kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Kollarında kocaman bir kırmızı gül buketi tutan bir teslimatçı görüntüye girdi. Birkaç kelime konuştular, sonra adam çiçeklerle birlikte ayrıldı ve Milene elinde bir çeşit notla mutfağa yöneldi. Çöp kutusunun yanında durdu, notu okudu ve kaşlarını çattı. Gözlerini devirerek notu çöpe attı.

Komodinden telefonumu aldım ve Nino'ya lanet çiçekleri kimin gönderdiğini bulmasını söyleyen bir mesaj gönderip izlemeye devam ettim.

Ocakta yumurta çırpan Milene'yi takip ettim, parmaklarımla sürekli dizüstü bilgisayarımın üzerinde davul çalıyordum. Gülleri sevmediği için mi çiçekleri geri göndermişti? Başka bir adamın ona çiçek gönderdiğini düşünmek karın boşluğumu yaktı. Belki de rengi yüzündendi. Tekrar telefonumu alıp sekreterimi aradım. Telefonu açtığında ona neye ihtiyacım olduğunu söyledim. Birkaç saniyelik katı bir sessizlik olduktan sonra çiçekçinin beni hemen arayacağını mırıldandı. Beş dakika sonra telefonum çaldı.

"Bay Ajello. Ben çiçek butiğinden Diana. Lütfen neye ihtiyacınız olduğunu söyleyin, ben de sizin için her şeyi ayarlayayım," diye cıvıldadı.

"Yarın sabah gönderilecek çiçeklere ihtiyacım var."

"Elbette. Özel bir şey ister misiniz? Elimizde Hollanda'dan muhteşem kırmızı güller ve—"

"Elinizdeki her şeyi alacağım, kırmızı güller hariç."

"Ah? Kırmızılar hariç tüm güllerimizi mi? Kesinlikle. Nereye—"

"Her şeyi söyledim, Diana," dedim. "Adresi yaz. Sabah altıda teslim edilmelerini istiyorum."

Çiçekçiyle görüşmemi bitirdikten sonra telefonu önümdeki klavyenin üzerine yerleştirdim ve bakakaldım. Daha önce hiç kimse için çiçek almamıştım. O zaman şu anda bu çılgınca ihtiyaç nereden geliyordu?

Milene

"Siktir," diye mırıldanıp sürgülü kilidi kurcaladım.

Alarmımı kurmayı unutmuştum ve neredeyse uyuyakalıyordum. Kapının kulbu nihayet döndüğünde kapımı açtım, koridora fırlama niyetindeydim ama eşikte kalakaldım. Koridorda koşamayacaktım, orası kesindi. Merdivene ulaşmayı başarırsam şanslıydım çünkü teslimat şirketinin birisi çuvallamış gibiydi. Hem de çok fena.

Koridorun her iki tarafı da—yaklaşık yirmi beş metre kadar—kocaman çanaklar ve vazolar içinden taşan çiçeklerle bezeliydi. Her aranjmanın içinde farklı türde bir çiçek vardı; beyaz güller, sarı güller, turuncu güller, papatyalar, zambaklar, laleler ve bilmediğim bir sürü demet daha. Her bukette, çiçeklerle uyumlu renkte, vazonun etrafını saran saten bir fiyonk vardı.

"Tanrım," diye mırıldanıp çiçek denizine baktım, herhangi birini devirmeden merdivene nasıl ulaşacağımı merak ediyordum.

"Milene!" diye bağırdı hırıltılı bir kadın sesi.

Başımı çevirdim ve ev sahibimi elleri belinde merdivenin tepesinde dururken gördüm.

"Bunları koridordan almanı istiyorum. İnsanların işe gitmesi lazım," diye devam etti.

"Benim değiller," diyerek renk patlamalarına doğru baktım.

"Notta öyle oldukları yazıyor."

Başımı hızla sağa çevirdim. "Not mu?"

Elindeki pembe zarfı kaldırdı. "Teslimatçı bunu sana vermemi söyledi."

"Bir hata olmalı."

"Üzerinde senin adın yazıyor."

Hiçbir şeyi devirmemeye özen göstererek koridora adım atıp ona doğru yürüdüm. En az yüz vazonun arasından zikzaklar yaparak yürümek zorunda kaldım.

"Bir bakayım," dedim ve zarfı almak için kocaman bir beyaz gül demetinin üstünden eğildim. Haklıydı. Üstünde benim adım vardı. Omzumun üzerinden ağzım açık halde çiçeklere baktım, sonra zarftaki notu çıkardım.

Beğendiklerini al.

Beğenmediklerini dağıt.

Gözlerimi kırptım. Tekrar okudum. Arkasını çevirdim. İsim yoktu. Kim binlerce dolar değerinde çiçekler alır ve sonra da alıcısına beğenmediklerini dağıtmasını söylerdi ki? Randy miydi? Sanmıyordum. Ayrıca notta banal tek cümlelik laflarından biri yoktu ve o daima bir tane yazardı. Tekrar koridordan aşağı doğru baktım ve hızlıca bir hesaplama yaptım. O vazoların her biri yüz dolara mal olmuş olmalıydı. Muhtemelen daha fazlaydı. Yani toplamda... Başımı hızla ev sahibime çevirdim, gözlerim kocaman oldu. Hassiktir.

"Bunların koridordan kaldırmanı istiyorum," diye homurdandı ve gitmek için döndü. "Yarım saatin var."

Tüm bunlarla ne halt edecektim? Ayrıca hangi manyak bütün çiçekçiyi satın alırdı ki? Bu deliliğin özel bir seviyesiydi.

Telefonumu çıkarıp iş yerinden arkadaşım Pippa'yı aradım.

"Hastanenin çamaşırhanesinde çalışan adamlardan birinin telefon numarasını bulabilir misin?" diye sordum.

"Çamaşırhane mi?"

"Evet. Bir iyiliğe ihtiyacım var. Bir de kamyonete," derken çiçeklere baktım. "Büyük bir kamyonete."

BÖLÜM

üç

Salvatore

DİZÜSTÜ BİLGİSAYARIMI KAPATIP OFİSİMİN KÖŞESİNDE dizlerinin üzerinde duran adamı inceledim. Nino, herifi saçından tutmuş suratına bağırıyordu.

"Sana kimin için çalıştığını sordum Octavio." diye bağırdı ve adamın yüzüne yumruğu indirdi. "Bizi sattın mı? Narkotiğe?"

"Ben değildim, Nino. Yemin ederim ben değildim!"

"Başka kim seninle çalışıyor, bilgi satıyor?" Bir darbe daha. Tükürük ve kan karışımıyla kaplı iki diş ofiste uçup duvarda kan lekeleri bıraktı.

"Bir isim istiyorum, Octavio!" Nino bağırmaya devam etti.

Masamdan telefonu alıp güvenlik kamerasını açtım, Milene'nin dairesinin yayınını ekrana aldım. Geçtiğimiz hafta boyunca, gün içinde periyodik olarak canlı yayını kontrol etmeye başlamıştım. Akşamları da tüm günün kaydını izlemeyi sürdürüyordum ama bu benim için artık yeterli gelmemeye başlamıştı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını öğrenme konusunda açıklanamaz bir ihtiyaç geliştirmiştim.

Ekran, Milene'nin evinin görüntüsüyle aydınlandı. Beyaz gülleri ve papatyaları almıştı, mutfak masasının üzerinde duruyorlardı. Milene'yi televizyon izlerken ya da kitap okurken bulmayı bekliyordum, akşamları işte değilse genelde öyle yapıyordu. Onun yerine odada koşturduğunu gördüm, üzerinde sadece siyah dantelden iç çamaşırı takımı vardı. Dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğildim ve elimdeki telefonu sıktım.

Milene ufak gardırobundan gümüş rengi bir elbise aldı ve alt kısımdan siyah, yüksek topuklu bir çift ayakkabı çıkardı. Önce elbiseyi giydi. Kısaydı, dardı ve eski moda disko topları gibi parıltılar saçıyordu. Elimdeki telefonu daha da sıkı tuttum. Akşam yatarken giydiği tişörtler o elbiseden daha uzundu. Kıçını güç bela kapatıyordu. Milene ayakkabılarını giyip paltosunun üzerinde uyuyan kediyi kovaladı. Paltoyu da alıp dairesinden çıktı.

"Nino, Scardoni kızını kim takip ediyor?" diye sordum.

Nino başını kaldırıp baktı, dikkati Octavio'nun parmaklarını kırma görevinden kaydı. "Pietro'nun sırası olması lazım."

Pietro'nun numarasını bulup onu aradım. "Nerede o?"

"Taksiye biniyor," dedi.

"Takip et. Nereye gittiğini bana haber ver." Telefonu kapatıp silahımı çıkardım ve yarı baygın bir şekilde diz çökmüş olan Octavio'ya doğru yürüdüm.

"Diğer muhbirin adı ne, Octavio?" diye sordum.

"Bilmiyorum, Patron. Yemin ederim..."

Silahı kaldırdım, yakın mesafeden kafasına sıktım ve Nino'ya döndüm. "Bakım servisini ara. Ofisimin sabaha temizlenmiş olmasını istiyorum. Sekizde bir toplantım var. Ailesi var mıydı?"

"Bir karısı."

"Birisiyle para yolla. Yüz bin yeterli olacaktır. Eğer çenesini kapalı tutmazsa neler olacağını bildiğinden emin ol."

"Tamam. Başka bir şey?"

"Şunun üzerini boyasınlar." Octavio'nun bedeninin arkasındaki duvarı işaret ettim. "Beyni her yere saçıldı."

"Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet."

"Destek göndereyim mi?"

"Hayır," dedim ve bakışlarımla onu yerine sabitledim. "Beni takip etmesi için birini yollama. Sana şu alışkanlığından vazgeç demiştim."

"Ben senin güvenlik şefinim. Eğer bana izin vermezsen işimi nasıl yapmamı bekliyorsun?"

"Şimdiye kadar peşime taktığın adamları fark etmemişim gibi davranıyordum. Bu akşam olmaz, Nino."

"Tamamdır Patron."

Ben garaja doğru giderken Pietro aradı ve bana şehir merkezindeki bir barın adresini verdi. Arabama bindiğimde telefonumdan konumu kontrol ettim. Neredeyse bir saat uzaklıktaydı. Siktir. Avucumla direksiyona vurdum ve motoru çalıştırdım.

Milene

Barda arkama yaslandım ve içkimden bir yudum almak için bardağımı kaldırdığım sırada bara giren lacivert pantolonlu ve beyaz gömlekli adamı fark ettim. Siktir.

"Tanrı aşkına, Pip," diye inledim. "Gerçekten kız kıza çıktığımız geceye Randy'yi mi davet ettin?"

"Tabii ki hayır." Pippa bakışlarımı takip etti. "Bir ara bahsetmiş olabilirim. Çarşamba günü gece nöbetinde birlikteydik ama kesinlikle gelmesini istemedim."

"Harika." İçkimden büyük bir yudum aldım ve Randy'nin bulaşık suyu gibi donuk suratında geniş bir gülümsemeyle yaklaşmasını izledim.

"Hanımlar! Size ne getirebilirim?"

"İyiyiz, sağ ol," diye mırıldandım.

Randy'ye defalarca onunla çıkmak istemediğimi söylemiştim ama beni yalnız bırakmıyordu. Eğer bu biraz daha sürerse ne yapacağımı bilmiyordum. Bana çıkma teklifi etmeyi ve çiçek yollamayı bırakmasını söyleyemezdim. Bu kabalık olurdu. Ayrıca St. Mary's Hastanesi'nde beş yıldır çalışan bir doktordu ve ben sadece ihtisasını tamamlayan bir hemşireydim. Eğer iş halka açık bir yüzleşmeye gelirse herkes onun tarafını tutardı. Anestezi uzmanlarını bulmak zordu.

"Önümüzdeki hafta sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu.

"Randy, lütfen. Seninle çıkmayacağımı sana zaten söyledim."

Pippa sandalyesinden sıçrayarak, "Çişim geldi," dedi.

"Şimdi mi?" Ona ters ters baktım. Randy'yle yalnız kalmak istemiyordum.

"Gerçekten gitmem gerek. Beş dakika içinde dönerim."

Pippa gider gitmez, Randy elini elimin üstüne koydu. "Hadi ama Milene. Sadece bir randevu."

"Hayır." Elimi çektim. "Lütfen gider misin?"

"Neden bu kadar zorluk çıkarıyorsun. Sadece—"

Randy cümlesinin ortasında durup omzumun üstünden baktı. Aynı anda, belime bir kol dolandı.

"Üzgünüm, geciktim," dedi derin bir bariton ses.

Vücudum kaskatı kesildi. Bu sesi tanıyordum. Otoparkta sadece birkaç kelime etmişti ama onunki gibi bir sesi unutmak zordu. Başımı çevirip yukarı baktım. Ceketli adam. Biraz afallamış halde gözlerimi kırptım. Karşılaştığımızda akşamın erken

saatleriydi ve mental olarak en iyi anımda değildim, o yüzden dış görünüşünü algılamakta başarısız olmuştum. Bu defa dikkatim daha odaklıydı ve onu net biçimde görüyordum. Siyah takım elbisenin içinde siyah bir gömlek vardı. İkisi de kesin pahalıydı. Yüzünde keskin hatlar ve çizgiler vardı, adeta sert granitten oyulmuş gibiydi. Aristokratik bir havası vardı. Ceketli, ciddi ciddi ateşli bir adamdı.

"Milene?" diye sordu Randy. "Arkadaşın kim?"

Randy'ye gülümsedim. "Bu Kurt. Sevgilim."

"Sevgilin mi?" Randy, arkamdaki Ceketli'ye bakmayı sürdürürken sordu. "Pippa onunla ayrıldığını söylemişti."

"Kavga ettik ve kızgındım ama tekrar birlikteyiz." Sırıttım.

Belime dolanan kolu sıkılaştı ve kendimi sırtımdaki kaslı göğse yapışmış halde buldum.

"Ve aralık ayında evleniyoruz," dedi adam tepemden bakarak. "Değil mi Goldie?"

Kurt ve Goldie[1]? Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemeye çalıştım. "Evet. Aralık'ın ilk günü." Yüzünü nasıl bu kadar düz tutabiliyordu? "Yani bana çıkma teklifi etmeyi bırakmalısın, Randy. Kurt bundan hiç hoşlanmıyor."

Randy, ceketli adama bakıp bir tür veda mırıldandı ve isteksizce çıkışa doğru yöneldi. Karnımdaki kol kaybolunca bir hayal kırıklığı hissettim.

"Kurtardığın için teşekkürler," diyerek bardağıma uzandım. "Demek dünya küçükmüş."

Ceketli, beni bir saniye değerlendirdi, sonra daha da yaklaştı, taburemin yanından bara yaslandı. Düşündüğümden daha fazla grileri vardı, çoğunlukla şakaklarındaydı ama biraz da tepesindeydi. Alışılmadık olsa da bir şekilde yüzünü ve o açık kahverengi gözlerini tamamlıyordu.

1 Hollywood'un ünlü çiftlerinden Kurt Russell ve Goldie Hawn -çn.

"Neden Kurt?"

"Dün *Tango ve Cash*'i tekrar izledim. Aklıma gelen ilk isimdi." Omzumu silktim. "Gerçek adın ne?"

"Kurt benim için gayet uygun, Goldie."

"Oo gizemli bir adam?" Bardağımı dudaklarıma doğru kaldırdım ama aslında gözlerimle onu içiyordum. Daha önce bu kadar güçlü varlığı olan bir adamla tanıştığımı hatırlamıyordum. Sadece bir mekânda durarak bile dikkatleri üzerine çekiyordu ve bunun görüntüsüyle pek alakası yoktu. "Peki ne iş yapıyorsun Kurt?"

"Yönetim işinde olduğumu söyleyebilirsin." Başını eğdi ve o gözlerde tuhaf bir bakış parladı, sanki beni çözmeye çalışıyordu. "Peki sen? Yakın zamanda başka doğumlar da yaptırdın mı?"

"Tanrım, hayır. Hâlâ ilkini sindirmeye çalışıyorum." İçkimden bir yudum aldım. "Ödüm kopmuştu."

"Evet, fark ettim."

"Ettin mi? Siktir. Epey iyi sakladığımı düşünmüştüm."

Barmen aramıza doğru eğilip bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Ben bardağımı kaldırıp bir tane daha isterken Kurt sol elini kaldırıp salladı, elinde siyah bir deri eldiven vardı. Mikrop takıntısı olan paranoyaklardan biri miydi? Sağ eli barın üzerinde duruyordu. Eldiven yoktu. Tuhaf.

"Her zaman hemşire mi olmak istedin?" diye sordu.

"Evet. İlkokul üçten beri."

"Neden?"

"Bu iyi bir soru." Başımı salladım. "Nedenini bilmiyorum. Hep istediğim bir şeydi. Peki ya sen?"

"Ben aile işini devam ettiriyorum. Beklenen buydu."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum." Bardağımdaki içkiyi bitirdim.

Benden de öyle bir şey bekleniyordu. Gerçi benim durumumda, Don tarafından seçilen bir kocayla evlenmem anlamına geli-

yordu. Tamam, öyle bir şey olmayacaktı. Kız kardeşim şanslıydı. Bianca taptığı bir adamla evlenmişti ama ben eve geri dönüp Cosa Nostra anlaşmalarında pazarlık kozu olma riskine girmeyecektim.

"O herif eski sevgilin falan mı?" diye sordu gizemli yabancım ve titredim.

"Randy mi? Tanrım, hayır." İğrenmiş bir yüz ifadesi takındım. "Sadece iş yerinden, kurtulamadığım tuhaf bir tip. Aylardır bana çiçekler ve acması notlar yollayıp duruyor."

"Ne tür notlar?"

"En son yolladığında saçlarımın ona *güneş ışınlarını* hatırlattığını söylüyordu." Alaycı bir ses çıkardım.

Eldivenli eli görüş alanıma girdi ve bir tutam saçımı alıp parmağının etrafına doladığında nefesim kesildi. Birisinin saçına dokunmak son derece samimi bir hareketti ve beni rahatsız etmeliydi. Etmedi. Birazcık bile.

"Romantik bir ruhun yok yani, öyle mi Goldie?"

"Hayır, pek değil, Kurt," dedim. Kalp atışlarım hızlansa da sesimi düz tutmaya çalışıyordum.

Öyle yakındı ki parfümünün kokusunu alabiliyordum. Hastanenin önünde karşılaştığımızda olduğu gibi, çok gizemli ve hafif baharatlı bir kokuydu, elimde olmadan biraz daha öne eğildim. "Çiçekleri de mi sevmiyorsun?" diye sorarken yüzü tamamen ifadesiz kaldı.

"Çiçeklere karşı bir garezim yok. Sadece tuhaf tiplerden almak hoşuma gitmiyor," diye mırıldandım bardağıma doğru. "Ayrıca görünüşe göre, nasıl oluyorsa bir tane daha elde ettim."

"İkinci tuhaf tip mi?" diye sordu saçımla oynamayı sürdürerek.

"Evet. Bu haftanın başlarında, birisi bütün çiçekçiyi alıp kapımın önüne yüzden fazla buket bırakmaya karar vermiş."

"Randy değil miydi?"

"O olmadığından oldukça eminim. Notta sevimsiz bir cümle ve isim yoktu. Randy kartlarını her zaman imzaladığından emin oluyor," diyerek gözlerine baktım. "Arkadaşım Pippa, hep garip adamları çektiğimi söylüyor."

Başını hafifçe eğdi. "Sence haklı mı?"

"Olabilir." Nefesimi tuttum, beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyordum. Söz konusu arkadaşım tuvaletten dönmek için o anı seçti ve diğer tarafımdaki sandalyeye geçip oturdu. Pippa'nın zamanlaması hep çok iyiydi.

"Sanırım gitme zamanım geldi," dedi Ceketli ve bardan uzaklaştı.

Gitmesini istemiyordum ama karşı çıkmak yerine sadece başımı salladım. "Görüşürüz."

Başını yana eğip beni bakışlarıyla tutsak aldı ve eldivenli elinin tersiyle yanağımı okşadı.

"Belki." Saçımı bıraktı ve arkasını döndü.

Uzaklaşmasını, uzun gövdesinin kalabalığın arasından geçmesini izledim. Kalabalık onun için doğal bir biçimde açılıyordu. Hafif bir topallaması olduğunu fark ettim. Çok belli belirsizdi. Adımlarında başkasının dikkatini çekmeyecek bir farklılık vardı. Ben daha önce fark etmemiştim.

Arkasını dönecek mi diye merak ettim ama arkasına bakmadan gitti.

"Vay be." Pippa yanımda iç geçirdi. "O kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadım.

Salvatore

Aralıklarla aydınlatılmış oturma odasına girdim ve etrafıma ba-

kındım. Ev tam bir felaketti; giysiler oturma odasına dağılmıştı ve tezgâhın üzerine boş yemek paketleri yığılmıştı. Hava yoğun ve nahoş bir şekilde havayollarıma yapıştı. Sanki aylardır kimse pencere açmaya zahmet etmemiş gibiydi. İğrenç bir yerdi. Yemek masasına doğru yürüyüp bir sandalye çektim. Sandalyeyi ön kapıya bakacak şekilde çevirdikten sonra oturup bekledim.

Yirmi dakika sonra kapı açıldı ve Milene'nin sapığı Randy Philips içeri girdi. Işıkları kapattığım için beni hemen fark etmedi. Ancak ışığı açıp da beni yemek odasında otururken gördüğünde, olduğu yerde donakaldı.

"Merhaba Randy," dedim.

Gözleri genişledi ve geriye doğru bir adım attı. "Burada ne yapıyorsun? İçeri nasıl girdin? Polisi arıyorum."

"Bunu tavsiye etmem." Sandalyede arkama yasladım. "Buraya konuşmaya geldim. O kadar."

"Ne istiyorsun?" Beni ölçüp biçti, ardından yaklaştı.

"Milene'yi unutmanı istiyorum," dedim. "Onunla konuşmayacaksın. Ona bakmayacaksın bile. Bir odaya girdiğinde arkanı dönecek ve çıkıp gideceksin."

"Ya reddedersem?" Bana doğru bir adım daha attı.

Randy iri bir adamdı, benden biraz daha kısaydı ama en azından yirmi kilo kadar daha ağırdı. Öte yandan cüssesindeki fazladan kiloyu orta kısmında taşıyordu. Beni devirebileceğinden eminmiş gibi kendini beğenmiş görünüyordu. Sağlam temellere dayanmadan varılan sonuçlar, ölümünüze sebep olabilirdi. Çoğu insan bunu hesaba katmakta başarısız olurdu.

Bana saldırmaya karar verdiği anı net şekilde gördüm. Öyle bir şey yapmaya fırsatı olmadan ayağa kalkıp sandalyeyi tuttum ve kafasına geçirdim. Randy devrilip dizlerinin üstüne düştü, avuçlarını ağır bir şekilde yere dayadı. Dengesini sağlayıp aklını başına toplarken ben ceketimin içine uzanıp silahımı çıkardım

ve susturucuyu namluya takmaya başladım. Silah seslerini tamamen engellemezdi ama kesinlikle sessizleştirecekti. Komşulardan hiçbirinin konuşmamızı bölmesini istemiyordum.

"İşlerin bu noktaya gelmemesini umuyordum Randy ama bana başka seçenek bırakmadın."

Yukarı baktı ve silahı gördüğünde dört ayak üstünde geriye doğru süründü. Sol tarafına nişan alıp tetiği çektim, elinden bir santim uzaklıktaki ahşap zemine kurşunu yolladım.

"Dur," dedim ve dondu kaldı. "Hâlâ nefes alıyor olmanın tek sebebi, doktor olduğunu duymuş olmam Randy ve benim tıp uzmanlarına çok saygım var. O yüzden sana itaat etmen için son bir şans veriyorum."

Hızlıca başını salladı ve inledi, irileşen gözleri panikle doluydu.

"Güzel. Yarın sabah, St. Mary's'teki görevinden istifa edeceksin. Eğer birinin seni binanın ya da Milene'nin on kilometre yakınında yakaladığını duyarsam hayatın sona erer. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Harika." Bacağına nişan aldım ve baldırından vurdum.

Haykırdı ve ellerini kanayan yarasına bastırarak yan tarafa devrildi. Parmak eklemleri gerginlikten bembeyaz oldu.

"Ciddi olduğuma dair küçük bir hatırlatma. Ben gittikten sonra 911'i arayıp onlara bir hırsızla karşılaştığını söyleyebilirsin." Susturucuyu çıkarıp silahımı gizledikten sonra dış kapıya doğru yürüdüm. "On kilometre, Randy."

Arabaya biner binmez telefonumu çıkardım ve kamera uygulamasını açtım. Milene kanepesinde oturmuş cips yiyor ve televizyonda bir sitcom izliyordu. Kedi, kucağında oturuyor, patisiyle Milene'nin kâsesinin içindekilerden birini almaya çalışıyordu. Yoğun günlük programına bakınca daha iyi besinler

alması gerekiyordu. Onu izlediğimden beri kendisine sadece birkaç defa yemek pişirmişti ve yalnızca izinli olduğu günlerde yapmıştı. Gördüklerime bakılırsa da yemek pişirme işinde berbattı. Bunların da dışında, hep hazır yemeklerle besleniyordu. Bazen, vardiyası uzadığında, eve gelir gelmez hiçbir şey yemeden yatıyordu. Eğer böyle devam ederse hasta olurdu.

Hizmetçim Ada'ya yapmasını istediğim talimatları içeren bir mesaj yolladım ve telefonumu direksiyonun yanındaki tutucuya yerleştirdim. Böylece hem arabayı sürüp hem de aynı anda izleyebilirdim.

BÖLÜM dört

"HAY SİKEYİM" DİYE BAĞIRDIM VE GİRİŞİN hemen önündeki zemine yatmış, habersizce uyuyan kedinin üzerinden atladım. Neredeyse onu ayağımın altında ezecektim. Yine.

Başımı iki yana sallayarak mutfağıma doğru yürüdüm, aklım dünden kalan yemeklerde ve sonra da uykudaydı. Gece vardiyaları beni öldürüyordu. Buzdolabını açıp elimi üst rafa attım ve gözlerimi iki kez kırptım. Buzdolabının kapağını kapatıp doğru dairede olduğumdan emin olmak için arkama döndüm.

Benim mutfağım.

Benim kedim.

İki günlük bulaşık yığını da bana aitti. Hayır, yanlış daireye girmemiştim. Buzdolabını tekrar açtım, içindekilere ağzım açık halde baktım ve Pippa'yı aramak için telefonumu arka cebimden çıkardım.

"Ben işteyken evime uğradın mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Elbette eminim. Niye sordun?"

"Sanırım dün gece biri evime girdi."

"Ne?! Şikâyet ettin mi? Ne almışlar?"

"Hiçbir şey almamışlar." Raflarda bulunan şeyleri incelemek için eğildim, hayal görmediğimden emin olmak için birkaç kez göz kırpıştırdım. "Onlar...buzdolabımı doldurmuşlar."

"Anlamıyorum."

"Birisi evime girmiş, buzdolabımı sebzelerle, bir ton etle, sütle, yumurtayla ve," Orta rafta bulunan plastik kaba uzandım, "ev yapımı çorbayla doldurmuş."

Hattın diğer ucunda sessizlikle karşılandım, sonra da kıkırdama sesi geldi. "Tabii, küçük ev elfleri olmalı. Çok komiksin."

"Ben ciddiyim. Evden ayrıldığımdan beri bir buzdolabını bu kadar dolu görmedim."

"Muhtemelen dün doldurup unuttun. Buzdolapları kendilerini mucizevi bir şekilde doldurmazlar."

"Tanrı aşkına, uykusuzum, deli değilim. Markete gidip maaşımın yarısını yemeğe harcamış olsaydım hatırlardım." Orta raftan peynir kalıbını almak için uzandım ve daha iyi bakmak için çevirdim. Şu süslü, küflü çeşitlerinden biriydi. "Hatta burada kocaman bir Gorgonzola bile var. Havalı hırsızlar."

"Sen ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim." Peynir kalıbını tekrar rafa atıp kapağını çarparak kapattım. "Polisi arıyorum."

"Onlara ne diyeceksin?"

Siktir. Haklıydı, sadece gülerlerdi. "Sence David miydi?"

"Eski sevgilin mi? Ayrıldığınızda yoga grubuyla Hindistan'a gittiğini sanıyordum. Dostum, o herif acayip tuhaftı ve yemeğe takıntılıydı. Evine gizlice girdiğini hayal edebiliyorum."

"Tanrım. Fazladan anahtarları geri aldığıma emindim." İç geçirip ensemi sıktım. "Yatacağım ama uyandığımda David'e mesaj atıp yarın ilk iş kilitleri değiştireceğim."

Telefonu kapatıp yatağa gittim. Uykuya dalarken aklımdan başıboş bir düşünce geçti; David vegan değil miydi?

Salvatore

Başımı yana eğerek Milene'nin iş için hazırlanmasını izledim. Aynanın önünde saçını taradı, sonra da atkuyruğu şeklinde tepeden topladı. Salık bırakmasını tercih ederdim. Telefonumu yüzüstü çevirdim ve masamın karşısındaki iki Capo'ya odaklandım. Cosimo ve Rocco, başka bir inşaat firmasını işe almak konusunda tartışıyorlardı.

"Atticus hükümet projeleri üzerinde de çalışıyor," diye patladı Cosimo. "Sıkı iç ve dış denetimleri var. Ya birisi çalıştıkları tüm şirketleri kontrol etmeye karar verir de bizim belgelerimizi tararsa?"

"Tüm sözleşmelerimiz sağlam. Şüpheli bir şey bulamazlar." Rocco omzunu silkti.

"Ya? Peki daha derine inerlerse?" diye sordum. "Örneğin yatırımcılarımızı araştırırlarsa? Bunu düşündün mü Rocco?"

"Siktir," diye mırıldandı.

"Aynen öyle. Atticus ile iş yapmayacağız." Başımla ofisimin kapısını gösterdim. "Bugünlük işimiz bitti."

Onlar gittikten sonra dikkatimi telefonuma çevirdim ve ikinci kamera kaydını açtım. Milene öğle yemeği kutusuna biraz et koyuyordu, kendisinin pişirdiği belliydi çünkü yarısı kömür olmuşa benziyordu. Ada'ya daha fazla yiyecek alması-

nı söylemem ve Alessandro'yu gelecek hafta tekrar buzdolabını doldurması için göndermem gerekecekti. Kilitleri değiştirmişti ama kilitli kapılar Alessandro için asla bir problem değildi. Milene dairesinden ayrıldığı anda bilgisayarımı kapattım ve garaja yöneldim.

Milene'nin çalıştığı hastaneye gitmek için kırk dakika araba sürdüm. Girişe yakın park ederek koltuğumda arkama yaslanıp bekledim. Bir süre sonra köşeden dönüp, geniş sürgülü kapılardan geçip gözden kaybolana kadar onu gözlerimle takip ettim. Kontağı çevirdim, geri vitese taktım ve otoparktan çıktım.

Kıza olan bu takıntım beklediğim gibi azalmıyordu. Hatta daha da yoğunlaşıyordu. Geçen birkaç günde, kamerayı gün içinde birkaç defa kontrol etmekten sürekli açık bırakmaya geçmiştim. Tabii toplantıda olduğum zamanlar dışında. Hatta o zamanlarda bile, sohbet üç saatten fazla sürecek olursa kaydı açıp hızlıca göz atıyordum. Uzun bir süre boyunca onun nerede olduğunu bilmediğimde içimde artan endişeyi bastırmaya ancak yetiyordu. Milene Scardoni, hangi sebeple olduğunu bilmiyordum ama damarlarımda gezinen bir uyuşturucu olmuştu. Ne kadar çok alırsam o kadar fazla istiyordum. Onu tekrar görmem gerekiyordu, yüz yüze. Bugün olmayacaktı ama yakında.

Evden birkaç blok uzaktaki kırmızı ışıkta durdum ve dikiz aynasını kontrol ettim. Son on beş dakikadır beni takip eden tanıdık siyah araba aynı şeritte, birkaç araba arkamdaydı. Görünüşe göre Boston Don'unun karısı beni takip etmesi için başka bir evcil hayvanını göndermişti. Adamlarını daha iyi eğitmesi gerekiyordu çünkü beceriksiz casuslarını ortadan kaldırmak can sıkıcı olmaya başlıyordu. Trafik ışığı yeşile döndükten sonra sağa döndüm ve yarısı inşaat halindeki ofis binasına ulaşana kadar yarım saat daha sürdüm. Bir kez daha sağa döndüm ve geçen hafta bitmiş olması gereken yeraltı garajına girdim. Ku-

numara boya malzemelerine ve duvarlar boyunca uzanan elektrik kablolarına bakılacak olursa programın gerisinde kalmışlardı.

Merdivene açılan servis kapısının yanına park ettikten sonra koltuğum altından silahımı çıkardım ve arabadan indim. Beton bir sütunun yanından geçip merdivenlere yöneldim ve kapıyı aralık bırakarak binaya girdim.

Otuz saniyeden kısa süre sonra siyah kot pantolonlu ve siyah tişörtlü bir adam garaja gizlice girdi. Sırtını duvara yaslayıp elinde silahla servis kapısına doğru geldi. Eşiğe varıp da boştaki elini kapıya dayadığı anda gölgelerden çıktım ve şakağına kurşunu sıktım. Yeni boyanmış duvara kan sıçradı ve adam yere devrildi. Silahımı indirip telefonumu çıkardım ve cesede yaklaştım.

"Evet?" diye cevapladı bir kadın sesi.

"Nera. Seninkilerden birini buldum."

"Ah. Ne talihsizlik." Hattın diğer tarafında kısa bir sessizlik olduktan sonra devam etti, "Tamam, sanırım ödeştik. Şimdilik bu duruma bir son versek mi? Boston'da bazı meselelerim var. Şu anda ona odaklanmam lazım ve yolladığın casusları avlamak için zaman ve çaba harcayamam."

"Evet. Bu akıllıca olur. Lütfen Don Leone'ye iyileşmesi için iyi dileklerimi ilet."

"İletirim," dedi ve hat kesildi.

Ayaklarımın dibindeki cesedin üstünden atlayıp Nino'yu aradım.

"Nera Leone'nin casuslarından birini yakaladım. Cesedi kaldırması için birini yolla. Brooklyn ofis binasının altındaki garajda."

"Hemen. Daha fazlasını beklemeli miyiz?"

"Hayır. Şimdilik Nera'yla birbirimize casus göndermeme konusunda anlaşmaya vardık."

"Yine bir mesaj iletecek miyiz?" diye sordu.

"Evet. Bu defa kafa yeterli olur. Fakat havalı bir kırmızı pakete sar. En sevdiği renk."

"O kadın beni ürpertiyor."

"Cosa Nostra'nın kadınların güçlü bir pozisyonda olmasıyla ilgili görüşlerini biliyorsun. Onlara karşı durmak için acımasız olmak zorunda."

"Sence sözünü tutacak mı?"

"Evet. Nera yılanın teki ama sözünden dönmez. Yakında ölecek olması çok kötü."

"Sence biri onu öldürecek mi?"

"Kocası ölür ölmez. Kocası ölene kadar dizginleri elinde tutacak ama Don öldüğü an işi biter." Telefonu kapattım ve arabama geri döndüm.

BÖLÜM
Beş

Milene

"EVE GİTMEK İÇİN SABIRSIZLANIYORUM." İÇ ÇEKİP DOLABIMI kapattım. "Yarın için Harper'la nöbetleri değiştirdim. Çifte çekeceğim."

"Niçin?" diye sordu Pippa.

"Annesinin hasta olduğunu ve ziyaret etmesi gerektiğini söyledi. Hayır diyemedim."

"Bazen çok yumuşak davranıyorsun. Harper kimseyle yer değiştirmeyi kabul etmiyor." Başını iki yana salladı. "O seksi yabancıya tekrar rastladın mı? Üç hafta önce gördüğün?"

"Hayır." Yanından geçerken resepsiyondaki kıza el salladım.

"Numaranı istemediğine inanamıyorum."

"Belki de ilgilenmemiştir." Omzumu silktim. "Randy'nin beni rahatsız ettiğini gördü ve yardım etmeye karar verdi, o kadar."

"Randy'nin istifa etmesine hâlâ şaşkınım. Çok ani oldu."

"Ailevi bir acil durumdan bahsettiğini ve şehri terk ettiğini duydum," dedim çıkış kapılarından çıkarken. "Tanrıya şükür."

Birden Pippa artık yanımda yürümüyordu. Durdum ve döndüğümde onu gözleri kocaman açılmış halde bir şeye bakarken buldum.

"Pip? Geliyor musun?"

"Şey...senin şu gizemli adam hakkında."

"Ne olmuş ona?"

"Sonuç olarak ilgileniyor gibi görünüyor." Pis pis gülümseyerek başını otoparka doğru salladı.

Bakışlarını takip ettim ve istemsiz bir gülümsemeyle ağzımın kenarları seğirdi. Bizden on beş metre kadar ötede, ceketli adam büyük, gümüş rengi bir arabanın kaputuna yaslanıyordu, kollarını önünde kavuşturmuştu.

"Vay anasını. O bir Bentley mi?" Pippa omzuyla beni dürterken kulağıma fısıldadı. "Hemen git. Seninle evlenmesini sağla. Bir daha asla çalışman gerekmez." Kıkırdadı.

Alayla güldüm. Önerdiği şey, benim kaçınmak için elimden geleni yaptığım şeydi. "Yarın görüşürüz."

Ceketli adam ona doğru yürümemi izledi ve kendimi, hastane formasından biraz daha güzel bir şeyler giymeyi dilerken buldum. Gün ortası ışığı saçlarındaki grileri ortaya çıkarıyordu ve bir kez daha çekiciliğiyle hayrete düştüm. Bugün üzerine hiçbir şey giymeden sade bir gri gömlek giymişti. Duruşu, geniş omuzlarını ve pazularının şişkinliğini vurguluyordu. Profesyonel bir yüzücü gibiydi; belirgin kaslara, dar bir bele ve geniş bir göğse sahipti. Doğrudan yörüngesine girdim ve gülümsedim.

"Şey, tekrar merhaba, yabancı. Eğer hâlâ yabancıysan," dedim. "Buralardan mı geçiyordun?"

"Sayılır." Doğruldu ve ellerini ceplerine soktu. "Benimle öğle yemeği yemek ister misin diye merak ediyordum."

"Genelde adını bilmediğim erkeklerle yemeğe çıkmam, Kurt."

Buna gülümsemesini bekliyordum ama bunun yerine sadece bakışlarıma karşılık verdi. "Kahve?"

Neden adını paylaşmak istemediğimi merak ediyordum. Yani, bana en başından sahte bir isim verebilirdi. Sanki doğrulamak için kimliğini isteyecek değildim ya. Belki de onu bu şekilde daha cazip bulacağımı düşüyordu? Eğer öyleyse tamamen yanılıyor diyemezdim.

"Kahve olabilir." Omzumu silktim ve ben de dahil hastane çalışanlarının çoğunun düzenli ziyaretçisi olduğu ufak yeri işaret ettim. "Caddenin karşısında bir kafe var."

Başını salladı ve yolun karşısına geçerken sessizlik içinde beni takip etti. Verandadaki masalardan birini seçtik, üzerinde cafcaflı, kırmızı ve beyaz pötikareli bir masa örtüsü vardı. Ceketli benim için sandalyemi çekip yanıma oturdu.

"Ee, hâlâ beni mi takip ediyorsun Kurt?"

"Hayır," dedi. "Bu muhitte bazı işlerim vardı ve arabama binerken hastaneden çıktığını gördüm."

"Ne tesadüf."

Kafe sahibinin kızı siparişlerimizi almaya geldi. Benim için bir cappuccino ve onun için şekersiz bir duble espresso. İnsanların şekersiz kahveyi nasıl içebildiğini hep merak etmişimdir.

"Hayat nasıl gidiyor, Goldie?"

Beni izleyişinde alışılmadık bir şey vardı, cevap bekliyordu. Sanki gerçekten bilmek istiyordu, sohbet yaratmak için öylesine sormuyordu. Onunla sadece birkaç kelime konuştuğum için bunu söylemek kulağa aptalca gelebilirdi ama nadiren birisine dikkatini böylesine verdiği izlenimini edindim.

"Hemen hemen aynı," dedim. "Bıçaklanan insanlar. Aşırı dozlar. Birkaç kırık burun. Bir zehirlenme."

"Zehirlenme mi?"

"Kıskanç eş. Kocası aldatıyormuş." Sırıttım. "Kadın mutlu olmamış."

"Adam kurtuldu mu?"

"Evet. Getirildiğinde midesini yıkadık."

"Kadın ne kullanmış?"

"Mutfak kimyasallarından bir karışım." Tek kaşını kaldırdı. "Sen?"

"Bende zehirlenme yok. Sadece toplantılar ve bir sürü e-posta."

Gözlerimi kısarak ona baktım. Pahalı takım elbisesi ve muhtemelen bir yıllık kiramdan daha fazla tutan bir saatle bir iş adamı gibi görünüyor olsa da bana evrak işleriyle uğraşacak bir adam gibi görünmüyordu. Belli bir duruşu vardı, hatta şu anda rahat görünüyor olsa bile onun sıradan bir müdür olmadığından emin olmamı sağlıyordu.

"Tesadüfen bu civarda değildin, değil mi Kurt?" Garsonun önüme bıraktığı kahveyi alıp bir yudum aldım.

"Hayır." Öne eğilip uzandı ve saçlarımı ensemde topuz halinde tutan tokamı çıkararak saçlarımın sırtıma dökülmesine sebep oldu. "Gerçekten alışılmadık saçların var, Goldie."

Saçımda olağan dışı bir şey yoktu. Sadece ailemizde ablamla benden başka bu açık tona sahip kimse bulunmuyordu. Sarı saçlar, İtalyanlarda yaygın değildi. Yalnızca Bianca ile ben, Norveçli büyükannemize çekmiştik.

Birkaç tutamı eldivenli parmaklarının arasına aldı, bukleleri hafifçe okşadı.

Ona durmasını söyle! Sınırları aşıyor. Rastgele bir yabancının bunu yapmasına izin veremezsin.

Mantığın sesini tamamen görmezden geldim ve tuttuğu saç tellerine bakarken yalnızca ilk üç parmağını kullandığını fark

ettim, diğer ikisi hafif katı ve kıvrık halde duruyordu. Eline ne olduğunu merak ettim.

"Yani beni bekliyordun," dedim. "Neden?"

"Güzel bir kadını öğle yemeğine çıkarmak istememde yanlış bir şey mi var?"

"Bu genelde, gerekli tanışma faslından sonra gelir, Kurt." Gülümsedim. "Saklayacak bir şeyin mi var? Bana adını söylemek istememenin bir sebebi mi var?"

"Saklayacak neyim olabilir ki?" Eldivenli parmakları saçımı bıraktı ve bunu yaparken kolumun üst kısmını okşayıp tüm bedenime heyecanlı bir ürperti yaydı.

"Bilmem. Sabıkalı mısın? Evde karısı ve üç çocuğu olan bir politikacı mısın?"

"Adıma kesilmiş bir hız cezası bile yok. Karım veya çocuklarım da yok."

"Neden yok?" Tek kaşımı kaldırdım. "Kaç yaşındasın?"

"Otuz dört. Bir eşe ve çocuklara sahip olmayı hiç planlamadım."

"Peki, her şey için bir planın var mı?"

"Çoğu şey için, evet." Gözlerimin içine baktı. "Eş pozisyonu için başvurmak ister miydin?"

Kahkahalara boğuldum. Sorunun kendisine değil, son derece ciddi bir tonla söyleniş biçimine. "Üzgünüm, Kurt. Tam olarak piyasada değilim. Kendine uygun eşi başka bir yerde araman gerekecek."

"Evliliğe karşı bir şeyin mi var? Bağlanmaktan mı korkuyorsun?"

"Hayır." Yeni tanıştığım bir adamla evlilikle ilgili konuştuğum için şaşkınlıkla başımı salladım. "Sevmediğim bir adama bağlanma konusunda içimde haklı bir korku var. Sanırım ailemde çok fazla kötü örnek var. Bir zamanlar, ablam Bianca ile birlikte asla evlenmeyeceğimize dair bir anlaşmamız vardı.

Kedilerle dolu, çiş kokan evlerde yaşamayı planlıyorduk." Kahveme uzandım. "Ta ki o anlaşmada kendine düşen kısmı bırakıp korkutucu bir Rus'la evlenene kadar. Ondan sonra evliliğe bakışımı gerçekten değiştirdim."

"Nasıl?"

"Tuhaf şekilde, ne kadar iyi olabildiğini gördüm. O ikisi... lanet ruh ikizleri gibi bir şeyler. İki insanın öyle âşık olabileceğini hiç görmemiştim. Hallmark kartında bile olabilirler." Kahvemden bir yudum aldım. "Açıklayamıyorum. Anlamak için görmen lazım."

"Sen de korkunç bir Rus'la evlenmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu.

"Tabii ki hayır." Kahkaha attım. "Korkutucu adamlardan hoşlanmıyorum. Daha azıyla yetinmeyeceğimi söylüyorum."

"Bir de romantik olmadığını söylüyordun..." Parmağını çıplak koluma koyup bileğimdeki mavi damarların üzerinde gezdirdi. Yemin ederim kalbim ritmini kaçırdı.

"Belki de öyleyimdir, azıcık." Omzumu silktim, parmağının tekrar yukarı çıktığının farkındaydım ve gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarma ihtiyacını bastırmaya çalışıyordum.

"O herif seni yine rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "Bardaki?"

"Randy mi? Hayır. Aniden şehri terk ettiğini duydum, aramadı bile. Tanrıya şükür."

"Güzel." Başını salladı ve parmağını elimin üstünde gezdirdi. "Yeni bir şeyler var mı?"

"Bir sürü tuhaf şey olması dışında mı? Hayır."

"Hangi tuhaf şeyler?"

"Şey, adını bile bilmediğim bir adamla randevuya çıkmış olmamla başlayabilirim." Sırıttım.

"Yani bu bir randevu mu?"

"Sen söyle."

"Belki öyledir." Elimi tutup avucumu yukarı çevirdi ve tenimde desenler çizmeye devam etti. "Çok fazla randevuya çıkmam, o yüzden bunu nasıl sınıflandıracağımı tam olarak bilmiyorum."

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Randevuya çıkmıyor musun?"

"Hayır. Aslında, sanırım daha önce hiç randevuya çıkmadım. Belki lisede falan."

Kahkahayla iki büklüm oldum. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Yalan söylüyordu. Öyle olmalıydı. Bir adam onun gibi göründüğünde, kendini onun kollarına atmak için sıraya girmiş bir sürü kadın olurdu. Elime baktı, kıkırdarken elim elinden kaymıştı ve parmaklarını bileğime doladı. Daha yakına çekerek parmak uçlarıyla çizgileri takip etmeye devam etti. Aşk çizgisi, yaşam çizgisi. Hangisinin hangisi olduğunu hiç bilmiyordum.

"Başka ne gibi tuhaf şeyler var?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım. Dokunuşu çok hafifti ama yine de tenimdeki tüyleri havaya kaldırıyordu. Sadece kollarımı da değil. Ve kesinlikle elimi çekmeyi planlamıyordum.

"Şey, çiçek olayı var. Onları kimin yolladığını hâlâ bilmiyorum."

"Evet, bahsettiğini hatırlıyorum. Kalan çiçekleri ne yaptın?"

"Hastanenin çamaşırhanesindeki çocuklardan onları St. Mary's'e götürmem için yardım etmelerini istedim. Çiçekleri uzun süreli hastaların odalarına götürdük," dedim. "Birazını sakladım. Kimin gönderdiğini bilmediğim için bunu yapmamalıydım ama çok güzellerdi."

Parmağını koluma doğru çıkardı. "Başka ne var?"

"Eski sevgilim geçen hafta evime girdi ve buzdolabımı doldurdu." Başımı kaldırıp ona baktım. "Yapmadığını söyledi ama ona inanmıyorum."

David tam olarak ilişki adamı değildi. Böyle bir hareketle tekrar barışmaya çalışması çok tuhaftı ama bunu yapmış olabilecek başka kimse aklıma gelmiyordu.

"Eski sevgilin mi?" diye sordu. "Uzun zamandır mı birlikteydiniz?"

"Bir dargın bir barışık dönemler de dahil..." Düşündüm. "Belki bir yıl kadar."

Kolumdaki parmağı bir anlığına duraksadı.

"Bir yıl," dedikten sonra çizdiği desene devam etti. "Bu uzun bir zaman. Yakınlarda mı yaşıyor?"

"Evet ama şu anda Hindistan'da. Yoga inzivası ya da öyle bir şeye gitti. Muhtemelen buzdolabını doldurması için birini yolladı. Neden sordun?"

"Hindistan'ın güzel olduğunu duydum. Orada kalmayı düşünmeli. Sağlığı için iyi olacaktır."

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Neden? Tropik iklimi yüzünden mi?"

Parmakları avucumda hareket etmeye geri döndü. "Havası yüzünden."

Tanrım, bu adamın sesine bayılıyordum. Gözlerim saatine kaydı ve isteksizce elimi elinden çektim. "Gitmem lazım. Kedim için veterinerde randevum var."

"Ben seni bırakırım." Cüzdanından elli dolar çıkardı, bu para çok fazlaydı, sonra ayağa kalktı. "Kedinin nesi var?"

"Dün geceden beri kusuyor. Sanırım yine saç tokalarımdan birini yedi."

Caddeden karşıya geçerken yolun karşı tarafından bir grup genç çocuk bize doğru geliyor, sık sık yaptıkları gibi bağırıp şakalaşıyorlardı. Ceketli'nin eli kalçamı buldu, beni yanına daha çok yaklaştırdı. Delikanlılar sallanan kolları ve şakalaşmalarıyla

yanımızdan geçip giderken beni sıkıca tuttu. Kahretsin, koruyucu yanı olan erkeklere bitiyordum.

"Bu normal bir şey mi?" diye sordu. "Köpeklerin her şeyi yiyebildiğini duymuştum ama kediler için duymadım."

"Sanmıyorum. Sorunları var," dedim arabasına doğru yürürken. "Ama en azından kapı komşumdan yemek çalmayı bıraktı."

"Madem sorunları var, niye kediyi yanında tutuyorsun?"

"Aslında sormadan taşındı sayılır. Onu dışarı atamazdım."

Arabasına ulaştık ve doğru düzgün tanımadığım biriyle bir arabaya binmenin ne kadar akıllıca olduğunu merak ederek etrafıma bakındım. Bu düşünce aklıma dolduğu sırada elini kaldırdı ve çenemi parmaklarının arasına alıp yüzümü yukarı doğru kaldırdı. Tek parmağı yanağımı hafifçe okşadı ve kendimi dokunuşuna sokulurken buldum. Ağzını kulağıma yanaştırana kadar eğildi, dudakları minik ama çarpıcı bir temasla değdi.

"Sen son derece sıra dışı bir yaratıksın, Goldie," diye fısıldadı kulağıma. Sesi sert ve hipnotize ediciydi, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu. "Ve ben sıra dışı şeyleri çok severim."

Diğer kolunu belime doladı ve sonraki anda kendimi arabasının kaputunda otururken buldum, bacaklarım vücudunu sardı.

"Benimle ilgili sıra dışı bir şey yok," dedim kehribar rengi gözlerini izleyerek. Kaşının hemen üzerinde, alnında küçük bir yara izi vardı. Dokunmak için uzandım. Yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesi dudaklarıma değiyordu. Eğer biraz öne eğilirsem dudaklarım onunkilere değecekti. Parmağımı kaşından yüzünün yan tarafına doğru indirdim ve sonra ensesindeki saçların arasına gömdüm. Aynı anda, parmağı yukarı doğru kayıp çenemden alt dudağıma doğru çıktı.

"Aynı fikirde değilim Goldie." Parmağı dudaklarımdan kayboldu, yerini sert dudakları aldı.

Bu öpüşme ağırdandı. Kontrollüydü. Tıpkı onun gibiydi. Ensesindeki elimi sıktım ve dudaklarının benimkileri ele geçirmesine hayret ettim. Sanki yeni ve egzotik bir ülke keşfetmiş gibiydi. Ben her zaman sert ve güçlü öpücüklerin en yoğun öpücükler olduğunu düşünmüşümdür. Daha fazla yanılamazdım çünkü ağzımı keşfetme biçimi basbayağı günahkârcaydı. Sevişmesi de aynı şekilde mi olurdu? Nedense öyle olacağına inanmıyordum. Diğer eli belimi buldu ve bluzumun altına kayıp omurgamın çıkıntıları boyunca yukarı ilerledi, her nazik dokunuşuyla havai fişekleri ateşliyordu.

"Evime gel," diye fısıldadım ağzına doğru. Cüretkârlığıma inanamadım. Yabancıları evime davet etmezdim ve sadece çıktığım adamlarla yatardım ama işte buradaydım, isimsiz bir adamı bana istediği şeyleri yapması için yatağıma davet ediyordum. Pervasızlıktı. Çılgınlıktı. Neden umursamıyordum?

Başını eğip beni yoğun bir şekilde izledi. Eli hâlâ çenemi tutuyordu, parmağı alt dudağımı okşuyordu. "Emin misin?"

Evet demek için ağzımı açtığımda bir vızıltı sesi havayı delerek arkamdaki aracın camını paramparça etti. Çığlık attım. Belimdeki kol beni daha sıkı tuttu, kaput altımdan yok oldu ve kendimi tamamen arabanın yan tarafına yapıştırılmış bir halde buldum, yüzüm taş gibi sert göğse gömülmüş haldeydi. Bir el silah sesi daha havada yankılandı. Kurşun, hemen sol tarafımızdaki asfaltı parçalayarak kıvılcımlar sıçrattı. Yakınlarda bir yerde bir araba ciyaklayarak durdu ve hemen ardından ikincisi geldi. Göğüs yok oldu ve kendimi aniden bir aracın arka koltuğuna atılırken buldum.

Ceketli, şoförle rahatsız edecek kadar rahat bir sesle konuştu. "Kızı eve götür. Takip edilmediğinden emin ol."

"Patron," Şoför başıyla koruyucumun üst kolunu gösterdi, "Kanaman var."

Gözlerim yan tarafına kaydı ve kolunun üst kısmına yayılan koyu kırmızı lekeyi gördüm.

Ceketli yarasını tamamen görmezden geldi ve arkasında, görüş alanımın dışında duran birine doğru döndü. "Siktiğimin keskin nişancısını bulun."

Bana hızlıca bir bakış attı ve avucunu arabanın tavanına vurdu. Sonraki saniyede araç ileri atıldı ve ben koltuğun arkasına yapışık vaziyetteyken, ilk defa uzaya fırlatılmanın nasıl bir şey olduğunu hissettim.

BÖLÜM

Salvatore

"PERVASIZLIK ETTİN, PATRON," DEDİ NİNO. "Orada iki saat durup seni herkesin görebildiği bir yerde kızı bekledin. Gün ortasında. Bu sadece beklenecek bir şeydi."

"Tetikçiyi buldun mu?" diye sordum.

"Bütün gecemizi aldı ama evet. Sadece kiralık biri." Kolumdaki bandajın çıkıntısına baktı. "Görünüşe göre iyi de değil."

"Onu kimin tuttuğunu söyledi mi?"

"Stefano herifin üzerinde epey iyi iş çıkardı ama onu kimin tuttuğunu bilmediğini söyleyip durdu. Nera Leone olabilir mi?"

"O değil," dedim. Boston Don'unun karısı harika bir entrikacıydı ama sözlerini tutardı. "Tetikçiyi nerede tutuyorsunuz?"

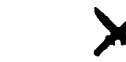
"Eski güvenli evde."

"Daha sonra geleceğim. Peki ya kız?"

"Bu sabah her zamanki gibi işe gitti. Peşinde sürekli takipte olan iki adam var ama şu ana kadar şüphe uyandıran bir şey olmadı. Tetikçiden başka kimsenin onu seninle gördüğünü

sanmıyorum. Güvende olmalı." Bana imalı şekilde baktı. "Eğer mesafeni korursan."

Haklıydı. Ancak sorun şuydu ki, mesafemi korumak istemiyordum.

Sağ kolum Arturo ile uyuşturucu sevkiyatlarıyla ilgili güncellemeleri gözden geçirmek iki saatimi aldı. Uyuşturucu işinin operasyon kısmını ona bırakmıştım, o yüzden, eğer her şey olması gerektiği gibi giderse haftada bir kez bana özet geçmesi gerekiyordu. Sonraki saati Cosimo, Rocco ve Giancarlo ile geçirdim; inşaat bölümümüzden sorumlu Capo'lardı. Bana günlük rapor veriyorlardı. Güvenli eve sürdüğüm sırada alacakaranlık çoktan çökmüştü.

Bir saat sonra, arabamı yoğun ağaçların meraklı gözlerden sakladığı toprak yola soktum ve yokuş aşağı yolu takip ettim. Çok geçmeden paslı bir kapıya ulaştım ve farlarımı dört defa yakıp söndürdüm. Siyah kamuflaj kıyafetli bir adam ağacın arkasından çıktı, kapının kilidini çekip kapıyı çekerek açtı.

"Stefano burada mı?" diye sordum şoför tarafının penceresine yaklaştığında.

"Evet, Patron." Başıyla işaret etti. "Kolun nasıl?"

"Sadece bir sıyrık," dedim ve yol boyunca ilerlemeye devam ettim, geçerken aşırı büyümüş çalılar arabanın yan tarafına sürtündü. Köhne ev görüş alanıma girdi ve ön taraftaki çakılların üzerine park ettim.

Güvenli eve girdiğimde Stefano'yu tekli koltukta otururken buldum, üzerinde sadece siyah kumaş pantolonu vardı. Göğsü çıplaktı ve kanla, terle parlıyordu, lekelerin çoğu koyu, kuruyup kahverengiye dönüşmüştü. Karşısındaki ahşap sandalyede bağlanmış, kırklarının sonunda bir adam oturuyordu. Hâlâ ya-

şıyordu ama görünüşe göre Stefano onu ölümün kıyısına kadar getirmişti.

"Kendini biraz fazla mı kaptırdın Stefano?" diye sordum.

"Patron." Koltuktan fırladı ve talihsiz konuğumuzun yanına geçti. "Üzgünüm. Seni vurduğunu duydum, o yüzden normalden biraz sert davranmış olabilirim."

Bazen adamlarım yaşlı kadınlardan oluşan kilise korosu gibi oluyordu. Kendi aralarında dedikodu yapmaya bayılıyorlardı. Bilgiyi doğru çevrede tuttukları sürece ne yaptıkları umurumda değildi. Sonlarının Octavio gibi olmasını istemiyorlarsa haberlerin, şahsi ya da işle ilgili, dışarı yayılmaması gerektiğini gayet iyi biliyorlardı.

Stefano'nun boşalan koltuğuna doğru yürüdüm, oturdum ve tetikçiyi inceledim. Bilinci açıktı ama tepki vermiyordu. Dayağı fazla abartınca bu olurdu, en sonunda uyuşukluk ve ayrışma başlardı. En sonunda zonklayan, hareketsiz bir et yığınıyla kalırdınız. Stefano eğer bir sonuç almak istiyorsa saatler önce taktiğini değiştirmeliydi. Ancak yaşı gençti. Öğrenecekti.

New York Ailesi'nin başına geçtiğimde işlerin yürüyüşünü değiştirmiştim. Operasyonel işleri, benim şahsi müdahalemi gerektirmeyen işleri, Arturo ve diğer Capo'lara devretmiştim. Bu da bana genel iş denetimiyle ilgili üst düzey kararları bırakıyordu. Ancak Aile işlerini sıkı tutuyordum, hırsızlarla, köstebeklerle ve dış tehditlerle ilgilenmek de buna dahildi.

Stefano'ya, "Elini kes," dedim.

İki dakika sonra testere bileğinin derisini kestiğinde adam konuşmaya başladı.

"İrlandalılar!" diye çığlık attı. "İrlandalılardı."

"Tam olarak kim?" diye sordum.

"Patrick Fitzgerald."

Koltukta arkama yaslanıp tutsağa baktım. Birisinin beni öldürmeye çalışmasında yeni bir şey yoktu ama İrlandalılar ciddi

bir sorun olmaya başlıyordu. Dört yıl önce Şikago'da Bratva'ya saldırdıklarında, girişimleri adamlarının yarısının ölümüne sebep olmuştu, liderleri de onlara dahildi. Görünüşe göre, gözlerini şimdi benim şehrime dikmişlerdi. Hızlı bir şekilde onlarla başa çıkılması gerekecekti.

"İrlandalılara bir kadınla buluşacağımı söyledin mi?" diye sordum.

Tetikçi bana baktı, sonra hızla başını salladı. Başımla Stefano'ya onay verdim. Bıçağını çıkarıp adamın yan tarafına sapladı, hayati organlardan kaçındığını umut ettim. Tutsak çığlık attı.

"Ben... ben ondan bahsetmiş olabilirim," dedi iniltilerin arasında.

"Kızın eşkâlini verdin mi?"

"Evet."

Gözlerimi kapattım. Eğer İrlandalılar aramızda bir şey olduğunu düşünürlerse Milene için gelebilirlerdi. "Başka?"

"Onlara kızın hastanede çalıştığını söyledim."

Gözlerimi açtım ve adamın arkasındaki soyulmuş duvar kâğıdına baktım. Beni hayrete düşüren şey adamın bu bilgiyi iletmiş olması değildi, içimde büyüyen endişeydi. Bu adamın ateşlediği kurşunun Milene'ye isabet edebileceğini ne zaman düşünecek olsam tam bir öfkeye dönüşüyordu. Bu piç onu ıskalamıştı ama bir sonraki ıskalamayabilirdi. Birkaç dakika boyunca duvara baktım, yüz hatlarımın içimdeki kargaşayı dışarı yansıtmadığından emin oldum.

Aşina olmadığım duygular üzerime çöktü. Fırtınalı bir denize yakalanmış bir denizci gibi hissediyordum. Duyguların beni ele geçirmesine izin verip hepsini içime aldım. Yok etme dürtüsü, tıpkı bir gelgit gibi içimde yükseldi. Öfkeydi. Hiddet. Amansız bir girdap.

Ayağa kalkıp herife doğru yürüdüm, Stefano'nun elinden bıçağı aldım. Bıçağı tetikçinin gırtlağına dayayıp sertçe çekerek boğazını bir kulağından diğerine kadar ayırdım.

X

Güvenli evden ayrıldıktan sonra arabama bindim ve telefonumu çıkarıp Milene'nin evindeki güvenlik kamerasının görüntüsünü açtım. Kedi, yarısı parçalanmış perdeden sarkıyordu, belli ki bir böceği falan kovalıyordu. Milene orada değildi. Göğsüm anında endişeyle doldu.

Aldo'yu aradım. "O nerede?"

"Hâlâ işte. Hastanenin önüne park ettim, eve yöneldiği anda haber veririm."

"Onu gözünün önünden ayırma." Telefonu kapattım ve boşluğa gözlerimi diktim. Ne kadar süre olduğundan emin değildim. En sonunda tekrar telefonumu aldım ve Şikago Ailesi'nin Don'u Luca Rossi'yi aradım.

"Bay Rossi. Bir sorunumuz olabilir."

"Son inşaat projesiyle ilgili bir şey mi?" diye sordu

"Hayır. Bu kişisel bir mesele," dedim ve arkama yaslandım. "Burada size ait bir şey var. Şehrimde olmaması gereken bir şey, Bay Rossi..."

Milene

"Bir daha söylesene şunu." Pippa çantasını bırakıp gözlerini bana dikti.

"Birisi bize ateş açtı." Dolabımdan bir şişe su alıp bir yudum içtim.

"Gün ortasında mı? Polisi aradın mı? Ayrıca neden bu kadar...rahatsın?"

Bu benim ilk rodeom değildi ama Pippa'nın bunu bilmesine gerek yoktu. "Gizemli yabancım beni arkadaşının arabasına fırlatıp gönderdi. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum. Şoför beni bıraktıktan sonra hızla uzaklaştı."

"Rastgele bir atış mıydı?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen Ceketli'ye nişan alıyorlardı."

"Niçin birisi ona ateş etmek istesin ki? İş insanı olduğunu söylemiştin."

Evet, o kısmı ben de merak ediyordum. "Bize mi ateş ediyorlardı, yoksa serseri bir kurşun muydu hâlâ emin değilim. Her şey çok hızlı olup bitti. Bir saniye önce öpüşüyorduk ve sonraki saniyede arkamdaki cam patladı, sonra da kendimi başka bir arabanın arkasında buldum."

"Ne?" Bana gözlerini dikti. "Onu öptün mü? İyi miydi?"

"Teknik olarak konuşmak gerekirse o beni öptü." Kendime rağmen gülümsedim. "Ve evet, iyiydi."

"Onu tekrar görecek misin?"

"Bilmiyorum. Birbirimize numaralarımızı vermeye vaktimiz olmadı." Dolabımın kapağını kapatıp yaslandım. "Onunla ilgili bir şey var. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ama ondan baldan etkilenen bir arı gibi etkileniyorum. İnan bana, o adamla ilgili tatlı hiçbir şey yok."

"Kesinlikle ateşli."

"Sadece o değil. O... tuhaf, garip bir şekilde çekici. Durmadan ciddi, sanki bir iş toplantısındaymışız ve hisse senedi dalgalanmalarını tartışıyormuşuz gibi. Fakat bana bakış şeklinde..." İç çektim. "Hiç randevuya çıkıp da havayı yumuşatmak için saçma sapan şeylerden konuştun mu? Kafenin dışında oturup iş hakkında gevezelik ettiğimde gözleri benimkileri inceledi. Ve

Pippa, o beni dinledi. Kibarlık ettiği için değil, sanki gerçekten öğrenmek istiyordu." Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. "Ondan hoşlanıyorum. Yani, ciddi ciddi hoşlanıyorum. Fakat ateş edilmesinden hoşlanmam. Ayrıca bu defa ismini paylaşmış olsaydı gerçekten daha çok memnun olurdum."

Anahtarı yeni kilide soktum ama ön kapı ben çevirmeden açıldı. Bu sabah kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştum? Daireme adım attım ve balmumundan bir heykel gibi donakaldım. Mutfak masamda ağabeyim oturuyordu, kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu.

"Aklından ne geçiyordu Milene?" diye sordu dişlerini sıkarak.

Küçük alanı geçip kendimi kanepeye attım. "Beni nasıl buldun?"

"Nasıl mı? Aslında bu komik bir hikâye. Dün gece Rossi beni aradı, küplere binmişti. Kız kardeşimin New York'ta ne halt ettiğini öğrenmek istedi. Kız kardeşim Illinois'da olduğu için bunun bir hata olması gerektiğini söyledim."

Siktir. Don'umuz New York'ta olduğumu nasıl öğrenmişti? Bir saniyeliğine gözlerimi yumdum, sonra başımı kaldırıp Angelo'ya baktım. "New York'a gelmeme izin vermeyeceğinizi biliyordum ama St. Mary's en iyi hastane. Orada çalışma fırsatını bulacak kadar şanslıydım ve kaçırmak istemedim. Üzgünüm."

"Üzgün müsün?" diye hırladı. "Özür mü diliyorsun?"

"İntörnlüğümün bitmesine üç ay daha var, sonra ayrılacağım, söz veriyorum. Don Ajello asla öğrenmeyecek."

Angelo çenesini sımsıkı sıkarak bana baktı, boynundaki damarlar hızla atıyordu, başını iki yana salladı. "Adresini nasıl aldım sanıyorsun, Milene?"

Omurgamdan aşağı buz gibi bir ürperti inerken, dehşet vücuduma uyuşuk bir panik yaydı.

"Ajello adresini Rossi'ye yolladı, Milene. Senin siktiğimin dokuz ayı boyunca burada olduğunu gösteren hastanede çalışma belgelerinle birlikte!" Öyle yüksek sesle bağırdı ki zavallı kedim kanepeden fırladı ve banyoya koşturdu.

Tek yapabildiğim, konuşmaktan aciz bir halde ağabeyime bakmak oldu.

"Neredeyse lanet bir savaş başlatmak üzere olduğunun farkında mısın?"

"Ama... ben sadece hastanede çalışıyorum. Ajello'nun bölgesinde uyuşturucu falan satıyor değilim ki. Ne fark eder?"

"O New York Ailesi'nin lanet olası Don'u ve sen onun özel kararına karşı geldin. Bu, onu kendi bölgesinde otorite figürü olarak görmediğin mesajını verir. Beraberinde, Şikago Ailesi'nin de aynı şeyi düşündüğünü." Omuzlarını çökertti ve burun kemerini sıktı. "Senin bir Capo'nun kız kardeşi olman, durumu yüz kat kötü hale getirdi."

"Ben...ben durumu hiç o şekilde görmedim, Angelo." Ellerimi saçlarıma gömdüm. "Tanrım."

İç geçirip tavana baktı. "Enzo'yu hatırlıyor musun, Milene?"

"Catalina'nın geçen sene kazada ölen aptal kuzeni mi? Enzo'nun bununla ne alakası var?"

"O trafik kazasında ölmedi. Ajello, onun 'ertatili,[1]', striptiz kulüpleri, içkiler ve keyifli zaman geçirme, için bir hafta sonu New York'a geldiğini öğrendi. Aile işleriyle hiçbir ilgisi yoktu. Ertesi gün Enzo'nun bedeni Rossi'ye gönderildi. Birkaç çanta içinde geldi, Milene."

"Çanta mı?" Ona ağzım açık baktım.

---

1 Erkek erkeğe yapılan tatil -ed.n.

"Evet. Üç adet. Notta, kargo şirketinin küçük paketleri daha kolay taşıdığı yazıyordu. Daha ucuz oluyormuş."

Kollarımı kendime doladım. "Beni de mi öldürecek?"

"Buna her hakkı var ve kimse bu konuda bir şey yapamaz." Bana baktı. "Ancak başka bir telafi talebinde bulundu. Rossi kabul etti."

"Ne tür bir telafi?"

"Bir evlilik."

Başımı hızla kaldırdım. "Hayır," diye fısıldadım.

"Üzgünüm. Bunu başına kendin açtın."

"Evlenmiyorum!" diye bağırdım, gözyaşlarımı uzak tutmak için her şeyi yapsam da yine de gelip görüşümü bulanıklaştırdılar.

"Yapabileceğim bir şey yok kardeşim." Angelo sandalyeden kalkıp bana doğru yürüdü, önümde eğildi. "Eğer mesele sadece sen olsaydın, seni ülkeden çıkarmak için bir şeyler ayarlayabilirdim. Fakat bütün Aile söz konusu."

Ağabeyim haklıydı, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayır demek, savaş demekti. Ben ve benim aptallığım yüzünden insanlar ölürdü. Ajello'nun bölgesine gelmenin riskini biliyordum ve yine de gelmeye karar vermiştim.

"Sıçıp batırdım, değil mi?" Burnumu çektim.

"Evet, öyle yaptın. Üzgünüm."

"Peki kiminle evlenmem ayarlandı?"

Elimi tutup birkaç saniyeliğine beni izledi, sonra içini çekti. "Don Ajello'yla, Milene."

Panik göğsümde patladı. "Ne? İnsanları doğrayıp vücut parçalarını postalayan bir adamla evlenmeyeceğim."

"Eğer evlenmezsen Ajello saldırabilir. Bianca sayesinde Bratva bizden taraf olsa da yine de lanet bir kan gölü olacaktır."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kız kardeşimizin kocası, Bratva'nın infazcısıydı. Eğer Ruslar bunun içine çekilecek olursa ilk o gönderilirdi. Bianca'ya bunu yapamazdım.

"Ne zaman?" dedim boğuk bir sesle.

"Öğlen nikâh memuruyla birlikte burada olacak."

Gözyaşlarım o kadar hızlı aktı ki ahşap zemine yağmur gibi yağarak kendinden öncekinin üstüne düştü.

Tam öğle vakti, kapı sert bir şekilde tıklatıldı ama ben kanepedeki yerimde oturup hareketsiz kaldım, üzerimde hâlâ hastane formam vardı. Angelo kapıyı açtı.

Ağabeyim daha usturuplu bir şeyler giymem için beni ikna etmeye çalışmıştı ama ona siktirip gitmesini ve gebermesini söylemiştim. Kanepede geçirdiğim üç saat içinde şok ve inançsızlığa, sonra da inkâra ve kendime acımaya geçmiştim. Şimdi mi? Şimdi acayip sinirliydim.

Angelo kapıyı açtı ve elli yaşlarında kel bir adam güvenle daireme girdi. Ürpertimi bastıramadım. Daha kötüsü olabilirdi. Çok daha kötüsü olabilirdi. İç monoloğum hâlâ bu düşünceyi tekrarlarken kel adam kenara çekilip başka bir figürü ortaya çıkardı. Anında ayağa fırladım. Ceketli adam.

Esrarengiz yabancım sanki tüm hayatı boyunca burada yaşamış gibi içeri girdi ve gülsem mi, yoksa ağlasam mı karar veremedim. Orospu çocuğu başından beri kim olduğumu biliyordu. Muhtemelen Ajello'ya kim olduğumu söyleyen oydu. Piç kurusu.

"Milene," dedi ağabeyim, başıyla gizemli piçi işaret etti. "Bu Don Salvatore Ajello."

Çenem düştü. Ne oluyordu be?

"Sonunda sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Scardoni," dedi rahat ses tonuyla.

Ona baktım. Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra biraz daha baktım, etrafımda olup bitenlere hiç dikkatimi vermiyordum.

"Bu kadar ufak tefek bir kadına göre oldukça büyük bir kargaşa yarattınız," diye ekledi. Sözleri beni sersemliğimden çıkardı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cüretine de bakın, daha kırk sekiz saat önce dili ağzımı kurcalamıyormuş gibi birbirimizi tanımazlıktan geliyordu. Sanırım cevabımı bekliyordu. Pekâlâ, almayacaktı.

"Milene!" Angelo beni dirseğiyle dürttü. "Sadece gergin."

Dudaklarımın alaycı bir gülümsemeyle genişlemesine izin verdim. Salvatore Ajello ağabeyimin yorumunu duymamış gibi davrandı ve beni inceledi. Gülümsemeye devam etsem de hissettiğim bütün nefreti gözlerimle ilettim. Ve o nefretten tonla vardı.

Salvatore

Bakışlarım, silecekler yağan yağmuru camdan temizledikçe bir görünüp bir yok olan yola odaklıydı.

Milene evine girdiğimden ve memurun sorusuna verdiği "evet" cevabından beri tek kelime etmemişti. Şaşırmasını bekliyordum ama bunu beklemiyordum. Görmezden gelinmek benim için yeni bir deneyimdi ve bunu yapanın o olması bir şeylere vurmak istememe sebep oluyordu. Bunu yapmak yerine, direksiyonu daha sert kavradım. Yardımı olmadı. Derin bir nefes alıp öfkeli ateşi bastırmaya çalıştım. Kızgındım. Hayır, bu doğru terim değildi. Küplere binmiştim. Mantıklı bir tepki olmasa bile küplere binmiş haldeydim.

Arka koltuktan kulağıma bir miyavlama sesi geldi. Milene apartmandan kucağında aptal hayvanı taşıyan bir taşıma kutusuyla çıkana kadar lanet kedi aklımdan tamamen çıkmıştı.

Arabayı binamın altındaki yeraltı garajındaki yerime park ettim ve Milene'nin kapısını açmak için dışarı çıktım ama o çoktan çıkmıştı ve kediyi almak için arka kapıyı açıyordu. Arabanın etrafından dolanıp bagajı açtım ve bavulunu çıkardığım sırada gelip sağıma geçti. Boştaki eliyle bavulun kulpunu tuttu, parmaklarını benimkilerin yanına sardı ve bavulu benden almaya çalışarak çekiştirdi. O kulpu bırakıp oflayana kadar tutmaya devam ettim. Asansöre doğru yürürken, Milene iki adım arkamda kaldığından emin oldu ve tek kelime etmedi.

Çatı katıma ulaştığımızda onu oturma odasından ve koridordan geçirip yatak odama götürdüm ve kapıyı açtım. Milene eşikte durup odaya hızlıca göz gezdirdi.

"Oluru yok," dedi ve koridora doğru bir adım geriledi.

"Tam olarak neyin?"

"Benim senin odanda uyumamın."

Gözlerine baktım. "Bunun benim yatak odam olduğunu nasıl bildin?"

"Lütfen." Alaycı bir ses çıkardı. "Devasa, koyu renkli ahşap mobilyalar? Futbol sahası kadar bir yatak? Benmerkezci, bencil bir piç kurusu diye haykırıyor."

"Beni böyle mi görüyorsun?"

"Evet. Yanılıyor muyum?"

Hayır, yanılmıyordu. "Peki nerede uyumak istersin?"

"Kendi evimde."

"Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun."

Kedinin çantasını kaldırıp kollarını etrafına dolayarak etrafımızda bir bariyer yarattı.

Belki de ona biraz alan bırakmalıydım. Şimdilik. "Pekâlâ."

Yatak odamdan çıkıp ikinci yatak odasına doğru yöneldim, takip etmesi için onu bıraktım.

"Öğle yemeği saat ikide yemek odasında olacak," dedim içeri adım attığımda, arkamı döndüğümde onu kısılmış gözlerle beni izlerken buldum. "Bir sorun mu var?"

Kedinin kutusunu yere bıraktı, sonra kollarını göğsünde bağlayıp çenesini ileri çıkardı. "Demek istediğin, hayatımı mahvetmen dışında mı, Salvatore?"

Adımı söylediğini duyunca içimden muazzam bir memnuniyet duygusu geçti. Tam önünde durana kadar iki adım attım. "Seni öldürmemi mi tercih ederdin?"

"Şey, pek bir fark yaratacağını söyleyemem."

"Abartıyorsun."

"Ya? Hayatım sana ufak ve anlamsız görünüyor olabilir ama *benim* hayatımdı." Sözcükler boğazında düğümlendi. "Niçin New York'tan ayrılmamı söylemedin ki? Başından beri kim olduğumu biliyordun."

"Onu yapmayı planlamıştım. Her şeyi çok daha kolay hale getirirdi." Uzanıp bir tutam saçını parmaklarımın arasına aldım. "Ancak durum değişti."

"Neden? Ne şekilde?"

Çünkü onun hiçbir yere gitmesine izin vermeyeceğime karar vermiştim. "Senin şu anda endişelenmeni gerektirecek bir şey değil," dedim.

"Evet, hadi sınırlı beynimi sadece erkeklerin anlayabildiği şeylerle zorlamayalım." Bakışlarını hâlâ tutmakta olduğum saç tellerine çevirdi ve elimi tutup parmaklarımı açmaya çalıştı. "Saçımı bırak."

"Eninde sonunda Aile'den biriyle evleneceğini hep biliyordun, Milene. O zaman sorun ne?"

"İşte sorun da burada yatıyor—bilmiyordum," diye mırıldandı parmaklarımı çekip dururken. "Bir şekilde o kaderden kaçmayı umduğum için Şikago'dan ayrıldım."

Saçını bırakıp çenesini tuttum, başını yukarı kaldırdım. Nefes alıp verişi hafiften hızlanırken yeşil gözleri benimkilere dikildi. "Cosa Nostra'dan kaçamazsın, Milene," dedim ve elimi çektim.

"Hayır. Sanırım kaçamam," diye fısıldadı ve geriye doğru bir adım atıp tutuşumdan kaçtı. Kedinin kutusunu tekrar alarak yanımdan geçip yatağa gitti ve kediyi yatağın yanına koydu. "Duş alacağım.".

Banyoda kaybolana kadar onu gözlerimle takip ettim, doğru kararı verip vermediğimi merak ediyordum. Belki de İrlandalılar Milene'nin peşine düşmeyecekti ve onunla evlenerek onu daha büyük bir hedef haline getirmiştim. Ancak ben artık onu uzaktan izlemekle tatmin olmuyordum.

Milene Scardoni'yi, daha önce hiçbir şeyi istemediğim gibi istiyordum.

Milene

Kediyi taşıyıcısından çıkardım, sonra yatağa atlayıp gözlerimi tavana diktim. Buna bir felaket demek, durumu hafife almak olurdu. Ne yapacaktım ben? Hayatımın geri kalanında burada, onunla birlikte mi yaşayacaktım? Onu tanımıyordum. O da beni tanımıyordu. Kim görücü usulü evliliklerin hâlâ iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu ki? Sanki beş yüz yıllık tarihi unutup Orta çağ'a geri dönmüşüz gibiydi, Tanrı aşkına. Evet, batırmıştım. Haklılığını kanıtlamak için benimle evlenmesine gerek

yoktu. Şikago'ya geri dönmeme izin verebilirdi ve her şey güllük gülistanlık olurdu. Ne sikime benimle evlenmek istemişti ki?

Bir hevesle yapılan bir şey miydi? Yüzük bile takmamıştık. Belki de sadece bana bir ders vermek istiyordu? Seks? Hayır, ondan da değildi çünkü bu karmaşa olmadan önce onunla seks yapmaya zaten hazırdım. Şey, tabii şimdi öyle bir şey olmayacaktı, orası kesindi. Belki canı sıkılmıştı ve işi bitince gitmeme izin verecekti.

Yatakta dönüp yüzümü yastığa gömerek inledim. Bunu can sıkıntısından yapmamıştı ve gitmeme izin vereceğinden ziyadesiyle şüpheliydim. Bu saçmalık ciddiydi.

Ben. Evlendim.

Lanet olası New York Don'uyla.

BÖLÜM yedi

Salvatore

İNŞAAT PROJELERİNDEN BİRİNDE BAZI SORUNLAR OLMUŞTU, o yüzden çatı katına geri döndüğümde saat çoktan akşam dokuzdu. Milene'nin gün boyunca ne yaptığını bilmemenin beni tedirgin edeceğini düşünmüştüm ama evimde olması durumu kolaylaştırdı. Mutfaktan geçerken bulaşık makinesini boşaltan Ada'ya başımı salladım ve duş almak için yatak odama yöneldim.

Yarım saat sonra yatak odamdan çıktığımda Ada paltosunu giyerek gitmeye hazırlanıyordu.

"O nerede?" diye sordum.

"Odasında. Siz gittiğinizden beri çıkmadı, Bay Ajello."

"Öğle yemeğini götürdün mü?"

"Evet ama kediye istediği kum kabını götürmek için tekrar içeri girdiğimde tabağı komodinin üzerinde dokunulmamış halde duruyordu," dedi Ada. "Akşam yemeğini saat yedide götürdüm ama ona da dokunmadı."

"Bu sabahtan beri hiçbir şey yemedi mi?"

"Hayır. Başka bir şey yapmayı teklif ettim ama sizin çatınızın altında pişen hiçbir şeyi yemeyeceğini söyledi. Yemeği buzdolabına koydum."

Dişlerimi sıkarak başımı salladım. "Gidebilirsin, Ada."

Ada'nın gitmesini bekledikten sonra Milene'nin odasına yöneldim, acayip öfkeliydim ve bununla nasıl baş edeceğime dair bir tecrübem yoktu. Ben asla öfkelenmezdim. Kızdığım şeyler, evet olurdu. Bazen rahatsız olurdum. Ancak konu bu kadın olunca duygularım anında aşırı yükleniyordu. Kapıyı açtım ve onu yatakta bağdaş kurmuş bir halde telefonuna bir şeyler yazarken buldum.

"Bu çocukça davranış hemen sona eriyor!" diye kükrediğimde başını kaldırdı, gözleri birdenbire kocaman oldu. "Ada buzdolabında yemek bıraktı. Eğer bir şey yemezsen seni zorla besleyeceğim!"

Milene gözlerini kırpıştırdı, hâlâ ağzı açık bir halde bana bakıyordu ve kafama dank etti. Siktir. Yemek yemediği için o kadar öfkeliydim ki tamamen aklımdan çıkmıştı. Milene'nin bakışları kollarıma ve koltuk değneklerimi tutan ellerime indi. Sonra daha da aşağı indi, ta ki sol bacağıma ulaşana kadar...eşofmanımın bacağının dizinden aşağısının düğümlendiği yere. Ona bacağımdan hiç bahsetmemiş olduğum aklımdan tamamen çıkmıştı. Gözlerini gözlerime doğru kaldırdığında orada göreceğim şey için kendimi hazırladım çünkü bir gram bile acıma görecek olsaydım odayı darmaduman edecektim.

Yataktan kalktı ve gelip önümde durdu, çenesini hafif bir açıyla yukarı kaldırdı. "Denediğini görmek isterdim, Salvatore." Kaşlarını kaldırıp kapıyı çarptı.

Orada durup neredeyse suratıma çarpacak kapıya bakakaldım ve dudaklarımın kenarlarının hafifçe yukarı doğru seğirdiğini hissettim.

Yatağa geri dönüp kenarına otururak kendimi toplamaya çalıştım. Bacağının bir kısmının ampute edilmiş olabileceği hiç aklımdan geçmemişti.

Salvatore Ajello, dedikodular söz konusu olduğunda daima popülerdi. Ailemizden sadece birkaç kişi onunla tanışmış olsa da insanlar konuşmayı severdi. Muhtemelen onunla ilgili asla yeterince bilgi olmadığı içindi. Halka açık etkinliklere katılmazdı ve hiçbir yerden fotoğrafı yoktu. Alt kademe patronu, Arturo, New York suç ailesinin "yüzü" olarak hareket ederdi. Herhangi birisinin New York Cosa Nostra ile temasa geçmesi gerekirse Arturo'yu ararlardı. Asla Don'u değil.

Eğer yakın geçmişte bu kadar ciddi yaralanmayla sonuçlanan bir kaza olsaydı birisi duyardı. Dedikodu değirmeni aylarca dönerdi. Öyleyse New York Ailesi'nin başına geçmeden önce olmuş olmalıydı.

"Tanrım," diye mırıldanıp ellerimi saçlarıma gömdüm.

Bir uzvunu kaybetmek başa çıkılması zor bir şey olmalıydı. Çalışmalarım ve eğitimim sırasında birkaç ampute ile tanışmıştım, çoğu yeni gerçeklerine uyum sağlamakta sorun yaşamıştı. Salvatore'nin bu konuda bir sorunu yok gibiydi. Ben nasıl bir hemşireydim ki şüphe bile duymamıştım? Topalladığını ve çatı katına geldiğimizde bunun biraz daha belirgin hale gediğini fark etmiştim ama bağlantıyı kuramamıştım. Muhtemelen etrafında

diğer insanlar varken yürüyüş şeklini kontrol ediyordu. Eski bir sakatlığı ya da doğuştan gelen bir şey olduğunu varsaymıştım. Yani o kadarını düşünmüş olsaydım.

Yeni kocam olan şu adam gerçekten tuhaf bir adamdı. Birisi otoparkta bize ateş ettiğinde sakin ve sarsılmamış davranma biçimi gerçekten korkutucuydu. Onu sarsacak çok fazla şey olmadığına dair içimde bir his vardı. Görünüşe göre, benim yemek yememem bunların arasında değildi.

Telefonumu elime aldım. Bianca'yı arayıp neler olduğunu anlatmalıydım. Çıldıracaktı. Altı aylık hamile bir kadını üzmek akıllıca değildi ama ona anlatmak zorunda kalacaktım. Yarın. Onu yarın arayacaktım çünkü bu boku daha kendim sindirmeye çalışıyordum. Rehberimde gezinip Andrea'yı mı arasam diye merak ederken, ekranda başka bir isim belirdi ve durdum. *Nonno*[1] Giulia. Rahmetli babamın teyzesi her zaman en son dedikoduları bilirdi. Yüz bir yaşında olunca, Cosa Nostra'daki herkesi tanıyordu. Cevapladım.

"Milene, *tesoro*[2]!" diye şakıdı diğer taraftan.

"Merhaba, Nonna. Nasılsın?"

"Cancun'da güneşleniyorum. Buradaki ateşli adamlara inanamazsın."

Homurtuyla güldüm. Nonna biraz kaçıktı. "Dinle, sana bir şey sormak istedim. Salvatore Ajello'yla hiç tanıştın mı? New York Ailesi'nin Don'u?"

"Ajello'nun kim olduğunu biliyorum, *tesoro*. Akli yeterlilik dediğin şeye hâlâ sahibim." Kıs kıs güldü. "Niye soruyorsun?"

İç geçirip hayatımla ilgili son olayların özetini anlatım. Bitirdiğimde hattın diğer ucunda uzun bir sessizlik olduktan sonra en sonunda cevap verdi.

---

1 *İta.* Büyükanne -çn.

2 *İta.* Hazinem -çn.

"Hassiktir, Milene," diye fısıldadı.

Nonna'nın küfrettiğini hiç duymamıştım. "Ee? Onu tanıyor musun?"

"Babasını tanırdım. Bir Capo'ydu. Babası öldürüldüğünde Salvatore onun yerini aldı. Dokuz ya da on yıl kadar öncesiydi," dedi. "Birkaç yıl sonra New York'ta bir şeyler oldu ve herkes öldü. Don, alt kademe patronu, beş Capo. Salvatore yönetimi devraldı. Sanırım altı yıl önceydi."

"Onunla daha önce hiç tanıştın mı?"

"Bir defa ama çok eskidendi. Bir düğün vardı ve babası onu da getirmişti. Sanırım Salvatore sekiz yaşlarındaydı."

Salvatore'yi çocukken hayal etmeye çalıştım ama başaramadım. "Nasıldı?" diye sordum.

"Garipti," dedi Nonna. "O günün sonunda bir kaza oldu. Avizelerden biri tavandan kopup bir masanın üzerine düştü, altında bir adam kaldı. Kadınlar çığlıklar attı. Her yerde kan vardı. İnsanlar koşuşturup zavallı adama yardım etmeye çalışıyordu ama o çoktan ölmüştü. Korkunçtu."

"Yüce Tanrım."

"Salvatore yakındaki bir masada oturup pastasını yiyor ve olan biteni gözlemliyordu, olanlardan kesinlikle etkilenmemişti. Sanki ondan beş metre ötedeki bir adamın göğsünden metal bir çubuk çıkmıyormuş gibiydi. Başta çocuğun bir çeşit şoka girdiğini düşündüm ama ayağa kalktı ve rahat rahat büfeye doğru yürüyüp bir dilim daha pasta aldı. Kan banyosunun yanından sanki onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi geçip gitti," dedi. "Onda bir *sorun* var, Milene. Lütfen, dikkatli ol."

Telefonu kapattıktan sonra Nonna'nın söylediği şeyi biraz düşündüm. Salvatore'nin biraz tuhaf olduğunu zaten fark etmiştim, yani bana yeni bir şey söylememişti. Benim asıl ilgi-

mi çeken şey kaç yaşında Don olduğuydu. Yirmi sekizinde mi? Duyulmamış bir şeydi.

Kedi yataktan aşağı atlayıp bacaklarıma sürtündü. Muhtemelen acıkmıştı. Ada'ya kedi maması sipariş etmesini söylemeyi unutmuştum. Şimdilik buzdolabından bir şeylerin iş görmesi gerekecekti ve yarın biraz kedi maması alacaktım. Benim de bir şeyler yemem iyi fikirdi ama midem büzülmüştü ve yemek fikri hiç çekici gelmiyordu. Ancak Salvatore'nin beni zorla besleyeceğini söylerken blöf yapmadığından emindim. Piç.

Kediyi kucağıma alıp kapıya doğru yöneldim. "Hadi gidip yiyecek bir şeyler bulalım Kurt."

Çatı katında yürürken aklımda beliren ilk kelime "devasa" oldu. Alan en az üç yüz yetmiş metre kareydi, belki daha bile fazlaydı. Konumunu düşünürsek milyonlar değerinde olmalıydı. Salvatore'nin ne kadar zengin olduğunu merak ettim. Ailemin parası vardı ve hayatımın erken dönemlerinde pahalı şeylere sahip olmaya alışkındım ancak bu tamamen başka seviyede bir zenginlikti. Sanat uzmanı sayılmazdım ama duvarları süsleyen tablolar bir servet değerinde olmalıydı. Kedim dünyayı götüne sallamadan tırnaklarını sivriltmeyi sevdiği için mobilyaların o kadar pahalı olmamasını umdum.

Çatı katı iki bölüme ayrılmıştı. İlk bölüm yatak odamın olduğu kısımdı, geniş bir koridorun iki yanında yer alan iki yatak odasıyla daha özel bir alan gibiydi. Geniş, beyaz çift kapılar mutfak, oturma ve yemek odalarının yer aldığı ortak alandan orayı ayırıyordu. Her şey tertemiz bir şekilde muhafaza edilmişti ve açık kat planı alanın genişliğini vurguluyordu.

Salvatore'yi, mutfağı oturma odasından ayıran kahvaltı barında otururken buldum ama imalı bir şekilde onu görmezden geldim. Son teknoloji buzdolabının kapağını açıp kedimin yiyebileceği bir şeyler bulmak için içini karıştırdım. Orta rafta

plastik bir et kabı buldum, açıp içinden bir parça aldım ve dilimi sürüp fazla baharat ya da fazla tuz var mı diye tadına baktım. Yoktu, o yüzden kediyi yere bıraktım ve tezgâhın üzerinden bir kâse aldım. Birkaç parça eti içine yerleştirip kemiklerini çıkardım ve mutfağın köşesine doğru gidip kâseyi yere koydum. Yemeğe gitmek yerine tezgâhın üstüne atladı ve buzdolabının üzerine sıçradı. Burnu bir iki kez seğirdi ve ardından buzdolabının üzerine yayıldı.

"Kahretsin, Kurt!" diye bağırdım.

Kedi kurulduğu yerden bana kibirle baktı.

"Kurt mü?" Salvatore'nin derin sesi arkamdan yankılandı.

"Evet. Onu sahiplendiğim için isim verme vaktinin geldiğine karar verdim."

Arkamı dönüp açık konsept yemek odasından bir sandalye aldım. Salvatore'ye bakmaktan kaçındım, beni izleyip izlemediğini bilmek istemiyordum. Ona çok kızgındım.

"Peki adı 'Kurt' olmak zorunda mı?"

"Evet." O ismi seçmiştim, böylece kocamın ne kadar yalancı olduğunu daima hatırlayabilirdim.

Sandalyeyi mutfağa taşıdım ve Kurt'ü aşağı indirme niyetiyle sandalyenin üstüne çıktım. Ancak ona uzandığım saniyede tezgâhın üstüne atlayıp koşturdu ve ada tezgâhın üstüne fırlayıp Salvatore'nin önüne gitti. Bir çeşit bakışma yarışına girdiler, Salvatore ona kaşlarını çatarak bakarken kedi onu ilgiyle inceliyordu. Salvatore'yi tabağına dikkat etmesi için uyarmak için ağzımı açtım ama Kurt çoktan bir parça yemeği kapıp fırlamıştı bile.

"O...balık mıydı?" diye sordum.

"Evet. Niye ki?"

İnledim. "Midesini bozuyor."

Kurt'ün mutfağın köşesinde balık parçasını çiğnemesini izledim ve yarın beni kumda neyin bekleyeceğini düşünürken

bugünlük işimin bittiğine karar verdim. Buzdolabından, et kabındaki kalanları aldım ve odama geri döndüm.

Salvatore

Milene mutfaktan çıkıp öğle yemeğinden kalanları taşıyarak oturma odasını geçti, belli ki odasında yemeyi planlıyordu. Bunun olmayacağına karar verdim. "Yatak odalarında yemek yemek yok."

Olduğu yerde durup yavaşça bana doğru döndü ve sert, rahatsız olmuş bir bakışla bana baktı. "Ada öğle ve akşam yemeklerimi odaya getirdi."

"Fakat sen yemedin, değil mi?" Yanımdaki bar taburesini gösterdim. "Burada yiyeceksin."

"Kesinlikle seninle aynı masada yemeyeceğim."

Sandalyenin arkasını tutup ona dönük olacak şekilde çevirdim. "Burada," diye bağırdım. Milene çenesini kaldırdı, yine de dediğimi yaptı.

"Kontrol sorunların var." Yanıma oturdu ve doğrudan kaptan yemeye başladı.

Bu kadar beklenmedik biçimde normal olması beni hayrete düşürüyordu. Eğer bilmiyor olsaydım lükse alışkın bir mafya prensesi olduğunu asla tahmin etmezdim. O çöplük gibi dairede yaşayarak, bir hemşire olarak çalışarak ve sersem kediyi sahiplenerek öyle sıradan görünüyordu ki. Niçin ağabeyinin ona gönderdiği parayı harcamıyordu? Tırnakları kısa ve ojesizdi, saçını sade bir lastik tokayla tepesinden toplamıştı. Salık halini görmüştüm, basit bir kesimdi, öyle süslü bir şeyler değildi. Bir de yüzü vardı. Sıfır makyaj. Takma kirpikler yoktu. Bizim ca-

miamızdan bir kadının mükemmel şekilde yapılmış saçlar, kusursuz makyajlar ve podyumdan çıkmış gibi kıyafetler olmadan dolaştığını hiç görmemiştim. Yine de yanımdaki geniş bir tişört ve kotla oturan kadın hepsinden çok daha güzeldi. Milene Scardoni nadir bir örnekti.

"Yarın alışveriş yapmam gerekecek," dedi lokmalarının arasında.

"Yanına korumalar alacaksın."

"Korumalar mı?" Başını kaldırıp bana baktı. "Çoğul?"

"Evet."

"Lanet markete gideceğim. Bir tane yeterli olacaktır."

"Sana verdiğim korumaları yanına alacaksın, yoksa internetten sipariş verebilirsin. Seçim senin."

"Harika." Yemeğine geri döndü. "Peşimde iki gorille tampon ve kedi maması almaya gideceğim."

"Dört goril," dedim.

Başını hızla kaldırdı. "Dört mü? Sen ciddi misin?"

"Benimle tartışma, Milene. Seni hiçbir yere ulaştırmaz. Ya benim yolum olacak ya da hiç olmayacak."

"Senin" çatalını yüzüme doğrulttu, "profesyonel yardıma ihtiyacın var."

"Alessandro saat dokuzda seni kapının önünde bekliyor olacak. Sana o eşlik edecek. Ekibin kalanı ikinci arabayla takip edecek."

"İki araba. Harika gerçekten." Başını iki yana sallayıp yemeğini yemeye devam etti.

Ağzına yemek tıkıp durduğuna göre yeniden görmezden geliniyordum, benimle göz teması kurmaktan kaçınmak için her şeyi yapıyordu.

"Bacağıma ne olduğunu sormadın," dedim ve çatalının varış noktasına yarı yol kala durduğunu gördüm.

"Bacağına ne oldu?" diye sorup etinden bir parça aldı.

"Kurşun yarası. Transtibial ampütasyon.[1]"

Başını kaldırdı ve tişörtümün kolunun altından görünen bandaja baktı. "Görünüşe göre insanlar seni vurmaktan keyif alıyor."

"Olur böyle şeyler."

"Şimdiye kadar kaç defa?"

"Kaç defa mı ateş açıldı?" Su bardağıma uzandım. "Saymayı bıraktım. Ancak kaç defa isabet aldığımı soruyorsan, sekiz. Aslında, bu sonuncuyu da sayarsan dokuz ama bu sadece bir sıyrıktı."

Milene'in gözleri büyüdü. "Hassiktir. Guinness Dünya Rekoru kırmaya falan mı çalışıyorsun?"

Cevabını duymazdan geldim. "Benimle evlendiğinde sen de bir hedef haline geldin," dedim. "Dört koruma ihtiyacını artık anlıyor musun?"

"Harika." İç geçirip barın üzerinde duran sol elime baktı. "O da mı silah yarası?"

Demek eldiveni çıkardığımı fark etmişti, genelde yatağa giderken çıkarıyordum. Elime bakışlarını takip ettim, hafiften deforme olmuş parmaklarımı kaplayan sayısız yara izini inceledim.

"Çekiç," dedim. "Son iki parmağımdaki sinirler onarılamayacak kadar hasar gördü. Onları hissedemiyorum. Geri kalanlar çoğunlukla iyi ama ince motor becerilerinde sıkıntı yaşıyorum."

"Neden eldiven takıyorsun?"

"Zayıf noktalarımın hatırlatılmasından hoşlanmıyorum," dedim. "Sol elim baskındır."

"Peki ya bacağın? O da zayıf noktan mı?"

---

1 Bacağın, diz altından itibaren medikal olarak kesilmesi işlemi -çn.

"Hayır. Son teknoloji bir protezim var ve iyi uyum sağladım. Ders kitaplarına konu olacak bir vaka. Ve yedi yıldan fazla oldu. Çoğu zaman, orada olduğunu bile unutuyorum." Gözlerine düşen bir tutam saçı itmek için uzandım ve kulağının arkasına sıkıştırdım. "Seni rahatsız ediyor mu? Bacağımın bir kısmının olmaması?"

"Hayır." Gülümsedi. "Ama yalancı bir pislik olman ediyor."

Öne doğru eğilip yüz hatlarını inceledim. Bu gülümsemesi, iki gün önce kafede attığı kahkahayla kıyaslanamazdı. Kafedeki gülümsemesi hoşuma gitmişti. Bundan hoşlanmadım. Daha ziyade...öfkeliydi.

Koltuk değneklerime uzanıp ayağa kalktım ve kulağına fısıldamak için eğildim. "Ama sana asla yalan söylemedim Milene, değil mi?"

"Gerçeği saklamak da yalan söylemekle aynı şey."

"Benim dünyamda öyle değil, *cara*." Giydiği tişörtün kaydığı yerden açılan omzuna hafif bir öpücük kondurdum ve yatak odama yöneldim.

"Yarın gece nöbetim var," diye bağırdı arkamdan. "Saat dokuzda işte olmam lazım."

"Artık hastanede çalışmayacaksın, Milene."

"Ne! Beni çalışmaktan men edemezsin."

"Az önce ettim."

Yere sürtünen sandalye sesinin ardından çıplak ayakların yerdeki sesi geldi. Sadece saniyeler sonra etrafımdan dolandı ve yolumu kapatarak önümde durdu.

"Lütfen bunu yapma," dedi dişlerini sıkarak.

"Üzgünüm, *cara* ama güvenliğini riske atmayacağım."

Milene'nin burun delikleri genişledi ve tam önümde durmak için bir adım yaklaştı, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Çenesini kaldırıp doğruca gözlerime baktı.

"Hayatımı mahvettin," diye fısıldadı.

Burunlarımız değene kadar başımı eğdim, tıpkı otoparkta tanıştığımız günkü gibi. "Biliyorum."

Hiçbir şey demedi. Gözlerimiz kilitlendi, uzun süre boyunca birbirimize baktık, iki bedenin arasındaki tek temas noktası burunlarımızdı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra, Milene aniden topuklarının üzerinde döndü ve misafir yatak odasında kayboldu.

BÖLÜM sekiz

Milene

SABUN REYONUNDA GEZİNİRKEN CEBİMDEKİ TELEFONUM titreyip gelen mesajın haberini verdi.

09.23 Bianca: Angelo az önce söyledi. New York'a giderken aklından ne geçiyordu? Bana yalan söylediğine inanamıyorum! İyi misin?

İç geçirip sesli mesaj göndermek için mikrofon simgesine bastım. Bianca konuşamadığı için genelde birbirimize mesaj atardık ama söylemek istediğim her şeyi yazmam yarım saatimi alırdı.

"Sana yalan söylediğim için özür dilerim, bıcırık. Sanırım iyiyim. Uğruna çalıştığım her şeyin öylece...gitmiş olmasını kabullenmeye çalışıyorum. Bu ayın başlarında otoparkta bir doğum yaptırdığımı biliyor muydun? Korkutucuydu, Bianca ama aynı zamanda bugüne kadar hissettiğim en iyi şeydi. Salvatore artık çalışamayacağımı söyledi. O kontrolcü orospu çocuğu... Bekle bir saniye." Birkaç adım arkamdan gelen dağ gibi adama

döndüm. Salvatore'nin tuhaf olduğunu düşünüyordum ama bu adam onu açık arayla aşardı. Buraya gelene kadar tek bir kelime etmemişti.

"Alessandro, değil mi? Sakıncası var mı?" Elimle uzaklaşmasını işaret ettim. "Burada özel bir görüşme yapmaya çalışıyorum."

Korumam bir adım geri çekildi ve kollarını kavuşturup delici, kara bir bakışla bana baktı. Gözlerimi devirip devam ettim.

"Salvatore'ye gelince. Ona çok kızgınım!" Telefona fısıltıyla bağırdım. "Zaten tanışmıştık. Salvatore'yle ikimiz. Üç defa. Kim olduğunu bana hiç söylemedi, onun öylesine bir adam olduğunu sandım, anlarsın ya? Dün nikâh evraklarını imzalamak için evime geldiğinde onun kim olduğunu anladım. Ondan hoşlandım, Bianca. Ondan gerçekten hoşlandım. Bir tür randevuya çıktık ve sonra New York Ailesi'nin sikik Don'u çıktı."

Raftan çikolata kokulu duş jelini alıp kokladım.

"Onun hakkında ne düşündüğümden emin değilim. Onunla evlenmeme sebep olup planladığım her şeyi mahvettiği için ondan nefret ediyorum. Eğer zamanı geri alabilseydim, buraya asla gelmezdim. Ama bir yanım hâlâ ondan hoşlanıyor ve bu da her şeyi çok daha sinir bozucu hale getiriyor."

Çikolatalı duş jelini yerine geri koydum, fazla tadı kokuyordu. Hindistan cevizi kokanı aldım.

"Görünüşe göre biri onu öldürmeye çalışıyor, o yüzden peşimde dört koruma var. Dört! Arkamda gezen koyu takım elbiseli dört adamla siktiğimin marketinde dolaşıyorum. Tanrım. Yirmi dört saat içinde birinin hayatını alıp yüz seksen derece çevirmek bu. Mikhail nasıl? Lena? Sen nasılsın? Belin ağrıyor mu? Seni özledim tatlım. Sana yalan söylediğim için üzgünüm ama inan bana, bunun bedelini fazlasıyla ödüyorum."

Mesajı yollayıp arkamda Alessandro ve başka bir korumayla birlikte kasaya yöneldim. Üçüncüsü köşede durmuş alanı tarı-

yordu. Dördüncüsüyse girişte duruyordu. Ne kadar abartılıydı. Ya koşuya gitmeye karar verirsem ne olacaktı? Dördü birden arkama takılıp peşimden mi koşacaktı?

Bu sabah Salvatore'yi çıkarken yakalamıştım ve istifamı vermek için hastaneye gitmem gerektiğini söylemiştim. Çoktan halledildiğini söylemişti. Halledilmiş! Sanki hallettiği şey hayatımın işi değil de lanet olası bir online dergi aboneliğiymiş gibi! Ben şimdi ne yapacaktım? Belki ihtisasımı tamamlamak için ufak, özel bir hastane bulup orada çalışabilirdim. St. Mary's gibi büyük bir hastanede çalışmak kadar yüksek güvenlik riski olmazdı. Evet, bu mükemmel olurdu.

❧

"Hayır," dedi Salvatore ve yemeğine geri döndü.

"Ne? Niçin?"

"Hastanede korumaların sana eşlik etmesine izin vermezler. Hangi hastane olursa olsun."

"Dışarıda kalabilirler."

"Yeterince iyi değil."

Çatalımı bıraktım ve derin bir nefes aldım. "Bütün gün boyunca ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ne istersen yapabilirsin."

"Çalışmak istiyorum."

"Bunun dışında her şeyi yapabilirsin."

Çıldırtıcı bir istekle ellerimi boynuna dolayıp sıkmak istedim. "Yapacak bir şeyim olmazsa delireceğim. Bu şekilde yaşayamam."

"Sana biraz kaynak sağlayacağım. Bir hayır kurumu falan kurarsın."

"Hayır kurumu mu?" Ona bakakaldım. "Ben yara dikip sonda takarım. Hayır kurumlarının nasıl işlediğine ya da nasıl kurulduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Google'da ara."

Google'da ara. Harika. "Neden benimle evlenmekte ısrar ettin?"

"Sana zaten söyledim. Sebeplerim var."

"Bu sebepleri benimle paylaşacak mısın?"

Bana baktı, o delici kehribar gözleri benimkilere doğru lazer ışınları yolladı. Başka tarafa bakmak istedim ama yapamadım.

"Hayır," dedi ve bir kez daha yemeğine döndü. "Önümüzdeki hafta bir müzayedeye gideceğiz. Satın almayı planladığım bir tablo var. Elbisen var mı?"

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum, Salvatore."

"Evet, gidiyorsun."

"Hayır dedim."

"Ne söylediğin önemli değil, Milene. Benimle gelmeni istiyorum, yani bunu ister gönüllü olarak yaparsın istersen seni sürüklerim. Senin seçimin."

Elimdeki çatalı kavradım ve yüzüm onunkinin tam önüne gelene kadar öne eğildim. "Sikeyim. Seni." Diye hırladım.

Bir an beni izledi, elini hızla kaldırdı ve ben daha kılımı bile kıpırdatamadan çenemi kavradı. "Sikeceğim, *cara*."

Çekilip şefkatli tutuşundan kaçtım. "Hayal kurmaya devam et. Bacaklarımın arasının yakınına bile yaklaşamayacaksın."

Yanılıyor olabilirdim ama dudaklarının kenarları birazcık yukarı kıvrılmış gibiydi. "Eğer uygun bir elbisen yoksa Alessandro seni alman için götürecek. Barda giydiğin o kısa, disko topu elbisenle gitmeni istemiyorum. Bu defa kıçını kapatacak bir şeye ihtiyacın var."

"Ya? Demek kıçımı süzdün?"

"Tabii ki süzdüm," deyip tabağını aldı ve bulaşık makinesine götürdü.

Çatı katının özel bölümüne doğru yürümesini izledim, içgüdülerime rağmen kömür rengi kumaş pantolonun içinde arkasının tadını çıkardım. O kıç acayip seksiydi ve dar beli, geniş omuzlarıyla mükemmel uyum sağlıyordu. Takım elbiseyi Salvatore gibi taşıyan bir adamla tanıştığımı hiç hatırlamıyordum, sanki içinde doğmuş gibiydi. Cidden ateşliydi ve... Dur, lanet olsun! Ne kadar yakışıklı olsa da bu onun bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Bunu hatırlasam iyi olacaktı.

BÖLÜM
dokuz

Salvatore

KAHVEMİ DEMLEMEYİ BİTİRDİĞİM SIRADA MİLENE koridordan çıkıp geldi ve oturma odasından geçip mutfağa yaklaştı. Saçı karmakarışıktı, ayakları çıplaktı ve o kusurlu hayvanı bir çanta gibi kolunun altında taşıyordu. Mutfağa gelip yanımdan geçerken bir şeyler mırıldandı, buzdolabına doğru gitti. Kapağını açtı ve süt kutusunu aldıktan sonra tezgâha geçti. Kedi hâlâ kolunun altındaydı ve şu anda bana kötü kötü bakıyordu.

Dünkü öğle yemeğinden sonra odasında kaybolmuş ve dışarı çıkmamıştı. Açıkça görülüyordu ki beni görmezden gelmek için elinden geleni deniyordu. Yüzüne düşen karışık tutamı kenara çektim, parmaklarımın yanağına değdiğinden emin oldum. Milene bana yandan bir bakış attı, kızgın bir bakış olması gerektiğini fark ettim ama esnemesiyle genel olarak bu sonucu mahvetmiş sayılırdı.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordum.

"Dün gece *Stranger Things*'in son sezonunu peş peşe izledim. Sabahın dördünde bitirdim ve uyuyamadım."

Önündeki kahve makinesine baktı, sonra bakışlarını kendime hazırladığım kahveye çevirdi ve kokusunu içine çekmek için öne eğildi. Ellerini kupaya sarmak için çekinerek uzandı ve kupayı yavaşça çekti. Kahveyi önüne aldıktan sonra göz ucuyla bana baktı, muhtemelen vereceğim tepkiyi bekliyordu. Göz temasını bozmadan süte uzandı ve kahveye biraz ekledi. Benim kahveme. Sade içtiğim kahveme. Sütle işini bitirip şeker kâsesine doğru uzandı ama ulaşamayacağı yerdeydi. Bakışlarımız kenetli kaldı. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan şekeri tezgâh boyunca önüne gelinceye kadar ittim. Çevirmesi gereken bir kapağı vardı, o yüzden kediyi bırakması gerekecekti.

Bunu yapmak yerine cılız hayvanı kollarıma itti ve kavanozu açmaya koyuldu. Kedi yakından daha da kötü görünüyordu. Sol kulağının bir kısmı yoktu ve gözlerinden biri de yanlış yöne bakıyor gibiydi.

"Bu, hayatımda gördüğüm en çirkin kedi," dedim.

Milene'nin başı hızla havaya kalktı, gözleri kocaman oldu. "Bu çok kabaydı."

Kediye uzandı. Lanet şey uyuşuk halinden çıkmak için tam o anı seçti ve tezgâhın üzerine atlarken arka patisiyle bileğimi çizdi.

"Kurt'ün suçu değil. Onu korkuttun," dedi Milene. *Benim* kahvemi aldı ve gitmek için döndü. Oturma odasına doğru iki adım attı ama aniden durup geri döndü ve geldi. Kahveyi tezgâha bırakıp sağ elimi tuttu ve bileğimin iç kısmını incelemek için elimi çevirdi.

"Sence yaşayacak mıyım?" diye sorup altı santimlik çiziği inceledim.

Milene parmağının ucunu iz boyunca gezdirdi ve başını kaldırıp bana baktı. "Evet, ne yazık ki."

Boştaki elimle belini kavradım ve vücudunu kendime yapıştırdım. Çığlık attı, sonra beni itmek için avuçlarını göğsüme koydu. Ancak itmedi. Avucumu tişörtünün altına kaydırıp omurgası boyunca yukarı ilerlettiğimde ufak bir ürperti vücudundan geçip gitti.

"Bu kimin?" diye sordum ve başımı eğip burnumu saçlarına gömdüm.

"Ne?" dedi nefes nefese.

"Bu erkek tişörtü." Uyumayı sevdiğini fark ettiğim büyük boy tişörtlerden biriydi.

"Emin değilim. Muhtemelen David'indir."

Elim sırtının ortasında dondu kaldı. Başka bir adamın tişörtünü giyiyordu. "Peki ya diğerleri? Onlar da mı onun?"

"Bazıları. Niye ki?"

Kumaşı kavrayıp lanet şeyi başından çekip çıkardım.

"Hey!" Kollarıyla çıplak göğüslerini kapattı ve bana bakakaldı. "Senin derdin ne? Geri ver şunu."

Bir daha asla başka bir adamın eşyalarını giymeyecekti. Mutfağın diğer tarafına gidip tişörtü çöp kutusuna attım, ardından onun yatak odasına doğru yöneldim.

Milene

"Eşyalarımı atamazsın," diye bağırdım Salvatore'nin arkasından.

Beni duymazdan geldi ve odamın kapısına varana kadar yürümeye devam etti, sonra içeri daldı.

"Hey!" diye atıldım arkasından. "Burada işin yok! Salvatore!"

Onu gardırobumun önünde durup içindekilere bakarken buldum. Uyurken giydiğim katlanmış tişörtleri orta raftan aldı, odayı geçti ve dışarı çıktı.

"Deli misin sen? Kıyafetlerimi geri ver. Hemen!"

Hâlâ odanın ortasında, kollarımı memelerime bastırmış halde duruyordum ki iki dakika sonra, kolunun altında başka bir tişört yığınıyla geri geldi. Hiçbir açıklamada falan bulunmadan dolaba geri döndü ve bir zamanlar benim tişörtlerimin bulunduğu rafa yerleştirdi.

"Bu ne?" diye bağırdım. "Güç oyunlarından biri daha mı? Etrafta dolaşıp başkalarının eşyalarını atamazsın! Salvatore, beni dinliyor musun sen?"

"Hayır." Dolabın kapaklarını kapatıp bana yaklaştı, elinde getirdiği tişörtlerden birini tutuyordu.

Ona tekrar saldırmak üzereydim ki tişörtü kaldırıp kafamdan geçirdi.

"Kollar," dedi tutarak.

"Yardıma ihtiyacın var," dedim dişlerimi sıkarak.

Salvatore yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar eğildi. Kehribar gözlerinin böyle güzel olması çok saçmaydı. Ya da delici bakışlarını üzerime her çevirişinde bu kadar heyecanlanmam.

"Kollar, Milene."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kollarımı göğsümden çektim ve benim için tuttuğu tişörtün kollarından geçirdim.

"Memnun oldun mu?" dedim.

Beni süzdü. Tişörtünün eteği neredeyse dizlerime geliyordu.

"Fazlasıyla," dedi ve rahat bir tavırla odadan çıktı.

"Kontrol manyağı!" diye bağırdım arkasından.

Gittiğinden emin olduktan sonra beyaz kumaşı kavrayıp burnuma bastırdım. Onun gibi kokuyordu. Bu manyağın kı-

yafetlerini giymem mümkün değildi. Gözlerimi kapatıp tekrar bir nefes çektim. Ne halt ediyordum ben böyle? Tişörtü hızla çıkarıp yere attım ve duş almak için banyoya gittim. Onların her birinden kurtulacaktım.

Ancak yirmi dakika sonra banyodan çıkınca Salvatore'nin tişörtünü yerden alıp yastığımın altına sokuşturdum.

BÖLÜM

on

Milene

KUMANDAYI ALIP TELEVİZYONU AÇTIM VE KANALLARDA gezmek için oturma odasının ortasındaki kocaman kanepeye kendimi bıraktım. Gözüme bir şey takılmadı, o yüzden yemek kanalında bıraktım, adamın teki ev yapımı makarna tarifi veriyordu. Başımın altına koymak için bir yastık alıp uzandım.

Dört gün. Dört sikik gündür çatı katında kapalıydım, kesinlikle hiçbir şey yapmıyordum ve gerçekten artık bana geliyorlardı. Ada ve Salvatore gördüğüm tek insanlardı. Ada fazla konuşmuyordu. Arada sırada bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorarak varmış gibi görünüyordu, sonra da doğruca işine geri dönüyordu. Yemek pişirmekten nefret ediyordum ama çaresizce bir şeyler yapmak istediğim için öğle yemeğinde yardım isteyip istemediğini sormuştum. Ada, sanki komşunun köpeğinin bağırsaklarını deşmeyi teklif etmişim gibi bakmıştı. Sanırım bu sabah yumurta pişirirken neredeyse mutfağı ateşe vereceğimi görmüş-

tü. Kazaydı! Tavayı ocağın üzerinde bırakıp Kurt'ü kovalamaya gitmiştim, oturma odasındaki halıda tırnaklarını kaşıyordu.

Tabii bir de o vardı. Sevgili kocam. Varlığımın belası. Bana attığı tüm o gizemli bakışlar. Hoşlanmıyormuşum gibi davrandığım ama gizliden gizliye hoşuma giden rahat dokunuşları. Akşamları kapıdan içeri girdiği anda beni boğan heyecan duygusu. Beni çıldırtıyordu. Hayatımı paramparça etmiş birine karşı o şeyleri hissetmek istemiyordum.

Esneyerek televizyonun sesini kıstım ve gözlerimi kapattım. Dün gece onun beni öpmesiyle ilgili rüya görmüştüm, sonra da aniden uyanmıştım ve onu düşünüp durmaktan tekrar uykuya dalamamıştım. Sanırım hayatımı uykusuz geçirmek benim kaderimdi. Önceden işimden dolayı uyuyamıyordum. Şimdi de onun yüzündendi.

"Lanet olsun sana, Salvatore Ajello," diye mırıldandım yastığa doğru.

Tam uyuyakalmıştım ki çenemde hafif bir dokunuş hissettim, yüzümün yan tarafından yukarı doğru hareket etti ve yanağımdan alt dudağıma geçti. Kediyi kovmak için uzandım, ben uyurken benimle oynamayı seviyordu ama yumuşak kürk yerine, parmaklarım güçlü, erkeksi bir ele dolandı. Gözlerimi açıverdim.

"Uyurken bile hırçın." Salvatore'nin derin bariton sesi, hâlâ elini tutmakta olan elime bakarken yankılandı. Elini anında bırakıp kanepeden fırladım, odadan tüyüp gitme niyetindeydim. Arkamı döndüğüm anda Salvatore uzanıp kolunu belime doladı ve beni sert göğsüne doğru çekti.

"Bırak beni," diye mırıldandım.

Karnıma dolanmış kolunu daha da sıktı. Kulağıma fısıldamak için başını eğdiğinde boynumun yanına değen nefesi sıcaktı. "Hayır."

Gözlerimi yumup derin nefes aldım, karın boşluğumda çırpınan kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyordum. Aniden bütün vücuduma elektrik yüklenmiş gibiydi, sadece yanında olmamla hem de. Ona cehenneme gitmesini söylemek için ağzımı açtığım sırada dudakları boynumun yanına bir öpücük kondurdu ve iç geçirişimi bastırmayı zorlukla başardım.

"Bu sabah kahvaltıda bana katılmadın," dedi kulağıma. "Benden kaçıyor musun, Milene?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Tabii ki ondan kaçıyordum. Nefret ettiğiniz bir adama karşı çekim hissetmek işkenceydi.

"Ah ama bence kaçıyorsun." Belimi daha sıkı tuttu, diğer elini boynuma dolamak için hareket ettirdi. "Söylesene, *cara*, varlığım seni etkiliyor mu?"

"Evet," dedim dişlerimin arasından. Sanki düşük bir akım daimî biçimde sinir sistemime yükleniyormuş gibi tenim baştan aşağı kaşınıyordu. Vücudum canlı akıma kapılmış gibiydi ama onun çıplak görüntüsünü engellemek için çabalarken kafa karışıklığından başım dönüyordu. "Seni ne zaman görsem, kafana sert bir cisim fırlatasım geliyor."

"Çok vahşisin... Mafya prenseslerinin doğuştan tatlı huylu olduklarını sanıyordum. Ağırbaşlı..."

Salvatore'nin dudakları tenime değmeye devam etti, yumuşak dokunuşu ensemdeki tüyleri karıncalandırırken soğukkanlılığımı korumam zordu.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma. Kısa çöpü sen çektin. Kaputun altındakilerden memnun kalmadığına göre beni aldığın yere geri göndermeye ne dersin?"

Aniden beni çevirdi, artık ona bakıyordum. Çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırdı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Milene." Konuşurken dudaklarını nazikçe benimkilere değdirdi, ağzını benimkinin üzerine

çekmenin güçlü dürtüsünü engellemek için ellerimi yumruk yaptım. "İyi geceler, *cara*."

Çenemi bırakıp döndü ve arkasına bakmadan çıkıp gitti.

BÖLÜM
on bir

Salvatore

OMZUMU KİTAPLIĞA DAYAYIP MİLENE'Yİ İNCELEDİM. Son bir haftadır bunu çok sık yapıyordum. Kanepeye yayılmış, yemek programlarından birini izliyordu. Bakışlarımı vücudu boyunca gezdirip koltuğun kolundan sarkan bacaklarında durdurdum. Gülünç şekilde küçük ayaklarında, rengârenk pullarla bezenmiş son derece çirkin bir çift terlik vardı. Kedi, Milene'nin yanında yatıyordu, başını televizyona çevirmişti. O hayvanda ciddi bir sorun vardı.

Milene'yi buraya taşımadan önce, sabah erken saatlerde ofise gider ve genelde akşam geç saatlerde eve geri dönerdim. Ancak şimdi günde en az iki defa ofisten çıkıp eve uğramak için aptalca sebepler buluyordum, sadece onu görmek için. Milene, onu izlediğimi gördüğünde varlığımı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu, o yüzden her gün öğle yemeğinde üst kata gelmeye başladım.

"Yemek yapamıyorsun," dedim. "Neden yemek programlarını izliyorsun?"

Bu sabah kahvaltıya geldiğimde, Ada yanıma gelip mutfağa fazladan yangın söndürücü takmayı gözden geçirip geçiremeyeceğimi sormuştu. Nedenini sorduğumda, karımın dün makarna sosu yapmayı teklif ettiğini ve tavayı ocağın üzerinde fazla uzun süre tuttuğu için yakmayı başardığını söylemişti.

"Şey, *Animal Planet*'i de izliyorum ve beni tavşan kovalarken ya da kumlara yumurtlarken görmüyorsun, değil mi?" Milene gözlerini ekrandan çekmeden konuştu. "Şimdi de neyi izleyeceğimi mi belirleyeceksin?"

"Olabilir." Ne izlediği sikimde değildi ama onu kızdırmaktan epey keyif alıyordum.

Milene başını yana eğip tek kaşını kaldırdı. "Bu bir tür dürtü mü? Sırf canın istiyor diye insanlara emirler yağdırmak ve lafına göre hareket etmelerini beklemek?"

"Burada işler öyle yürüyor, Milene."

"Yani sen zıpla diyorsun ve insanlar ne kadar yükseğe diye mi soruyor?"

"Hemen hemen."

Burnunu kırıştırdı. "Hayatın gerçekten sıkıcı olmalı."

Evet. O hayatıma dalıp da bütün varlığımı mahvedene dek ne kadar sıkıcı olduğunu hiç fark etmemiştim.

"Git çantanı al," dedim.

"Kanepede uzanmak için çantaya ihtiyacım yok."

"Satın aldığım arsalardan birine bakmaya gidiyoruz."

"İlgilenmiyorum. Ama davet için teşekkürler." Bana yatıştırıcı bir gülümsemeyle gülümsedi ve dikkatini tekrar televizyona çevirdi.

Doğrulup kanepeye doğru yürüdüm. Önünde durduğumda Milene beni fark etmemiş gibi yaptı. Eğilip onu belinden kavradım ve kaldırıp omzuma attım.

"Ne oluyor be!" diye bağırdı. "İndir beni yere!"

İtirazlarına aldırmadan ön kapıya doğru yöneldim. Onunla vakit geçirmek istiyordum ve bu konuda hiçbir söz hakkı yoktu.

"Seni kontrolcü, kaba, zorba pislik..." Hakaretlerine devam ederken yumruklarını sırtıma indirdi. Bu...oldukça eğlenceliydi.

Onu taşıyarak asansöre bindim.

"...insanların ne düşündüğü umurunda bile değil..."

Garaja inmek için tuşa bastım.

"...sorunlarına yardım edecek bir terapist bul..."

Yeraltı katına ulaştığımızda asansör çınladı. Dışarı çıktım ve arabama doğru giderken başka bir araba benimkinin yanına park etti, Nino dışarı çıktı.

Milene gevezeliğine devam etti, "...lanet olası mağara adamı..."

Güvenlik şefimin yanından geçtim, ağzı açık bir halde bize bakıyordu, yolcu kapısını açıp karımı koltuğa bıraktım.

"Emniyet kemerini tak, Milene."

Başını kaldırıp dudaklarını birbirine bastırdı, sonra bana orta parmağını gösterdi. Kapıyı kapatıp arabanın ön tarafından dolanarak şoför kısmına geçtim. Milene kollarını bağlamış bir halde oturuyordu, ön camdan beton duvara bakıyordu.

"Milene," dedim.

Homurdandı.

Uzanıp çenesini kavradım ve başını çevirdim. Neredeyse bir dakika boyunca birbirimize baktık. Gözlerindeki meydan okuma beni acayip tahrik ediyordu. Bana meydan okumaya çalışmasından zevk aldığım için onu kırmak istemiyordum. Fakat her sürüde bir lider olduğunu anlaması gerekiyordu. Ve bu sürüde o kişi ben oluyordum.

"Emniyet kemeri," diye fısıldadım.

Milene burnundan nefesini verip emniyet kemerine uzandı ve tokayı bulmak için üç defa denedi. Hâlâ bana bakıyordu, gözleri benimkileri deliyordu. Başparmağımı alt dudağının

çizgisinde hafifçe gezdirdim, sonra arkama yaslanıp arabayı çalıştırdım.

Milene

Arkamı dönüp göz alabildiğince uzanan yeşil alana baktım. Geniş tarla üç tarafından ağaçlarla çevriliydi. Çok güzeldi.

"Arsa satın aldığını söyledin sanıyordum," dedim, "eyaletin yarısını değil."

"Birkaç tane aldım. Buna ne inşa etmek istediğime hâlâ karar vermedim, o yüzden bütün uygun arazileri alıyorum. Ne olur ne olmaz diye." Elimi tutup beni arabaya doğru yönlendirdi. "Acıktın mı?"

Bahsettiği arazinin şehirde bir yerlerde olmasını beklemiştim ama ulaşmak için iki saat yol gelmiştik.

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıp birbirine kenetlenen parmaklarımıza baktım. Elimi çekmeliydim. Fakat çekmedim.

"Buradan yirmi dakika uzaklıkta bir restoran var," dedi benim için kapıyı açarken. "Bu tarafa geldiğimde orada yerim."

"Gösterişli bir yer diye varsayıyorum?" diye sordum arabayı çalıştırdığında.

"Evet. Niçin sordun?"

Ona ağzım açık halde baktım. "Altımda lanet kot şortum var, Salvatore. Bizi içeri alsalar bile herkes gözünü dikip bakacak."

Bana şu delici bakışlarından birini attı, sonra telefonunu alıp birini aradı.

"Jonathan," dedi telefona, "on beş dakika içinde karımla birlikte öğle yemeği yemeye geliyorum. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

Karşı taraftaki kişinin cevap vermesini beklemeden kapattı ve telefonu panelin üstüne attı. Biraz fazla mı kabaydı? Hem bu Jonathan denilen adam ne yapacaktı ki? Müdür olduğunu varsaydım.

Başımı iki yana salladım ve gözlerimi önümüzdeki yola diktim. "Telefon görüşmelerini tuhaf bir biçimde yapıyorsun."

"Nasıl?"

"'Merhaba, gününüz nasıl geçiyor?' ya da 'Nasılsınız?' demeye ne oldu? Biliyorsun işte, nezaket kuralları."

İki saat süren yolculuğumuz boyunca telefonu en az yedi defa çalmıştı. Her birinde tam olarak iki kelime etmişti; telefonu açtığında "evet" ve ardından karşıdaki kişiyi dinledikten sonra söylediği "evet" ya da "hayır" kelimelerini. Hemen sonrasında da telefonu kapatıyordu.

"Nasıl oldukları ya da günlerinin nasıl geçtiği umurumda değil, Milene."

Başımı çevirip ona baktım. Meselenin bu olduğunu tahmin etmiştim ama bu kadar açık şekilde kabul etmesini beklememiştim. "Son derece kaba bir insansın."

"İlgisiz demek daha doğru."

"İlgisiz." Başımı salladım. Tamamen deliydi. "Senin için çalışan insanlara karşı mı, yoksa genel olarak insanlara mı?"

"Genel olarak. Bir kişi hariç," dedi ve sinir bozan bakışını bana dikti. "Sen."

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırıp hızla bakışlarımı kaçırdım. Gururum mu okşanmalıydı, yoksa ödüm mü kopmalıydı?

Muhtemelen ikisi birdendi.

"Vay canına." Restoranın arkadaki Fransız kapılarından geçerken olduğum yerde durdum.

Mekân ormanın yakınında yer alıyordu. Büyük, tek katlı, kolonyal tarzda bir malikâneydi. Ancak dilimin tutulmasına sebep olan şey merkezindeki, sarmaşıklar ve yeşilliklerle kaplı kocaman demir bir kubbenin altında yer alan devasa bahçeydi. Masalar ve sandalyeler beyaz ahşaptandı, orman benzeri estetik yaratmak için etrafa saksılar dağıtılmıştı. Nefes kesiciydi. Bizi kapıda karşılayan müdür haricinde insanlardan arındırılmıştı.

Otoparkın boyutuna ve masaların sayısına bakılırsa, mekân yüzden fazla kişiyi ağırlayabilirdi. Öğle yemeği vaktiydi. Nasıl olur da bir masa bile dolu olmazdı?

Salvatore elini belime koyarak beni bahçe kısmındaki bir masaya yönlendirdi, kızıl toprak saksıya dikilmiş bir limon ağacının yanına oturduk. Benim için sandalyeyi çekti ve karşıma oturdu.

"İşletmeleriyle ilgili bir sorun mu var?" diye sordum kısık bir sesle.

"Hayır. Neden?"

"Şey, restoran işini yürütmek için konuklara ihtiyaç olacağını sanıyordum."

"Başa çıkabileceklerinden daha fazla müşterileri var," dedi Salvatore ve garsonun getirdiği menüyü aldı. "Ne içmek istersin?"

"Limonata."

"Bir limonata ve bir maden suyu," dedi garsona. "Ve Jonathan'a şefin hazırlamış olduğu birkaç yemeği alacağımızı söyle."

Garson başını salladı ve gözden kayboldu.

"Maden suyu mu?" Tek kaşımı kaldırdım.

"Araba kullanırken içmem." Masanın üzerine eğildi ve elime uzandı.

"Randevumuza" çıktığımızda yaptığı gibi elimdeki çizgilerin izini sürdüğünde hoş bir ürperti hissettim. Daha önce olduğu gibi, istesem de elimi çekmedim.

"Peki, burası genelde dolu oluyorsa herkes nerede?" diye sordum etrafıma bakınarak.

"Gittiler."

"Gittiler mi? Nereye gittiler? Neden...?" Başımı hızla kaldırıp ona bön bön baktım. "Bir restoran dolusu insanı kovdun mu?"

"Sana bakarlarsa rahat olamayacağını söyledin." Elimi daha yakına çekti. "Artık yapamayacaklar."

Kalp atışlarım hızlandı. Bu, bir adamın benim için yaptığı en romantik şeydi.

"Yani, yüz ya da daha fazla insan benim şortum yüzünden yemeklerinin ortasında ayrılmak zorunda mı kaldı?"

"Hayır. Gitmek zorunda kaldılar çünkü kimse sana kendini rahatsız hissettiremez."

Dirseklerimin üzerine eğildim ve yüzüne doğru yaklaştım, bizi ayıran sadece birkaç santim vardı. "Beni bir patates çuvalıymışım gibi baş aşağı arabaya taşıdığında da kendimi pek rahat hissetmedim. Aslında, oldukça rahatsız edici bir deneyimdi, Salvatore."

"O zaman beyanımı yeniden ifade etmeme izin ver. Ben hariç hiç kimse."

Of. Gözlerimi devirdim ve sandalyeme geri oturdum.

"Söylesene, gerçekten de eğlenmek için insanları doğruyor musun?" diye sordum.

Bu başından beri beni rahatsız ediyordu. Angelo bana Salvatore'nin, Enzo'nun cesedini üç çanta içinde geri gönderdiğini söylediğinde, onun bu tür şeyleri çılgınca bir öfkeyle yapan aşırı agresif, şiddet yanlısı bir adam olduğunu düşünmüştüm. Bu, masanın diğer tarafından son derece sakin bir şekilde beni izleyen adamın tam tersiydi. Restoranın ortasına bir ufo inse gözünü bile kırpmayacağına dair bir izlenim edinmiştim.

"Hayır," dedi Salvatore ve suyuna uzandı.

"Biliyordum." Sırıttım. Tabii ki yapmıyordu. Ben birinin karakterini değerlendirmekte her zaman iyiydim.

"Bunu yapıyorum çünkü hiçbir şey, kesik bir kafanın kapına gönderilmesinden daha güçlü bir mesaj gönderemez, Milene."

Çenem düştü. Tam bir deliyle evlendirilmiştim.

Salvatore başını yana eğdi ve beni bakışlarıyla sabitledi. "Artık benden korkuyor musun, *cara*?"

Onu süzdüm; iri vücudunun rahat bir şekilde sandalyesine yaslanışını, kehribar gözlerinin benimkilere dikilmesini. Söylediği şeyi duyduktan sonra sandalyemden fırlayıp çığlıklar atarak kaçmam gerekiyordu. Fakat kaçmadım. Bende bir sorun olmalıydı çünkü açıklanamayan bir sebepten dolayı ondan korkmuyordum.

İki garson kocaman oval tabaklar taşıyarak masaya yaklaşıp beni Salvatore'ye cevap vermekten kurtardılar. Tabakları masaya yerleştirirken ikisinin de Salvatore'yle göz göze gelmemek için gerçekten çabaladıklarını fark ettim. Sanırım bu anlaşılabilirdi. İnsanlar deli olduklarını düşündükleri kişilerle göz teması kurmaktan kaçınmaya meyilli olurlardı. Ancak asıl kafamı karıştıran şey ne garsonların ne de geldiğimizde bizi karşılayan müdürün bana bakmamış olmasıydı. Neden bana bakmaktan kaçınıyorlardı? Ben iyi biriydim.

Başımı iki yana sallayıp limonatamdan bir yudum aldım ve öksürdüm. Buna ne kadar limon koymuşlardı, bir kilo mu?

"Affedersiniz?" Yakındaki garsona seslendim.

Masadaki tabakları düzenlemeyi bıraktı, sonra başını Salvatore'ye çevirdi. Bunu neden yapmıştı ki?

Salvatore başını sallayıp onayladı.

Garson doğruldu ve en sonunda dikkatini bana verdi. "Buyurun, Bayan Ajello?"

"Biraz şeker alabilir miyim lütfen?" diye sordum ve dirseklerimi tekrar masanın üzerine dayayıp tüm bu süre boyunca beni izleyen kocama ters ters baktım. Garsonların gitmesini bekledikten sonra kaşlarımı havaya kaldırdım. "Neydi o?"

"Tam olarak ne neydi?"

"Şu baş sallama. Çünkü sanki garsonun benimle konuşması için ona izin veriyormuşsun gibi görünüyordu."

"Peki bunun nesi yanlış?"

"Ciddi misin sen?"

"O Aile'den değil, Milene. Bu nedenle, ben izin vermedikçe karıma bakmasına izin vermem."

Buna verecek bir cevabım yoktu, o yüzden sadece ona baktım.

"Ne yemek istersin?" Tabaklara ve önümdeki masayı kaplayan tonlarca yiyeceğe doğru başını salladı.

"Seçici değilim." Omzumu silktim ve önümdeki tabağa pilav ve yeşillikler ile birlikte kocaman bir balık parçası aldım.

"Önce ne olduğunu bilmek istemez misin? Ya hoşuna gitmezse?"

"Birisi bunları yapmak için zaman ayırmış...sen onlara ne diyorsan. Onları pişirmiş ve buraya getirmişler. Bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmadım." Ağzıma bir kaşık dolusu yemek tıktım. "Yani, sevilmeyecek ne var?"

"Yemek yapmaktan gerçekten nefret ediyorsun."

"Evet." Tabaklardan birinde kızarmış soğan halkalarına benzeyen bir şey vardı. Uzanıp bir parça aldım, sonra çığlık attım. Çok sıcaktılar.

"Bir bakayım." Salvatore elimi tuttu ve avucumu çevirdi.

Elimi elinden çekmeye çalıştım ama o elimi sıkıca tuttu. Kalp atışlarım hızlandı ve elimi dudaklarına doğru kaldırıp parmak uçlarıma bir öpücük kondurduğunda yine midemde kelebekler uçuştu. Tutuşu gevşer gevşemez çabucak elimi çektim

ve yemeğime dalmışım gibi davrandım. Niçin bunu yapmaya devam ediyordu? Baştan çıkarmanın evlilikten önce olması gerekmiyor muydu? Zaten beni kendisiyle evlenmeye zorlamıştı, o yüzden ne anlamı vardı anlamıyordum.

Denemeye devam edebilirdi. Onunla yatmayacaktım. Onunla yatmaktansa ölmeyi tercih ederdim. Bir ısırık daha aldım ve içimdeki şeytan benimle alay ederken yavaşça çiğnedim.

Yalancı, yalancı, sana kimse inanmaz. Nasıl olacağını hayal edip duruyorsun. Yatakta da kontrolcü olup olmayacağını merak ediyorsun. Günlerdir onu sanki bir şekermişçesine gizlice süzdün ve...

Çatalımı tabağın yanına bırakıp dişlerimi sıktım. *Dur!* Kendi içime doğru bağırdım. O sürtüğün erkekler konusundaki zevki çok kötüydü. *Dur amına koyayım.*

"İyi misin Milene?"

Başımı hızla kaldırdım. "Evet," diye mırıldandım ve ağzıma yemek tıkmaya devam ettim. "Ne oldu ki?"

"Bir an için yüzünde çok ilginç bir ifade vardı. Sanki...hüsran gibiydi."

"Şey, seninle vakit geçirmeye zorlanıyorum, Salvatore. Birisi seni kendinle vakit geçirmeye zorlasa hüsran yaşamaz mıydın?"

Masanın üzerine eğilip çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı. "Gerçekten o kadar kötü mü? Benimle zaman geçirmek?"

Hayır. İşte tam da bu yüzden bu kadar sinirliydim. "Evet," dedim.

Başparmağı çenemden aşağıya doğru bir çizgi çizip alt dudağıma çıktı. Eğer bir yerde fotoğrafını görseydim saçma şekilde yakışıklı derdim, o kadar. Ancak fotoğraf, birebir varlığının etkisini aktarmaya yetmezdi. Çabucak dokunuşundan kaçtım ve leziz yemeğe odaklanıp daha fazla yedim. Gözlerimin ona kaymasına izin vermemek için elimden geleni yaptım. Bunun

gerçekten bir yardımı olmadı çünkü ona bakmasam bile bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Niçin benimle evlenmekte ısrar etmişti? Onun tipi olmadığımdan oldukça emindim. Yani kendisi kusursuzca dikilmiş gri takım elbisesi ve siyah gömleğiyle Armani ya da Prada veya üst düzey bir tasarımcının yürüyen reklamı gibiydi. Aralarında kar beyaz tellerin olduğu, geriye doğru taranmış kapkara saçlarının arasından parmaklarımı geçirip grileri saymak istiyordum. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyordum. Ben sarışın adamları severdim. Chris Hemsworth. Brad Pitt. Meleksi görünen tipleri. Salvatore'ye bir bakış attım ve alayla güldüm. Şeytana bile taş çıkarırdı. Sadece boynuzları ve yabası eksikti.

Birden eldivenli eli görüş alanıma girdi ve atkuyruğumdan çıkıp tabağımın yanına sarkan bir tutam saçı tuttu. Birkaç saniye parmaklarının arasında tuttuktan sonra omzumun arkasına attı.

"Eğlenceli bir şey mi geldi aklına, Milene?"

Çatalımı bırakıp başımı kaldırdım. Salvatore masanın üzerinden eğiliyordu, yüzü benimkinden birkaç santim uzaktı ve sinir bozucu gözleri benimkilerin doğruca içine bakıyordu. Nefesim kesildi. Yüz ifademi boş tutarken kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. Kolay değildi.

Birisinin, Salvatore'nin yaptığı gibi bir insanı bakışıyla tuzağa düşürebilmesi hem dehşet hem de heyecan vericiydi. Bana bu şekilde bakarken beni cehennemin derinliklerine çekmeye çalışırsa isteyerek takip etmekten korkuyordum. İyi değildi. Hiç iyi değildi.

"Bu durumda komik bir şey bulmuyorum, Salvatore." İç geçirdim. "Dinle, anlıyorum. Gerçekten bak. Her şeyi berbat ettim ve sen bunun için beni cezalandırmak istedin. Kimse büyük, kötü New York Don'una bulaşamaz, not alındı. Ama dürüst olalım. Bu," Parmağımla onu, sonra kendimi işaret ettim

"yürümeyecek. Yollarımızı ayırmamız daha iyi. Beni Şikago'ya geri yolla, yatakta kötü olduğumu falan söyleyip evliliği feshet. Yakandan düşerim ve hayatıma devam ederim. Sen de insanların kafasını kesip vücut parçalarını kargoyla göndermeye devam edersin, ben de programını bozmamış olurum. Ne dersin?"

Salvatore sol elini masanın kenarına koydu ve başını yana eğip sessizce beni izledi. Teklifimi mi düşünüyordu? Tanrım, lütfen evet desin.

Aramızdaki masa aniden yan tarafa uçunca sandalyemde arkama yaslandım. Yemekler ve tabak çanaklar parke taşlı zemine çarptı. Yemekler ve kırık cam parçaları etrafa saçıldı. Kocaman gözlerle, ayağa kalkan kocama baktım, rahatça iki adım atarak tam önümde durdu.

Sandalyemde geriye yaslanıp başımı kaldırdım. "Sanırım bu hayır demek oluyor?"

"Hayır demek oluyor, Milene," dedi soğuk bir ses tonuyla. Beni belimden kavrayıp kaldırarak omzuna attı.

"Salvatore!" Bir kez daha başım sırtına doğru sallandığında bağırdım. "İndir beni yere! Hemen!"

Birkaç adım attıktan sonra durdu. Tanrıya şükür, sonuç olarak hâlâ biraz mantığı vardı.

"Yemek harikaydı, Jonathan. Şefe yemekten keyif aldığımızı söyle ve hasarı hesabıma yaz."

Boğuk bir ses, "Elbette, Bay Ajello," diye cevap verdi ve Salvatore yürüyüşüne devam etti. Siktiğimin orospu çocuğu yürümeye devam etti!

"Omzun mideme saplanıyor," diye bağırdım. "Eğer beni indirmezsen havalı takım elbisenin her yerine kusacağım, Salvatore."

Bir çın sesiyle arabanın kapıları açıldı. Salvatore beni yolcu koltuğuna yerleştirdi, arabanın etrafından dolaştı ve sanki her şey harikaymış gibi direksiyonun başına geçti.

"Eğer zihinsel bir hastalık teşhisin varsa şu an bundan bahsetmenin tam zamanı," dedim kusursuz profiline bakarak.

Başını çevirdi ve yine beni o yoğun bakışına hapsetti. Eli yukarı fırladı ve çenemi kavradı. Hızla nefes aldım, yüzüme doğru eğildiğinde ona bakakaldım.

"Gerçekten bir önemi yok, *cara*. Çünkü benimle sıkışıp kaldın," dedi dişlerinin arasından, sonra ağzını benimkine yapıştırdı.

Öfkeliydi. Öpücüğü. Benim cevabım daha da öfkeliydi. Boynunu sıkma niyetiyle kavradım ama ellerim bunu yapmak yerine yukarı doğru kaydı, parmaklarım saçlarına dolandı. Ayak uydurmaya çalışırken yeterince hava yoktu, verdiği her şeyi alıyordum. Tanrım, ağzı...çok sertti ama aynı zamanda çok da yumuşaktı. Alt dudağımı ısırıyordu. Parmakları hâlâ çenemi tutuyordu. Çılgınlıktı bu. Düşünemiyordum. Düşünmek istemiyordum. Beni o otoparkta öptüğünde bir deniz esintisi gibiydi ama bu bir fırtınaydı. Kendimi, kollarımı boynuna dolarken, bizzat Salvatore Ajello'nun kendisi olan fırtınalı denize yaklaşmaya çalışırken buldum. Diğer eliyle yanağımı avuçladı, sonra elini enseme doğru ilerletip sıktı. Dudaklarımdaki dudakları hareketsizleşti.

"Görünüşe göre uyumsuz değiliz, Milene," dedi ağzıma doğru, sonra aniden beni bırakıp arabayı çalıştırdı.

Bakışlarımı önümüzdeki yola dikerken az önce ne halt olduğunu merak ettim.

BÖLÜM on iki

Salvatore

YENİ DEPOYU İNŞA ETMEYİ PLANLADIĞIM DEVASA arazi sanayi bölgesindeydi. Şehirden, mahremiyet sağlayacak kadar uzaktı ama aynı zamanda dağıtım ihtiyaçlarımız söz konusu olduğunda sorun olmayacak kadar ana yollara yakındı.

"Ana depoyu merkezde istiyorum. Etrafına paravan olarak sekiz tane kadar bina yapın ve gelişigüzel malzemelerle doldurun," dedim.

"Yiyecekle mi?" diye sordu Arturo.

"Hayır. Raf ömrü daha uzun olan şeylerle. Araba parçaları. Aletler. Mobilyalar. Hayal gücünü kullan. Eğer birisi burnunu sokarsa şüphelerini uyandıracak şeyler istemiyorum. Örneğin, bir ton çürümüş yiyecek gibi."

"Tamamdır." Başını salladı. "Depo tamamen hazırlandığında ne kadar transfer etmeliyiz?"

"Maksimum yüzde kırk."

"Neden hepsini değil?" diye araya girdi Rocco.

Arkamı dönüp Capo'ma baktım. Rocco inşaat projelerimizin operasyonel kısmını yönetmekte iyiydi ama genel işler söz konusu olduğunda pek parlak değildi. İki yıl önce babası çekildiğinde Capo olarak onun yerini almasına izin vermiştim ama bunun iyi bir karar olup olmadığından emin değildim.

"Asla bütün yumurtalarını aynı sepete koyma, Rocco," dedim ve saatime baktım. Geri dönmem gerekiyordu, yoksa müzayedeye gecikecektim.

"Nino, karının koruması olarak Alessandro'yu atadığını söyledi," dedi beni arabalarımıza doğru takip ederken. "Kadınlara ilgi duymadığı için mi?"

Olduğum yerde durdum ve öyle aniden döndüm ki neredeyse bana çarpıyordu. "Kime ilgi duyduğu sikimde bile değil, Rocco. Onu görevlendirdim çünkü çok iyi bir koruma."

Hafifçe geri çekildi. "Evet ama..."

"Kararımı mı sorguluyorsun?"

Yüzü hayalet gibi bembeyaz oldu. "Hayır, Patron. Tabii ki hayır."

"Emin misin?"

"Evet." Geriye doğru bir adım daha attı. "Üzgünüm, Patron."

"Güzel." Arabama bindim, gıcırdayan lastikler ve yanık kokusu eşliğinde araziden çıkıp şehre gitmek için otobana çıktım.

Yolculuk sırasında Ada'yı arayıp Milene'nin ne yaptığını sordum ve karımın çatı katında kedi kovaladığını doğruladı. Karın çukurumdaki endişe azaldı, hafifledi. Yine de gaza daha çok bastım.

Işığın değişmesini beklerken Rocco'nun sözleri aklımdan geçti. Hep homofobik olmuştu ve istekli amcığa atlamayan her adamı eşcinsel olarak yaftalıyordu. Alessandro konusunda haklı olup olmadığını merak ettim. Onu bir kadınla gördüğümü ya da bir kadın hakkında konuştuğunu bile hatırlayamadım. Aslında

benim için çalıştığı beş yılda, Alessandro Zanetti'nin bir elin parmağını geçecek kadar konuştuğunu duyduğumu sanmıyordum.

Aile'nin bir parçası olduğu ilk zamanlar şüphelenmiştim. Askeri eğitim aldığı belliydi, gizli polis olabileceği ihtimalini bile düşünmüştüm ama Nino geçmişini araştırmıştı. Sağlam görünüyordu. Birkaç yıllık askeri hizmetin ardından yaralanma nedeniyle terhis edilmişti. Nino'nun bahsettiği yaralanmanın detayını hatırlamıyordum ama kesinlikle Alessandro'nun kabiliyetlerini etkileyen şeyler değildi. Gördüğüm kadarıyla, adamın fiziksel durumu mükemmeldi. Yıllar içinde, birkaç defa sonlandırma görevlerini ona vererek test etmiştim, ajan olma ihtimaline karşı tepkisini görmek içindi. Hedeflerinden cerrahi bir hassasiyetle ve bir saniye bile tereddüt duymadan kurtulma şekli hâlihazırda şüphelendiğim şeyi doğrulamıştı. Alessandro, Cosa Nostra'ya katılmadan önce profesyonel bir tetikçiydi. O yüzden de yeteneklerinin boşa gitmediğinden emin oldum.

X

Milene çift kapıdan geçip oturma odasına girdiğinde, gözlerimin beyaz stilettolarında ve kıvrımlarına sarılarak figürünü vurgulayan beyaz elbisede gezinmesine izin verdim. Saçları açıktı, yumuşak bukleler sırtının ortasına dökülüyordu. Makyaj yapmıştı ve harap edecek kadar güzel görünüyordu.

"Bu etkinlik bütün gece devam edecek mi? Eğer öyleyse bu ayakkabıları daha ufak topuklu bir ayakkabıyla değiştirmem gerekecek," diye belirtti yaklaşırken, çantasını kurcalıyordu. "Spor ayakkabı giymeye fazla alıştım."

"Hayır."

"Tanrıya şükür." Önümde durup gözlerini bana doğru kaldırdı. "Sen iyi misin?"

"Ne oldu?"

"Yüzünde küçük bir şaşkınlık ifadesi var. Kontrolcü kişiliğine pek uymuyor, Tore, günışığım." Pis pis gülümsedi.

"Tore mu?"

"Adın fazla uzun. Telaffuz etmesi bir asır sürüyor ve bittiğinde ne söylemek istediğimi unutuyorum. Yoksa sana Kurt demeye devam etmemi mi tercih edersin? Gerçi kedinin aldını karıştırabilir."

Çok komikti. "Tore olur," dedim. "Bana elini ver."

"Zaten bütün hayatımı aldın. Sana başka bir şey vermiyorum."

"Elin, Milene. Sol el."

Elini kaldırdı. Cebimden iki kalın, altın halkayı aldım ve daha ufak olanı onun yüzük parmağına geçirdim.

Milene kaşlarını kaldırdı. "Yüzük kısmını atladığımızı sanıyordum."

"Hiçbir şeyi atlamıyoruz, *cara*. Yüzükler gecikti."

Ve kuyumcunun bu konuda ne hissettiğimi bildiğinden emin oldum. Nino adamın en az iki hafta hastanede kalacağını söyledi.

Milene'in elini tutmaya devam ederken, onu benim olarak işaretleyen yüzüğün onun narin parmağındaki görüntüsünden zevk aldım. İkinci halkayı yüzüne doğru kaldırdım.

Milene başını yana eğdi. "Bana mücevher takacak biri gibi gelmedin."

Değildim. Evlenmeyi hiç planlamamıştım ve alyans takma fikri aklımdan hiç geçmemişti. Şu ana kadar.

Yüzüğü aldı. "Sol mu, sağ mı?"

"Sağ." Sürekli görünür olmasını istiyordum, eldivenin altında saklı kalmasını değil. Zaten deforme eklemimin üzerinden geçmezdi.

Milene sağ elimi tutup yüzüğü parmağıma kaydırdı. Tam bırakacağı sırada parmaklarımı eline sardım. Bana yandan baktı ama onu kapıya doğru çevirdiğimde elini çekmedi.

X

Galeriye girdiğimizde bütün gözler bize döndü ve girişten açık artırmanın yapılacağı ana salona giderken adımlarımızı izlediler. Kalabalık, genelde bu müzayedelere sık sık katılan insanlardan oluşuyordu ve ilk defa yanımda bir kadın getiriyordum. Ayrıca asla koruma getirmezdim. Ancak bu akşam Milene benimle olduğu için, Stefano ve iki adam daha peşimizdelerdi.

Erkeklerin karıma nasıl tepki verdiği dikkatimden kaçmadı. Saklamak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama bakmadığımı düşündüklerinde onu süzdüklerini görüyordum, o yüzden elini bırakıp kolumu beline doladım. Milene başını kaldırıp bana baktı ve yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya itti. Gözlerim parmağındaki altının parıltısını yakaladı. Seçtiğim alyans onun narin parmağında saçma şekilde büyük görünüyordu. İnce bir şey daha iyi bir seçim olabilirdi ama bu şekilde olması hoşuma gidiyordu.

"Bu akıllıca mı?" diye sordu.

"Tam olarak neden bahsediyorsun?"

"Seni öldürmeye çalışan insanlar varken dışarıda olmak?"

"Birileri her zaman beni öldürmeye çalışıyor, Milene. Bu yüzden bir deliğe saklanmaya niyetli değilim. Bu ne tür bir mesaj gönderirdi?"

Başını iki yana sallayıp iç geçirdi. "Erkekler."

Onu, normalde sadece benim için ayrılmış olan, arkadaki koltuk sırasına götürdüm ve kapıdan en uzak taraftaki son iki koltuğa geçtim. Stefano, talimat verildiği gibi Milene'nin arkasında dururken, diğer iki koruma girişin sağ ve sol kanadındaki yerlerini aldılar.

Milene omurgası dimdik bir şekilde yanımda oturuyordu ve ellerini kucağında kavuşturdu, görünürde ilgisizdi. Ancak göz-

leri bir sağa bir sola dönüyor, salona girip yerlerine oturan çeşit çeşit insanı sessizlik içinde inceliyordu.

İçeri yeni giren bir grup adama doğru odaklandı, kısık sesle bir şeyler mırıldanıyordu. Onu daha iyi duymak için başımı yana eğdim.

"...ne bu cenaze atmosferi?" diye mırıldandı. "Ivır zıvıra verecekleri yığınla paranın yasını mı tutuyorlar?"

Arkama yaslanıp kolumu Milene'nin koltuğunun arkasına uzattım. Bazen bu kadar huysuz olabilmesi beni acayip eğlendiriyordu.

Karşı duvardaki büyük ekran aydınlandı ve müzayede sürerken karımı gözlemledim. Tablolar satıldıkça her tablonun kalitesi ve maliyeti giderek artıyor, Milene'nin gözleri büyüdükçe büyüyordu. Asistanlar siyah, gri ve kırmızı tonlarda büyük bir tuval getirdiklerinde irkildi.

"Bu rahatsız edici," diye fısıldadı.

Bakışlarımı tabloya çevirdim, mutfak kaplarına benzeyen bir yığının üzerinde kafası kesilmiş bir geyik duruyor gibiydi. Fiyat etiketinde yirmi bin dolar yazıyordu.

"Birisi gerçekten o şeyi satın alacak mı?" diye sordu Milene.

"Bekle ve gör."

Kimse teklif vermedi. Beklenmedik bir şey değildi. Alma ihtimallerinin olmadığını biliyorlardı. Köşesindeki masada telefondan teklif alan adam elini kaldırdı.

"Yüz bin dolarımız var," diye duyurdu.

"Ne?" dedi Milene. "Kim şunu evinde bulundurmak için yüz bin verir ki?"

"Şikago Bratva'sının Pakhan'ı," dedim. "Karısının çizdiği resim. Her müzayedeye bir parça yollar ve kocası fiyatı ne olursa olsun satın alır. İnsanlar bir süre önce tablolara teklif vermeyi bıraktılar."

"İnsanlar bazen çok tuhaf oluyor." Milene başını iki yana salladı.

Sırada seçtiğim resim vardı, on dokuzuncu yüzyıldan az bilinen bir İngiliz ressamın natürmort bir parçasıydı. Teklifimi verdiğimde Milene yavaşça tek kaşını kaldırdı ama yorum yapmaktan kaçındı. Tablolar bitti, her zamanki gibi açık artırma mücevherle devam etti. Genelde bu noktada ayrılırdım ama bu sefer kalmaya ve Milene'nin teklif edilen parçalara vereceği tepkiyi izlemeye karar verdim.

Tam da değerli metallere ve taşlara karşı ilgisinin olmadığı sonucuna varmak üzereydim ki antik bir altın bilezik getirildi. Tasarım açısından özel bir şeyi yoktu. Üzerinde herhangi bir değerli taş ya da elmas yoktu, sadece üzerine çiçek unsurları işlenmiş altın bir halkaydı. Onunla ilgili özel olan tek şey, on ikinci yüzyıldan kalmış olmasıydı. Milene'nin gözleri büyüdü ve öne doğru eğilip podyumun üzerindeki devasa ekranda sergilenen yakın çekime baktı. Şu ana kadar görmüş olduğumuz tüm o elmasları, yakutları ve incileri tamamen görmezden gelmişti ama şu anda en sıradan parçaya gözlerini kırpmadan bakıyordu. Görüntünün altındaki notta başlangıç fiyatının altı yüz elli bin dolar olduğu yazıyordu. Milene'nin ne yaptığımı görmediğinden emin olarak elimi kaldırdım. Hareketim zor fark edilse de müzayedecinin duyuları ince ayarlıydı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Milene bileziğe bakmayı sürdürerek. "Bu insanlar çıldırmış."

İlk sıralardan biri altı yüz altmış bine yükseltti. Tekrar parmağımı kaldırdım, altı yüz yetmiş bin. Ön sıradaki adam takip etti. Devam edebilirdim ama eve daha erken dönmeyi tercih ederdim. Elimi kaldırdım ve dudaklarımı oynatarak miktarı söyledim.

"Bir milyonumuz var," diye ilân etti müzayedeci. "Artıran var mı?"

"Siktir be," dedi Milene, gözleri müzayedecideydi. "Bir bilezik için bir milyon ödeyen deliyle gerçekten tanışmak isterdim."

Müzayedeci açık artırmayı kapattı ve bankacıma mesaj attım. Her zaman hazırda beklerdi ve sorgusuz sualsiz, miktar fark etmeksizin parayı çıkarırdı.

"Hadi." Ayağa kalkıp Milene'nin elini tuttum, onu ön taraftaki masaya doğru yönlendirdim.

"Bir milyon. Bu sık olur mu? Yani bunu kim yapar ki? Sanatı anlıyorum. O tür şeyleri duvarlarında isteyen insanlar var—senin türünde çılgınlar, biliyorsun—ama lütfen."

Kısık bir sesle şaşkın gevezeliğine devam ederken belgeleri imzalamak için masaya yaklaştım ve tablonun her zamanki adresime gönderileceğini doğruladım. Çalışan belgeleri alırken dikdörtgen, kadife kutuyu işaret ettim. Bana vermesinin ardından bileziği çıkardım.

"Ya birisi çalarsa?" diye devam etti Milene. "O tür şeyler sigortalanıyor mu? Bir milyon. Bana soracak olursan bu aşırı."

Arkamı döndüğümde Milene'yi müzayede salonuna bakarken buldum, bileziğin hâlâ sergilenmekte olduğu büyük ekrana bakıyordu.

"Birisi öyle bir şeyi nereye takar? Ya..." Ellerini kalçalarına koyarak önümde dururken konuşmaya devam etti.

Bileziği sağ bileğine götürüp kopçasını taktım. Basit kancalı kopçaları vardı. Daha incelikli bir şeyi becerebileceğimi sanmıyordum. Milene'ye tekrar baktığımda ağzı açık bir halde koluna bakıyordu.

"Demek konuşmayı bırakman için bu gerekiyor," dedim. "Bunu aklımda bulunduracağım."

X

"Bunu alamam," dedi Milene daireye girer girmez.

Bunun geldiğini biliyordum. Eve dönerken tek kelime bile etmemiş ya da bana bir kez dahi bakmamıştı. Dikkati yolcu tarafındaki camdan, yanından geçip gittiğimiz neon ışıklara takılmıştı.

"Çok güzel ama gerçekten alamam. Değeri üç sıfır eksik olsaydı belki."

"Sende kalacak." Yatak odama giden koridora yöneldim.

"Ben... Bununla ne yapacağım? Bir müzede falan olmalı."

"Canın ne istiyorsa onu yap."

"Tore!"

Arkamdan topuklu ayakkabıları yer karolarına çarpıyordu, sonra küfretti. Omzumun üzerinden baktığımda onu ayakkabılarını çıkarırken yakaladım. Elbisesinin kesimi ve eğilme şekli sayesinde göğüslerinin güzel bir manzarasıyla ödüllendirildim. Daha iyi bir açı için başımı yana eğdim ve karımın yatağımda çırılçıplak uzandığını, süt gibi teninin siyah çarşaflarda yaratacağı tezatlığı ve sarı saçlarının başının etrafında nasıl karışacağını hayal ettim.

"Lütfen, mantıklı ol." İçini çekip doğruldu. "Lütfen."

"Ben hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmam, Milene. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydın," dedim ve yatak odamın kapısını arkamdan kapattım.

Milene

Komodinin üzerindeki bileziği sanki bana saldırmak üzereymiş gibi dikkatle inceledim. Yatağa girdiğimden beri o şeye bakıp onunla ne yapmam gerektiğine kafa yoruyordum. Bir milyon dolar değerindeki bir şeyi nerede saklardın? Yatağın altında mı?

Yer döşemelerinden birini kaldırmaya çalışıp altına mı koymalıydım? Salvatore ne demeye onu almıştı ki? Evde takmamı mı bekliyordu? Deliydi bu adam.

Dairede bir çeşit kasa olması lazımdı. Bileziği alıp yatak odamdan çıktım ve koridorda ilerleyip Salvatore'nin kapısını tıklattım. Cevap gelmedi. Bir kez daha denedim. Yine bir şey yoktu. Arkamı dönüp oturma odasına yöneldim.

Salvatore'yi televizyonun önündeki kanepede yayılmış halde buldum, elinde bir şişe birayla maç izliyordu. Eşofmanı ve tişörtüyle futbol izleyen sıradan bir adamdı. Ne kadar da yanıltıcı bir resimdi.

"Kasan var mı?"

"Evet," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Bileziği oraya koyabilir miyim?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Kanepenin etrafından dolandım, koltuk değneklerini devirmemeye dikkat ettim. Akşamları protezini çıkarıyordu. Tam önünde durup kollarımı bağladım. "Nedenmiş?"

"Çünkü onu takman için aldım. Bir kasada tıkılı kalsın diye değil." Şişesiyle arkamdaki televizyonu gösterdi. "İzliyorum."

"Neden bana böyle bir şey aldın ki?"

"Sana zaten söyledim."

"Evet, evet, kendi sebeplerin var. O sebepler ne? İşimi bırakmama neden olduğun için kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Pek sayılmaz." Birasından bir yudum alıp bana baktı. "O senin güvenliğin içindi."

Saçları ıslaktı ve geriye doğru taranmıştı ama birkaç tutam alnına dökülmüştü ve uzanıp çekmek için acayip bir dürtü hissediyordum.

"O zaman beni cezbetmeye mi çalışıyorsun?"

Salvatore şişeyi yere bıraktı ve kolunu başının arkasına koyup beni izledi. Beyaz tişörtü göğsünün ve geniş omuzlarının üzerinden iyice gerildi. Erkek parfümü reklamından fırlamış gibi görünüyordu.

"Seni cezbetmek mi?" diye sordu. "Niçin?"

"Seninle olmam için?"

"Seni cezbetmeme gerek yok, Milene. Biz zaten evliyiz. Yoksa aklından çıktı mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bildiğimi sanmıyorum."

"İyi. Her neyse." Başımı iki yana salladım. Gitmek için döndüğüm sırada kolunu uzattı ve beni belimden yakaladı. Yüzüm onunkinin üzerinde kalacak şekilde beni kendi üstüne çekti.

"Seni cezbetmek için,"sol elini kaldırıp parmaklarının tersini yanağıma sürttü, "mücevher satın almam gerektiğine gerçekten inanıyor musun?"

Derin bir nefes aldım, onun dokunuşundan beri heyecanla seğiren ve titreyen hain vücudumu sakinleştirmeye çalıştım.

"İnanıyor musun, Milene?" Başını yana eğdi ve çeneme hafif bir öpücük kondurdu.

"Hayır." Gözlerimi yumdum.

Bir öpücük daha. Bu defaki biraz daha sağaydı. "O zaman niçin satın aldım?"

Elimdeki bileziği sıktım ve göğsüne bastırdım. "Hiçbir fikrim yok."

Salvatore'nin eli benimkini kapladı, parmaklarımı altın halkanın etrafından ayırdı. Bileziği bıraktım ve bir milyon dolarlık antikayı sanki boş bir gazoz kutusuymuş gibi kanepenin arkasına attığını görmek için tam vaktinde gözlerimi açtım.

Hızla nefes aldım. "Deli misin sen?"

"Neden," parmaklarını saçlarıma gömüp dudaklarım neredeyse onunkilere değecek hale gelene kadar başımı eğdi, "bileziği satın aldım, Milene?"

"Hoşuma gittiği için mi?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Hoşuna gittiği için," der demez ağzını benimkine yapıştırdı.

Öpücüğünde narin ya da hafif hiçbir şey yoktu. Açtı. Sertti. Hatta belki biraz düşmancaydı. Elini sırtımdan aşağı indirip tişörtümün altına soktu ve popomun yanaklarından birini sıktı. Sert aletinin baskısını hissedebiliyordum. O kadar baştan çıkarıcıydı ki dudaklarımdan küçük bir inilti kaçarken bacaklarımın arasında ıslaklık belirdi. Alt dudağımı sertçe ısırdı, sonra tekrar kıçımı sıktı. Kalçamı hareket ettirdim, kasığımı onun taş gibi sert uzunluğuna sürtüyordum. Onun içimde oluşunun görüntüsü aklımda belirdi ve külotum anında sırılsıklam olup çıkarılmak için yakardı.

Bir şey gümbürtüyle yere düştü, peşinden yüksek sesli bir miyavlama geldi. Gözlerimi açtığımda Salvatore'nin beni izlediğini gördüm. Sert vücuduna yaslanmak çok iyi hissettiriyordu, kolları beni kendisine yapıştırıyordu. Ve keyif aldığım için kendimden nefret ettim.

"Gidip bir şeyi kırmadan önce kediyi alsam iyi olacak," dedim. Bu kaçma fırsatını kullandığımı yüzüme vuracak mı diye görmek için bekledim.

"Tamam." Kollarını vücudumdan çekti ve anında kaybıyla ağlamak istedim. "Bileziği unutma."

Başımı salladım ve kalkıp oturdum. Muhteşem vücudundan hızla kalkarken kıçımın bir kez daha sikine sürtündüğünü hissettim.

Yerden bileziği aldım ve Kurt'ü almak için mutfağa koşturdum, araya girdiği için onu öpsem mi, yoksa boğsam mı bilmiyordum.

BÖLÜM

on üç

Salvatore

Nino ve Arturo'nun masamın karşısına oturmalarını beklerken kahvemden bir yudum aldım. "Bu sabah Bogdan aradı."

"Şu anda daha fazla cephaneye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum," dedi Nino. "Son sevkiyat iki hafta önce geldi."

"Siparişlerle ilgili değildi. Fitzgerald'ın Dushku'dan bir sürü silah sipariş ettiğini duyduğunu bana haber vermek istemiş."

"Bratva bundan hoşlanmayacaktır," dedi Arturo. "Dört yıl önce İrlandalılarla aralarında yaşanan şeyden sonra. Eğer Petrov, Dushku'nun İrlandalılara satış yaptığını duyarsa mutlu olmayacaktır."

Sandalyemde arkama yaslanıp Petrov'a haber verip vermemeyi düşündüm. "Şu anda daha önemli olan şey, İrlandalıların tüm bu silahlarla ne yapmayı planlıyor olabileceği. Bogdan tekrar satmak için olmadığını düşünüyor."

"Sence bize saldırmaya mı hazırlanıyorlar?" diye sordu Arturo. "Ciddi bir hasar verecek kadar adamları yok."

"Ben hiçbir şekilde hasar istemiyorum, Arturo," dedim ve Nino'ya döndüm. "Tüm noktalardaki güvenliği iki katına çıkar. Her sevkiyatta fazladan iki kişi daha istiyorum. Adamlara belaya hazırlıklı olmalarını söyle. Herhangi bir şüpheli olay anında rapor edilsin. Ayrıca Fitzgerald'ın peşine birini tak. Sağ kolu Deegan'a da."

"Tamamdır." Başını salladı.

"İkinci muhbiri yakalama konusunda ne durumdayız?"

"Gözden uzak duruyor. Octavio'yu hallettiğimizden beri hiç sızıntı olmadı."

Ada'dan gelen mesajla masadaki telefonum titredi. Söylediğim gibi, iki saatte bir Milene'nin ne yaptığıyla ilgili rapor veriyordu. Mesajda karımın şu anda kediye banyo yaptırmaya çalıştığı çünkü sersem şeyin geceyi bir saksıda uyuyarak geçirdiği yazıyordu.

"Narkotik baskın yaptığında, kaç kişi el değiştirmenin nerede olacağını biliyordu?" diye sordum telefonu masaya bırakırken.

"Yirmi kadar," dedi Nino.

"Peki kaçı iki yıldan az zamandır bizimle birlikte?"

Nino bir an düşündü. "Dokuzu. Niye ki?"

"İşimizle ilgili öten son kişiyi getirdiğimiz hali görmediler. Eğer görmüş olsalardı yetkililere gitmek akıllarının ucundan bile geçmezdi," dedim. "O dokuz kişiyi iki ayrı gruba bölün ve bir yerlere yollayın. Cosa Nostra'nın Mendoza ile şahsen görüşeceğini söyleyin ama her grup için farklı bir yer belirleyin. Sonra da polislerin nerede ortaya çıkacağını görmek için bekleriz."

"Köstebeği yakaladığımızda ne yapacağız?"

"Küçük bir gösteri yapacağız," dedim.

X

Rocco ve inşaat şirketinin yöneticisiyle öğle yemeği yemeyi planlamıştım ama son anda iptal edildi, o yüzden onuncu kattaki ofisimden ayrıldım ve asansöre binip çatı katına çıktım. Ada'ya bugün sadece Milene için öğle yemeği hazırlamasını söylemiştim ama genelde gereğinden fazla yemek yapardı ve Milene'yi dün akşamdan beri görmediğim için zaten gergindim. Yemek odasına girdiğimde bir kişilik hazırlanmış masayı buldum ama Milene orada yemek yerine kahvaltı barına oturmuş, telefonunu bir su şişesine dayamış video izliyordu.

"Masada bir sorun mu var?" diye sordum.

"Hayır." Başını iki yana salladı ve gözlerini telefondan ayırmadan ağzına biraz daha lazanya tıkıştırdı.

"O zaman neden öğle yemeğini burada yiyorsun?"

"Evdeyken öğle yemeklerimizi hep yemek masasında yemek zorunda bırakıldık, yalnız yemek yerken bile. Travmam var."

Mutfak dolabından bir tabak alıp yemek masasına gittim ve servis tepsisinden biraz yemek aldıktan sonra Milene'nin karşısındaki bar taburesine oturdum. Başını kaldırıp bana baktı ama dikkatini hemen telefonuna verdi. Görünüşe göre, dün gece kanepede olanları görmezden gelecektik.

"Bir hayır kurumu kurmakla ilgili nasıl yapılır videosu buldum." Çatalını telefona doğru yöneltti. "Benim zevkime göre çok fazla bürokrasi var gibi görünüyor. Yapabileceğim başka bir şey yok mu?"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

Çatalını indirip bana bıkkın bir bakış fırlattı. "Sana söyledim, bütün gün burada oturamam."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen birkaç adamımı çağırabilirim, onlara serum iğneleri falan takabilirsin."

"Ha ha." Gözlerini devirdi. "Ben ciddiyim."

"Ben de öyleyim."

Milene bana gözlerini kırpıştırarak baktı, sonra başını salladı ve bir şeyler mırıldandı. Yüzde yüz emin değildim ama sanırım bana deli demişti.

"Ne kadar hızlı yazabiliyorsun?" diye sordum.

"Telefonda mı?"

"Dizüstü bilgisayarda."

"Bilmiyorum. Aslında hiç zaman tutmadım, ama ortalama hızda diyebilirim. Neden?"

"İşe yarar." Su şişesine uzandım.

Telefonunu durduğu yerden aldı. "Ne için?"

"Öğle yemeğini bitirdiysen, git ve üstüne iş için daha uygun bir şeyler giy." Önünde bir grubun adının yazdığı sarı tişörtüne başımı salladım. "Benimle ofise geliyorsun."

"Senin ofisinde ne yapacağım? Çiçekleri mi sulayacağım?"

"Yirmi dakikan var, yoksa seni almadan giderim."

Milene

En az iki yıldır giymediğim şık, lacivert elbisemi giyip aynadaki yansımama baktım.

Salvatore kanepe fiyaskosundan bahsetmemişti. Güzel. Bana göre, böyle bir şey hiç olmamıştı. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Benim neyim vardı böyle? Hayatımı mahveden adamın aletine sanki kızgınlık dönemindeki bir hayvan gibi sürtünüp durmuştum. Böyle bir şeyi kim yapardı?

Eğlence amaçlı sekse ihtiyacı varsa, bunu başka yerde bulabilirdi çünkü benden hiçbir şey alamayacaktı. O...hadise tek

seferlik bir şeydi. Burada yaşamak zorundaydım ama yapacağımız tek şey bu olacaktı; birlikte yaşamak. Eminim sırada bekleyen uzun bir kadın listesi vardı, çağrılmayı ve becerilmeyi bekliyorlardı. İstediğini yapabilirdi. Bu beni hiç rahatsız etmiyordu. Azıcık bile. Muhtemelen uzun boylu, sofistike bir tip olurdu. Birlikte sanat ve benim hiçbir halt bilmediğim aristokratik saçmalıklar hakkında konuşabilirlerdi. Belki de onu müzayedelere götürürdü. Ona milyon dolarlık biblolar alırdı.

Dişlerimi sıkıp elbisenin geniş, beyaz kemerini sıktım. Umurumda değildi. Kimi istiyorsa onunla sevişebilirdi. Kemeri o kadar sıktım ki neredeyse kalçamı morartacaktım.

"'Yirmi dakikan var, yoksa seni almadan giderim.'" Salvatore'nin bana emir verirken kullandığı sert ses tonunu taklit ederek mırıldandım. Ne kontrol manyağıydı ama. Eğer sıkıntıdan ölmüyor olsaydım, ona teklifi hakkında tam olarak ne düşündüğümü söylerdim. Ancak bu gülünç çatı katında aklımı yitirmek üzereydim ve sadece birkaç saatliğine bile olsa kaçmak için her şeyi yapardım.

Elbisenin kalça kısmı biraz boldu ama idare ederdi. Saçlarımı hızlıca topuz yaptım, beyaz topuklularımı giydim ve odadan aceleyle çıkmadan önce çantamı aldım. Yirmi dakika olmuş olmasına imkân yoktu ama oturma odasına ulaştığımda Salvatore çoktan gidiyordu.

"Beklesene, lanet olsun!"

Dönüp yaklaşmamı izledi, beni tepeden tırnağa süzdü.

"İş majesteleri onaylıyor mu?" Elimi kıyafetimin üzerinde gezdirdim.

"Onaylıyorum," dedi ve ön kapıdan çıkıp takip etmem için beni bıraktı.

Şehir merkezinde bir ofisi olduğunu düşünmüştüm ama asansöre bindiğimizde, iki kat aşağısının tuşuna bastı. Kapı-

lar açıldığında beyaz mermer ve koyu renkli ahşap ile dekore edilmiş, geniş bir giriş holü ortaya çıktı. Hemen önümüzde ve duvara yakın bir yerde, üzerinde bir bilgisayar ve birkaç klasör yığını bulunan bir masa yerleştirilmişti. Masanın arkasında oturan kadın, asansörden çıktığımızı gördüğü anda ayağa fırladı.

"Bay Ajello." Başını salladı ve ayakta durarak kocaman gözlerle bize bakmaya devam etti. Güzeldi, yirmili yaşlarının sonundaydı. Mercan rengi pantolonu ve beyaz gömleği ile kusursuz bir şekilde giyinmişti, gömleğinin yakası öyle bir ütülenmişti ki yakasında parmağınızı kesebilirdiniz.

Sol tarafta, her iki yanında kapıların bulunduğu uzun bir koridor vardı ancak Salvatore tam tersi yöne doğru yönelip büyük, işlemeli ahşaptan kapıya doğru gitti. Resepsiyon masasının yanından geçerken kadını başıyla selamladı. Kapıyı benim için açık tuttu ve tavandan yere kadar pencerelerin olduğu, etkileyici, büyük bir ahşap masanın hâkim olduğu ofise girdim. Sağ duvar tamamen kitap raflarından oluşurken, diğer tarafta rahat bir deri kanepe ve iki tane uyumlu tekli koltuk vardı. Kanepenin üstündeki duvarda bir gün batımı tablosu asılıydı.

Salvatore dizüstü bilgisayarını çalıştırmak için masanın etrafında dolandı, sonra ofis koltuğuna oturdu ve yaklaşmamı işaret etti. Masaya yaklaştım, masanın önündeki iki sandalyeden birini almak niyetindeydim ama o başını iki yana salladı.

"Buraya gel."

Kaşlarımı havaya kaldırarak masanın etrafından dolandım. Yanında durmak için hareket ettiğimde beni belimden yakaladı ve sağ baldırına oturmam için çekti. Küçük bir çığlık atıp şaşkınlık içinde ona baktım ama sandalyeyi masaya yaklaştırırken bir yandan da koluyla beni tutup dizüstü bilgisayarı önüme kaydırdı.

"E-posta uygulamasını aç," dedi.

Farcye uzanıp öne doğru eğilerek ekranın etrafına dağılmış düzinelerce simge arasından e-postasını açacak olanı aramaya koyuldum. Masaüstü karmakarışıktı ve Salvatore'nin kişiliğiyle hiç uyuşmuyordu. Sağ elini belimden çekip elimin üzerini koydu, imleci ekranın sol üst köşesine doğru hareket ettirdi.

Gelen kutusunu açmak için zarf simgesine tıkladı. "Bugün gelen e-postalarla başlayalım."

Kolunu yeniden belime dolamış bir halde kucağında otururken kayıtsızmış gibi davranmayı oldukça zor buluyordum ama bir şekilde sakinliğimi korumayı başardım ve listedeki okunmamış e-postalardan birini açtım.

"Bu, satın almayı planladığım başka bir arsanın evrakları," dedi kulağımın dibinden. "Avukatıma ilet. Greg Atkinson. Ona her şeyin temiz olup olmadığını kontrol etmesini söyle. Şubattaki durumun tekrarlanmasını istemiyorum."

"Şubatta ne oldu?" diye sordum yazarken.

"Önceki sahibin gayrimeşru oğlu ortaya çıktı ve sahiplik iddia etti."

E-postayı yazıp gönderdim ve bir sonrakini açtım.

"Güney Afrika'da beyin ameliyatı için paraya ihtiyacı olan bir amcan olmadığını varsayıyorum."

Belime dolanan kolu sıkılaştı. "Yok," derken dudakları hafifçe kulak mememi okşadı.

Bana dokunmayı bırakmasını istiyordum. Bu beni deli ediyordu.

O zaman neden ona durmasını söylemiyorsun? Nedenini söyleyeyim. Çünkü sen ikiyüzlüsün, Milene. Hoşuna gidiyor, itiraf et.

İtiraf etmiyordum, kendime bile. *Kapa çeneni!* dedim iç sesime, e-postayı spam olarak işaretleyip sonrakine geçtim.

"Bu bankacımdan geliyor," dedi Salvatore. "Onu da Greg'e ilet. Yeni sözleşmeyi okuduğundan emin olmasını ve talep et-

tiğimiz gibi daha iyi dönüşüm oranı teklif edip etmediklerini kontrol etmesini söyle. Eğer yapmadılarsa ay sonuna kadar tüm hesaplarımızı kapatacağımızı haber verebilir."

Ben yazarken bilgisayarın yanında duran eldivenli sol eline hızlıca bir bakış attım. Muhtemelen onunla yazamıyordu ya da yazabiliyorsa da çok uzun zamanını alıyor olmalıydı. Birisinin çekiçle parmaklarını paramparça ettiği bir durumun içine nasıl düşmüştü? Tanrım, felaket acımış olmalıydı.

Bir sonraki e-postayı açtım, yenileme malzemelerinin listesine ve her bir ürünün yanında yer alan fiyatlara göz gezdirdim. "Yeniden dekore etmeyi mi planlıyorsun?"

Bana tam olarak kendin yap tarzında bir adam gibi görünmemişti ama başka neden fayanslara, boyalara ve burada yer alan diğer şeylere ihtiyacı olacaktı ki?

"Tam olarak değil." Başını yana doğru eğdi ve burnunu boynuma doğru bastırdı. "Söyle onlara, beyaz metro karoları hariç, geçen ayla aynı miktarda alacağız. Onlardan üç kat fazla ve daha iyi bir fiyata istiyorum. Arturo'yu bilgi kısmına ekle."

Cümlenin ortasında yazmayı bıraktım ve kocaman gözleri ona döndüm. "E-posta yoluyla uyuşturucu mu sipariş ediyorsun? Delirdin mi sen?"

Salvatore parmağını çenemin altına koyarak başımı hafifçe kaldırdı. Gözleri dudaklarıma odaklanınca kalp atışlarım hızlandı.

"Olabilir," dedikten sonra elini indirdi ve tekrar bilgisayara odaklandı. "Devam edelim."

Neredeyse dört saat boyunca e-postalarını gözden geçirdikten sonra ellerimi klavyeden çekti ve dizüstü bilgisayarı kapattı. "Bugünlük bu kadar yeter."

Ayağa kalkıp masanın üzerinden çantamı aldım, temasın kesilmesinden kaynaklanan kayıp hissini görmezden gelmeye çalıştı.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedim.

"Tamam." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Birkaç arama yapmam gerekiyor, sonra ben de çıkacağım."

"Tamam. Sonra görüşürüz." Ondan uzaklaşmak, tekrar kucağına atlamak ve dudaklarımı dudaklarına bastırmak için duyduğum çılgınca dürtüyü bastırmaya yardımcı olabilirmiş gibi aceleyle ofisten çıktım. Bu çıldırtıcı cazibenin sunağında bütünlüğümü kurban edemezdim. Her gece benimle anlamsızca seviştiğini hayal etmeyi değil, ondan nefret etmeyi istiyordum, kahretsin.

Hay sikeyim.

❧

Uzun bir köpük banyosundan sonra, bir saat boyunca kıyafetlerimi düzeltip işe uygun olanları bir kenara ayırdım. Eğer Salvatore e-postalarıyla ilgili ona yardım etmeye devam etmeme karar verirse alışverişe gitmem gerekecekti çünkü işe uygun kıyafetlerim iki elbise, dört bluz ve bir adet siyah kumaş pantolondan oluşuyordu. Son birkaç yıldır takımlar ya da etekler almak için gerçekten fırsatım olmamıştı. Gardırobumun büyük çoğunluğu kot pantolonlar, şortlar ve gündelik üstlerden oluşuyordu. Bir hevesle aldığım ve belki birkaç defa dışarı çıkarken giydiğim birkaç elbise vardı ama onlar da uygun değildi.

Kıyafetleri dolaba geri koydum, Kurt'ü son bir saattir uyuduğu yastığımın üzerinden kovdum ve yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gittim. Salvatore'nin çoktan yemeğini yemiş olmasını ve onunla karşılaşmamayı umuyordum. Evet, ödleklik ediyordum ama ondan kaçmak, ne zaman yakınımda olsa hissettiğim delice çekime direnmekten daha kolaydı. Beni asıl kızdıran şey, yakınlığının beni nasıl etkilediğini tam olarak biliyor olu-

şuyordu. Günlerdir o "seni becermek istiyorum" bakışlarıyla ve çalıntı dokunuşlarla, ardından gelen sahte kayıtsızlıkla benimle oynuyordu. Ve ben bu oyunun kurallarından emin değildim.

Neyse ki mutfak boştu, o yüzden buzdolabında bulunan şeyleri inceledim. Öğle yemeğinden kalanlar vardı ama daha hafif bir yemeğe karar verdim ve üst raftaki çilek kutusuna uzandım. Tam onları yıkamayı bitirdiğim sırada Salvatore'yi arkamda hissettim. Onun olduğunu anlamak için dönmeme bile gerek yoktu. Ve bunun, evde sadece ikimizin olduğu gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ne zaman yaklaşsa ensemde bir karıncalanma hissi oluyordu. Vücudumun ona karşı verdiği güçlü tepki sinir bozucuydu.

"Tadı görünüyorlar," Salvatore'nin kadifemsi sesi kulağımın yanından yankılandı. "Bir tane alabilir miyim?"

Derin bir nefes alıp yavaşça arkamı döndü. Gözlerim, yüzümden sadece birkaç santim ötede duran, yontulmuş gibi görünen çıplak göğsünü buldu, sadece eşofman altını giymişti. Başımı kaldırdığımda onu, beni izlerken yakaladım. Duş almış olmalıydı çünkü odunsu duş jelinin kokusu geliyordu. Saçları ıslak ve darmadağınıktı, sanki parmaklarını birkaç defa aralarından geçirip tarandığına karar kılmış gibiydi. İnanmakta zorlanıyordum ama bu haldeyken derli toplu ve takım elbiseli halinden çok daha seksiydi. Boğazımı temizledim ve yıkanmış çilek kâsesini aramızda kaldırdım.

Salvatore başını yana eğdi, beni bakışlarıyla olduğum yere sabitledi ve yavaşça gözlerini kırptı. Kalp atışlarım hızlandı ve iç geçirişimi zorlukla bastırdım. Böylesine ufak bir hareketin dizlerimde derman bırakmaması saçmalıktı. Ellerimdeki kâseye baktı, öne doğru bir adım attı ve beni tezgâh ile kolları arasında kıstırdı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, kâseden bir çilek aldım ve ağzına doğru kaldırdım. Gözlerini benimkilerden hiç

ayırmadan dudaklarını çileğe sardı, bunu yaparken parmaklarımın ucunu da emdi.

"Amacın nedir, Tore?" diye sordum.

"Amacım mı?"

"Seninle yatmayacağım, o yüzden bu baştan çıkarma olayına son verebilirsin. Benimle oynuyorsun, üstsüz dolaşıyorsun. Bu işe yaramayacak."

"Burası benim evim, ne istersem onu yaparım." Öne doğru eğildi ve başını eğdi. "Ve eğer işe yaramıyorsa üstsüz olup olmamamın bir önemi var mı?"

Gözleri bana bir şahininkileri hatırlattı, keskin ve odaklanmış, avını görüş alanına almış ve öldürmeye hazırlanıyordu. Bunu bilerek yapıyordu.

"Yok." Omzumu silktim. "Sana karşı kesinlikle kayıtsızım."

Dudağının bir köşesi hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Onu sürekli asık yüzle görmeye bu kadar alışkın olmasaydım farkına bile varmazdım.

"Seni yatağıma almak için sabırsızlanıyorum, Milene," diye fısıldadı ve bedenimden bir ürperti geçti.

"Bu asla olmayacak. Senden hoşlanmıyorum bile." Ona sırtımı dönüp çilek kâsesini tezgâha koydum ve bir tanesini ağzıma atarken pencereden görünen şehir manzarasına odaklanmışım gibi davrandım.

Salvatore'nin vücudu benimkine yaslandı ve elini belime koydu. Sert dudaklarını boynumun yan tarafına bastırdı, ardından da dişleri geldi, hassas derimi hafifçe ısırdı.

"Bana karşı kayıtsız olduğuna emin misin, *cara*?" diye fısıldayıp tekrar boynumu ısırdı.

Tezgâhın kenarına tutunup gözlerimi kapattım. Ağzı artık ensemdeydi, öpüyor ve ısırıyordu. Ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ama kendime bunu yaptıramıyordum.

"Eminim," dedim boğulur gibi ve gözlerimi açılmaya zorladım.

"Hadi senin bu inancını test edelim. Olur mu?"

Elini karnımdan aşağıya, şortumun içine doğru hareket ettirdi. Derin bir nefes aldım ve avucunun izlediği yola odaklandım. O kadar iyi hissettiriyordu ki neredeyse parçalara ayrılacaktım.

Eli bacaklarımın arasına doğru inip baskı uyguladı. Hızla nefes aldım, sonra parmakları sırılsıklam olmuş kumaşın üzerinden okşayınca yavaşça nefes verdim. Tanrım. Gözlerimi tekrar kapatırken soğukkanlılığımın nereye kaybolduğunu merak ettim.

"Yalancı," diye fısıldadı kulağıma, kulak mememi nazikçe dişlerinin arasına aldı. "İyi geceler, Milene."

Yavaşça elini şortumdan çekti ve birkaç saniye sonra mutfaktan çıktığını duydum. Sadece gittiğinden emin olduğumda gözlerimi açtım ve kendi yatak odama fırladım.

BÖLÜM on dört

Salvatore

OMZUMU MUTFAK ALANINI BELİRLEYEN DESTEK kolonuna yasladım ve kollarımı göğsümde bağlayıp ocakta her ne pişiyorsa onu karıştıran Milene'yi izledim. Her şeyi yakarken ya da yemek yapmaya çalıştığı her seferde yangın çıkarırken neden denemeye devam ediyordu?

"Eğer doğru hatırlıyorsam ocağa yaklaşman yasaklandı," dedim.

Bana omzunun üzerinden bıkkın bir bakış gönderdi, sonra karıştırmaya devam etti. "Kurt ishal olmuş. Okuduğum bir makalede ona haşlanmış tavuk yedirmemi söylüyordu."

"Neden Ada'dan hazırlamasını istemedin?"

"İki parça eti tek başıma haşlayabilirim."

"Kedinin olmayan bir tıbbi sorunu var mı?"

"Zor bir hayatı oldu, Tore. Stres birçok tıbbi soruna yol açabilir. Zorbalığa uğradığı çok açık."

"Zorbalık mı?"

"Tabii ki. Kuyruğunu görmedin mi?"

"Evet." Ve gözünü. Ve kulağını. Ve ayrıca sırtının bazı yerlerindeki tüyleri de eksikti. Kedi nükleer bir felaketten kurtulmuş gibi görünüyordu.

Milene bir tabağa uzandı ve tencereden iki parça, en az beş kediyi beslemeye yetecek kadar, eti çıkardı, onları da ufak küpler halinde doğradı. İşini bitirdiğinde bir dakika boyunca ete üfledi, sonra da tabağı köşedeki yere yerleştirdi. Bu sırada, tencere hâlâ altı açık halde ocaktaydı. Başımı iki yana sallayarak gidip ocağı kapattım.

Ellerini yıkarken, "Neden işte değilsin?" diye sordu rahatça. Fazla rahatça. Görünüşe göre, dün gece mutfakta olanları da görmezden gelecektik. Aramızda bir çekim olmadığı konusundaki ısrarını oldukça eğlenceli buluyordum. Sanki yokmuş gibi davranırsak yok olacağını düşünüyordu.

"Buradan bir şeye ihtiyacım vardı," dedim.

Yalan değildi çünkü bir şeye ihtiyacım vardı; her zamanki gibi onun varlığından bir doz almam lazımdı. E-postalarım üzerinde çalışmak için aşağı gelmesini iki saat daha bekleyemezdim. Onu görmek zorundaydım.

Hemen.

"Peki karanlık imparatorluğun bugünlerde nasıl?"

"Her zamankinden daha iyi," dedim. "Neden?"

Omzunu silkti, sonra zıplayıp tezgâhın üzerine oturdu. "Sadece merak ediyordum. Neden uyuşturucu satmaya devam ediyorsun? Gerçekten muazzam bir emlak işin var. Neden risk alıyorsun ki?"

Milene'nin ocağın üzerinde başka bir şey bırakmadığından emin olmak için ocağa bir göz attıktan sonra, tam önünde durana kadar mutfakta ilerledim. Ellerimi iki yanına koyup onu

tezgâhta sıkıştırdım. Pencereden gelen güneş ışınları doğruca yüzüne düşüyor, çillerini daha belirgin hale getiriyordu. "Benim için endişeleniyor musun, Milene?"

"Sık sık vuruluyorsun," dedi. "Belki de işi küçültmek iyi olacaktır. Maruz kalmayı en aza indirmek için falan."

Elimi kaldırıp çenesinin altına yerleştirip başını kaldırdım. "Sorumu cevaplamadın."

"Hayır."

"Hayır mı?" Yüzlerimiz arasında bir santim kalana kadar öne eğildim.

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişledi.

Ah, beni test etmeyi ne kadar da seviyordu. Elimi aşağı kaydırıp parmaklarımı onun ince boynuna doladım, siyah deri eldivenim, onun süt gibi teni ve açık sarı saçlarıyla büyük bir tezat oluşturuyordu.

"Söylesene, Milene." Kulağına fısıldadım. "Senin tabirinle, bu baştan çıkarma olayım bırakmaya ve istediğimi almaya karar vermemden endişe etmiyor musun?"

Nefes alıp verişi hızlandı. Keşke eldivenim olmasaydı da nabzının hızlanışını tenimde hissedebilseydim. Normalden biraz hızlı mı olurdu? Yoksa düzensiz mi olurdu?

"Hayır, bundan korkmuyorum," derken dudakları kulak mememe değdi. "Dışarıdaki her yırtıcı hayvan gibi sen de avın heyecanını seviyorsun. Ama bir şeyi bil, Salvatore. Bu av, senin pençelerine isteyerek düşmeyecek. Asla."

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. "Bunu söylememeliydin, *cara*." Başımı yana eğip dudaklarımı boynunun yumuşak derisine bastırdım. "Gerçekten...gerçekten yapmamalıydın."

"Neden?" diye soludu.

"Çünkü bu açıklama, Milene... her yırtıcı hayvanın ıslak rüyasıdır," diye fısıldadım kulağına. Sonra boynunu bırakıp arkamı döndüm. "Seni iki saat içinde ofiste bekliyorum."

BÖLÜM on beş

Salvatore

MİLENE'YE İŞKENCE ETMEK TATMİN EDİCİ OLDUĞU kadar sinir bozucuydu. Onunla oynamaktan zevk alsam ve ne zaman boyun eğeceğini merak etsem de tüm bu uğraş beni tahrik ediyordu çünkü onu aklımdan çıkaramıyordum. Hiçbir şeyin işimin önüne geçmesine izin vermezdim ama son zamanlarda beni ilgilendirmesi gereken yatırımlar ve sorunlar yerine Milene hakkında daha çok düşünüyordum.

Ona benimle ofise gelmesini ilk söylediğimden bu yana bir hafta geçmişti ve o zamandan beri her öğleden sonra geliyordu. E-postalara cevap verirken oturmak için sandalyelerden birini almakta ısrar etmişti. Hayır demiştim. Tartışmaya çalışmıştı ama bu işe yaramayınca boyun eğmişti ve artık kapıdan içeri girdiği anda gelip kucağıma oturuyordu. Şu anda olduğu gibi.

Son derece ifadesiz bir yüzle yaklaşmasını izledim. O diri kıçını baldırıma indirdi ve bilgisayarı yaklaştırdı.

"Başka bir sözleşme daha," dedi. "Bununla ilgili herhangi bir yorumun var mı, yoksa Greg'e ileteyim mi?"

"İlet."

Milene başını salladı, e-postayı gönderdi ve bir sonrakini açtı. "Yerel bir okul bağış istiyor. Ne demeliyim?"

"Görmezden gel."

Başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Bir ton paran var."

"Yani?"

"Yani, küçük bir bağışı karşılayabilirsin."

"Yapabilirim. Ama neden para vermeye başlamam gerektiğini anlamıyorum." Bakışlarımın gözlerinden göğsüne inmesine izin verdim. Beyaz ipek bir bluz giyiyordu. İlk iki düğmesi açıktı ve o saydamlığının altından görünen soluk pembe sütyeni benimle alay ediyordu.

"Daha iyi bir insan olmak istediğin için mi?"

"Daha iyi bir insan olmama gerek yok, Milene. Ben olduğum halimden oldukça memnunum."

"Peki neymiş o?"

Gözlerimi göğüs dekoltesinden kaldırıp yüzüne odaklandım. Bugün saçları açıktı. Sarı saç tellerini kaldırıp boynunun narin derisini ortaya çıkardım.

"Sade kötü." Beline daha sıkı sarılıp gerilmesiyle keyiflendim. Onu daha da sinirlendirmek için ensesine küçük bir öpücük kondurdum, dudaklarımı yumuşak derisine sürttüm. O gün mutfakta söylediğim şeyde ciddiydim. Henüz bilmiyordu ama çok yakında kendini yatağımda bulacaktı. "Onlara yüksek başarı gösteren öğrencilere dizüstü bilgisayar verileceğini söyle ama bilgisayarların gerçekten o öğrencilerin eline geçtiğinden emin olmak için birini yollayacağım. Eğer birinin bile başka

bir yerde kullanıldığını öğrenecek olursam benden bir daha bir kuruş bile göremezler."

Başını sallayıp yazmaya başladı ama bunu yaparken parmakları hafifçe titriyordu. Boynunu tekrar öptüm, bu defa daha yukarıdan, tam kulağının altından ve titremesinin tadını çıkardım.

"Dikkatimi dağıtıyorsun, Salvatore."

"Konsantrasyonun üzerinde çalışmalısın," dedim ve sağ elimi, eteğinin kenarına gelene kadar kalçasından aşağı doğru hareket ettirdim. "Hadi pratik yapalım."

Milene bir şey söylemek için ağzını açtı ama avucumu bacaklarının arasına bastırdığımda nefesi kesildi. Parmaklarımın ucunu dantelin üzerinde gezdirdim, sonra bir kez daha hafifçe baskı uyguladım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Sana yardım ediyorum."

"Hangi konuda?"

"Konsantrasyonun üzerinde çalışıyorum." Külotunu kenara sıyırdım, ıslaklığını hissettim ve klitorisini dairesel hareketlerle nazikçe ovup doğru anlarda baskıyı artırdım.

Milene bir süre hareket etmedi. Kucağımda öylece kıpırdamadan oturdu, sonra derin bir nefes aldı ve bir kez daha ellerini klavyeye yerleştirdi. Başka bir nefes daha almasını, enter tuşuna basmasını ve tuşların üzerindeki sessiz tıkırtılara devam etmesini izledim.

Oldukça hızlıydı. Beklediğimden çok daha hızlıydı. Kendimi bildim bileli, ilk defa yazışmalarım günceldi. Yazabiliyordum ama tek elle sadece tık tık ilerliyordum ve çok fazla zamanımı alıyordu. Genellikle en acil meselelere odaklanıyordum ve gerisini telefonla hallediyordum. Bir keresinde iki elimle birden yazmayı denemiştim ama sonuç tam bir karmaşa olmuştu. Ha-

taları düzeltmek, yazmak için tek elimi kullanmamdan daha uzun sürmüştü.

"Greg'in yolladığı bu belgelerle ne yapmamı istiyorsun?" diye sorarken Milene'nin ses tonu dengeliydi ama sesinde hafif bir titreme sezdim. Kayıtsızmış ve araştıran parmaklarım onu biraz bile etkilemiyormuş gibi davranmak için çok çaba harcıyordu.

Burnumu saçlarına gömüp kokusunu içime çektim. "Boş ver. Yarın kontrol ederim," derken başparmağımı klitorisinde çevirdim.

Milene'nin dudaklarından alçak sesli bir inilti çıktı. "Lütfen, dur."

"Neden?" Parmağımın ucunu ıslaklığı boyunca kaydırdım. "Hoşuna gitmiyor mu?"

Kucağımda dönüp alt dudağını ısırdı. "Hoşlanmıyorum."

"Pekâlâ." Elimi çekmeye koyuldum ama bacaklarını kasıp elimi olduğu yerde sıkıştırdı. Yüzündeki kızgınlık ve kafa karışıklığı karışımı paha biçilemezdi. Kızgınlığının yanlış yönlendirildiğinin farkında mıydı acaba? Kızgın olduğu ben değildim. Kendine öfkeliydi çünkü bundan keyif alıyordu. Gözlerini indirip dudaklarıma odaklandı.

Elimdeki tutuşu gevşediği anda elimi külotuna kaydırdım ve tekrar ona sataştım. Tek parmağımı içine kaydırdığımda dudaklarından bir soluk çıktı. Bacaklarını ayırdı, nefes alıp verişi hızlanıyordu. Parmağımı içeri dışarı hareket ettirdikçe sıcak nefesi yüzüme vuruyordu. Ağzından minik bir miyavlama benzeri ses çıktı ve bunu duyunca sertleştim.

"Seninle fütursuzca sevişmek için sabırsızlanıyorum, cara," dedim gözlerinin içine bakarak.

"Hayal kurmaya devam et," dedi boğuk sesle, sonra bir parmak daha eklediğimde inledi.

"Zaten öyle yapıyorum. Her gece içine daldığımı hayal ediyorum." Parmaklarımı dibine kadar soktum, düzensiz nefes alışının tadını çıkardım. "Ama bu kadar inatçı olduğun için hüsran içinde kalıyorum."

"Senden hoşlanmıyorum!" dedi dişlerinin arasından.

"Öyle mi? Görünüşe göre burası elimi oldukça seviyor. Ama belki de yanılıyorumdur." Parmaklarımı çıkarıp elimi çektim.

Milene dişlerini sıkarak, kocaman gözlerle bana baktı. Her an alev alacak gibi görünüyordu.

Biri kapıyı tıklattı. Milene hemen başını öne çevirip dizüstü bilgisayarın ekranına baktı.

"Girin," dedim ve elimi eteğinin altından çektim.

Nino içeri girdi ama Milene'nin kucağımda oturduğunu görünce duraksadı. Gelmesini işaret ettim, o da masanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Köstebekle ilgili yeni bir gelişme var," dedi. "Bilgi sızdırmak işe yaradı."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama beş kişilik gruptakilerden biriydi."

"Telefonları temiz mi?" diye sordum.

"Evet. Biri itiraf edene kadar herifin kim olduğunu öğrenmenin bir yolu yok."

"Beşini de eski güvenli eve götürün ve video gözetimi altındaki bir odaya kilitleyin. Hepsini birlikte. İçeride koruma olmasın. Yemek yok, su yok." Sandalyemde arkama yaslanıp Milene'yi de kendimle birlikte çektim. "Ama bunu yapmadan önce, köstebek olma ihtimali en düşük olanı bir kenara çek ve ona neler olduğunu anlat. Eğer sabaha kadar kimse itiraf etmezse beşinin cesedinin de bir çukurda olacağını bilsinler."

Milene'nin vücudu gerildi. Belki de bu tür konuları onun önünde konuşmamalıydım. "Yarın devam ederiz, Milene."

Ayağa kalkmadan önce, ilk olarak Nino'ya, sonra bana baktı ve ofisten çıkarken yüzünün ne kadar solgun olduğunu fark etmeden edemedim. Kapıyı arkasından kapattığında Nino'ya döndüm.

"İçlerinden en az biri sıçanın yanlış telefonu kullandığını ya da garip davranışlarda bulunduğunu fark etmiş olmalı ama hatırlamak için teşvik edilmeye ihtiyaçları olacak. İki adamını yayını izlemeleri için görevlendir. Bakalım birbirlerini suçlamaya başlayacaklar mı? Suçlu yüzeye çıkabilir."

"Peki ya çıkmazsa?"

"Dediğim gibi, beşini de öldürün. Bu gemide hiç sıçan olmayacak."

"Olmuş bil."

"Bana Fitzgerald'dan bahset. Yeni bir şey var mı?"

Nino bana Fitzgerald'ın nerede olduğu hakkında bilgi verirken masamdaki telefon yüksek sesle çaldı. Baktığımda alt kattaki güvenliğin aradığını gördüm. Bir an için görmezden gelmeyi düşündüm ama sonra telefona cevap vermeye karar verdim.

"Bay Ajello, eşinizin az önce binadan çıktığını haber vermek istedim."

"Ne?" Sandalyeden fırladım. "Yalnız mı?"

"Evet. Ben... onu durdurmalı mıydım?"

Ahizeyi sıktım. "Hâlâ aşağıda mı?"

"Hayır, taksiye binip gitti."

"Eğer aşağı indiğimde hâlâ oradaysan," diye hırladım, "kafana sıkarım, Steven."

Masadan telefonumu ve arabamın anahtarlarını alıp kapıya yöneldim.

"Patron?" diye seslendi Nino, arkamdan aceleyle geliyordu. "Sorun ne?"

"Karım," diye cevap verdim, peşimde Nino'yla asansöre binip Milene'yi aradım.

"Efendim?"

"Yanında siktiğimin koruması olmadan nereye gittin sen?"

"Yapacak işlerin olduğunu söylemiştin. Kahve içmeye Pippa'ya gidiyorum. İki saat içinde evde olurum."

"Şoföre geri dönmesini söyle ve korumalarını yanına al. Hemen, Milene!"

"Arkadaşımın küçücük evine dört koruma götürmeyeceğim. Taksi beni Pippa'nın binasının önünde bırakacak, ben de sonrasında doğruca eve döneceğim."

Garaj için tuşa bastım. "Şoföre sikik U dönüşü yapmasını söyle!"

"Bana bağırma, Salvatore. Riskli bir yere gitmiyorum ve çok sürmeden döneceğim. Eğer bir dahaki sefere yanıma koruma almam gerektiğini düşürsen, bunu daha sonra tartışabiliriz ve bir çeşit orta yol bulabiliriz."

Ah, ona bir orta yol verecektim. "Adres?"

"Neden?"

"Seni almaya geliyorum. Ben gelene kadar taksiden inme."

"Aşırı tepki vermeyi bırak. Döndüğümde konuşuruz." Telefonu kapattı. Numarasını tekrar çevirdim ama arama doğrudan sesli mesaja düştü.

Yüzüme kapatmıştı. Kimse benim suratıma kapatamazdı. Gözlerimi kapadım, derin bir nefes aldım ve arabama doğru yöneldim.

"Patron?" Nino arkamdan seslendi.

"Bana Pippa bilmem ne'nin adresini bul!" Arabaya bindim, konuşmaya devam ederken kapıyı açık bıraktım. "St. Mary's'de hemşire olarak çalışıyor."

"Beş dakika içinde alırım," dedi ve bana baktı. "Patron, iyi misin?"

Anahtarı kontağa soktum. "Neden olmayayım ki?"

"Buraya inene kadar bağırdın. Sen hiç bağırmazsın." Direksiyondaki ellerime doğru başını salladı "Ve ellerin titriyor."

Tabii ki ellerim titriyordu, o kadar öfkeliyim ki patlayacakmışım gibi hissediyordum ve bu boku nasıl halledeceğimi bilmiyordum.

"Bana o adresi bul. Hemen!" Kapıyı çarparak kapattım, arabayı çalıştırıp gaza bastım.

Garajdan çıkarken kırmızı ışığı görmezden geldim, gaza daha sertçe bastım. Davranış şeklim tamamen mantıksızdı ama sikimde değildi. Nerede olduğunu bilmeme fikrine katlanamıyordum. Beni kafesteki bir fare gibi içten içe kemiriyordu. Direksiyonu tüm gücümle kavradım ve derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. İşe yaramıyordu. Neredeydi bu kadın?!

Milene

"Ne halt oldu?" Daha dairesine bile girmeden, Pippa sorularla üzerime atladı. "Neden istifa ettin? Son birkaç haftadır neredeydin? İki defa evine geldim. Kaçırıldığını sandım."

"Üzgünüm, sadece telefonda konuşmak istemedim. Uzun hikâye." Kendimi kanepeye attım ve yumuşak minderlere gömülüp gözlerimi kapattım. Bunu özlemiştim. Sıradan dünyayı. Normal bir hayatı. Binanın önünde on beş dakika geçirmiştim, yukarı çıkacak kadar sakinleşebilmek için derin nefesler almıştım.

Salvatore'nin ofisinden ayrıldığımda, sanki duvarlar aniden üzerime üzerime geliyor gibiydi ve nefes alamamıştım. Dışarı

çıkıp bir yere gitmem gerekmişti, neresi olursa, o yüzde Pippa'yı aradım. Sanırım Cosa Nostra'yla ilgili her şeyden uzak durmak için geçirdiğim dört yıl beni yumuşatmıştı. Birçok sorunla nasıl başa çıkıldığını unutmuştum. İçlerinden dört kişinin masum olduğu beş adamı öldürmek bizim dünyamızda normaldi.

"Konuşsana!" dedi Pippa ve kanepede yanıma oturdu.

"Gizemli adamı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Birbirimizden hoşlanıyoruz," dedim, açıklamanın geri kalanın kulağa ne kadar aptalca geleceğinin farkındaydım. "Ve ben tavsiyene uymaya karar verdim."

"Ne? Adamla evlendin mi?" Bana bakakaldı. "Ama onu bir aydır falan tanıyorsun!"

"Birbirimizden *gerçekten* hoşlanıyoruz." Omzumu silktim.

"Vay canına, Milene. Bu...çılgınca."

Evet. Yarısını bile bilmiyordu.

"Yani bunca zamandır onunla mıydın? Kimmiş o? O yüzden mi istifa ettin? Ben...vay canına. Buna hâlâ inanamıyorum. Hiç içgüdüsel hareket eden birine benzemiyordun."

"Hayatımın çok sıkıcı hale geldiğini fark ettim ve... yani, biraz renklendirmeliydim."

Pippa kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Ah, kesinlikle renk kattın, bebeğim. En azından adamla evlenmeden önce adını öğrendin mi?"

"Evet. Adı Salvatore."

"İtalyan mı? Güzelmiş. İş yerindeki kızlara söylemek için sabırsızlanıyorum."

Dış kapıdan gürültülü bir patırtı sesi geldi ve kapı açılınca eşikte duran Salvatore'yi ortaya çıkardı. Dudakları soluk, ince bir çizgi halini alacak şekilde birbirine bastırılmıştı ve gözlerindeki karanlık, onun deli gibi kızgın olduğunu gösteriyordu.

Sanki gözbebeklerinden fırlatılan minik hançerlerin hepsi bana doğrultulmuştu. Beni nasıl bu kadar hızlı bulabilmişti?

"Milene," dedi zoraki bir sakinlikle.

Yüzünde gördüm gerçi. Gerekirse beni saçımdan tutup sürüklemeye hazırdı. İç geçirdim. Yanımda koruma olmadan ayrılmamalıydım ama kafayı sıyırıyordum. Şimdi buradaydık ve olay çıkaracaktı.

"Gitmem gerek tatlım," dedim Pippa'ya ve koltuktan kalktım. "Sadece uğrayıp merhaba demek istedim ama seni arayacağım ve bir öğleden sonra kahve içmeye gideriz. Anlaştık mı?"

Pippa, dairesinin zeminine uzun bir gölge yayan Salvatore'ye, sonra da bana baktı. "Her şey yolunda mı? İstersen burada kalabilirsin."

"Her şey yolunda." Yanağına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Seni haftaya ararım."

Kapıya doğru yürüyüp kocamın bakışlarıyla buluşmak için çenemi kaldırdım. Hâlâ avına atlamak üzere olan bir aslan gibi saldırmak için bekliyordu ama geri adım atmadım. "Daha sonra," dedim kısık bir sesle.

Hiçbir şey söylemedi, sadece elimi tuttu ve beni asansöre doğru götürdü.

Arabaya bindiğimizde, kollarını direksiyona dayadı ve uzaklara baktı. İkimiz de karşımıza bakarken, en az beş dakika boyunca tehditkâr bir sessizlik içinde oturduk ve sonrasında patladı.

"Bunu bir daha asla yapmayacaksın," dedi ve avucunu direksiyona vurdu. "Asla, Milene."

Koltuğumda arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. "Çıldırdım, Tore. O binadan çıkmam gerekiyordu."

Güçlü parmaklar enseme dolandı ve gözlerimi açtığımda Salvatore'nin yüzünü birkaç santim ötemde buldum.

"Neden?" diye sordu dişlerinin arasından ve boynumdaki tutuşu hafifçe gerildi.

"Birinin beş kişiyi infaz etmeye hazır olduğunu, sanki fazla olgunlaşmamış bir meyveyi atmaktan bahsediyormuş gibi söylediğini duymak bir insanı endişelendirebilir. Sanırım bunu biraz anlayabilirsin."

"Aile'de işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyorsun, Milene."

"Evet. Bu yüzden ayrıldım. Ya da en azından denedim."

Küfretti, sonra da ağzını benimkine sert ve öfkeli bir öpücükle bastırdı. Nefesim kesildi, hem şok oldum hem de kafam karıştı.

"Bir daha asla," dedi dudaklarıma karşı ve ensemi tekrar sıktı. "Anlaşıldı mı?"

"Tamam." Başımı salladım.

Beni kısık gözlerle izledi ve tekrar öpecek mi diye merak ettim. Ama sadece başını salladı, sonra ensemi bırakıp motoru çalıştırdı.

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM on altı

Milene

"MİLENE!"

Yatakta sıçradım ve gözlerimi kırpıştırıp uykudan sıyrıldım. Salvatore odamın kapısında duruyordu, saçları darmadağınıktı ve gömleğinin düğmeleri açıktı. Dışarısı zifiri karanlıktı.

"Giyin," dedi gömleğini iliklemeye başlarken. "On birinci katta sana ihtiyacımız var."

"Orada ne var?" Bir lambayı yakmak için acele ederken sordum, sonra gardıroba gidip bir tayt ve bir tişört çıkarıp giyinmeye koyuldum.

"Revir. İrlandalılar uyuşturucu yükleyen adamlarıma saldırdı. On dakika içinde burada olacaklar."

"Burada bir reviriniz mi var? Kaç kat senin?" Dişlerimi fırçalamak için banyoya koşturdum.

"Binanın sahibi benim," cevabı bana ulaştı.

Geri döndüğümde Salvatore hâlâ düğmelerle uğraşıyordu. Banyoda geçirdiğim dört dakika boyunca, o sadece üstteki iki düğmeyi iliklemeyi başarmıştı. Üçüncüyü iliklemeye çalışmasını izledim ama sol elinin parmaklarının arasından kayıp durdu, sonrasında küfretti.

Yanına gidip elini çektim. Ben bütün düğmeleri halledene kadar bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

"İşte. Hepsi oldu," dedim ve ona baktım.

Gözleri uzun birkaç saniye boyunca bana kilitlendi. Sonra birdenbire, "Hadi gidelim," dedi.

Bir alt katta asansörden indiğimizde, tavandan yere kadar beyaz fayanslarla döşenmiş geniş bir odaya giren Salvatore'yi takip ettim. Gördüğüm manzara karşısında çenem düştü. Sol tarafta her birinin yanında yüksek kaliteli tıbbi ekipman bulunan üç sedye vardı. Arkaya doğru, içinde ameliyat masasının göründüğü bir alan cam duvarla ayrılmıştı. Sağ taraftaki duvar boyunca tıbbi malzemelerle dolu büyük, beyaz raflar sıralanmıştı.

Bir araba içinde bandajlar ve benzer ilk yardım malzemeleri bulunduran, belki serum askısı olan küçük bir oda bekliyordum, minyatür bir hastane değil. Gördüğüm her şeyle şaşkınlığa düşmüş bir halde Salvatore'ye döndüm. Odanın karşısında yer alan büyük servis asansörünün kapıları açıldı, Salvatore ile benim kullandığım asansörden farklıydı ve yarısından fazlası kanla kaplı bir grup insan dışarı çıktı.

Salvatore, Nino'ya, "Ilaria nerede?" diye bağırdı. Nino asansörden çıkarken Alessandro'yu neredeyse sürüklüyordu. Koca adam, elini kanayan karnında tutuyordu. Kurşun yarası mıydı?

Bir kadın bir yerlerden, "Buradayım," diye seslendi. Döndüğümde ellili yaşların sonundaki zarif, uzun bir kadının ana asansörden çıktığını gördüm. Kusursuzca şekillendirilmiş saç-

ları kum gibi sarıydı. Lacivert bir kumaş pantolon ile ipek bir bluz ve beyaz kaşmirden bir palto giyiyordu. Bize ulaşınca beni inceledi ve iç geçirdi.

Kadın paltosunu çıkarırken, "Sanırım bu karın oluyor. Tanışma faslını sonra yaparız," dedi. Ellerini yıkamak için lavaboya doğru yöneldi, çekmecelerin birinden plastik bir doktor önlüğü çıkarıp bir çift eldiven taktı ve hızla yaralı adamlara doğru gitti.

"Kim o?" Salvatore'ye baktım ve ellerimi yıkamak için lavaboya yöneldim.

"Annem," diye cevap verdi.

Bir an için sersemlemiş bir halde, Alessandro'nun etrafında toplanan kalabalığa katılmak için giden Salvatore'nin sırtına baktım. Tek yapabildiğim, o küçük bombadan kurtulup kendime gelmek için başımı iki yana sallarken gözlerimi kırpıştırmak oldu.

Annesi mi?

Hazırlanmayı bitirdim ve odanın öbür ucundaki kaosa doğru koştum; Salvatore'nin annesinin, Nino'ya Alessandro'yu küçük ameliyathaneye götürmesini söylediği yere.

Salvatore

"Tut şunu." Milene elimi tutup avucumu Carmelo'nun omzundaki yaraya bastırılmış gazlı bezin üzerine koydu. "Kahretsin, Tore. Daha sert bastırmalısın."

Carmelo kocaman olmuş gözlerle önce ona, sonra bana baktı. Ağzı açık bir halde bakmasını görmezden gelip Milene'nin Filippo'ya doğru ilerleyişini, yan tarafındaki kesiği incelemek için gömleğini yukarı çekişini izledim.

"Yüzeysel. Dikiş atmamı ister misin, yoksa Ilaria'nın mı yapmasını istersin?" diye sordu.

Filippo bana baktı ve başımı iki yana salladım. Çok gerekli olmadıkça karımın başka bir erkeğe dokunmasına izin vermeyecektim.

Filippo hemen, "Doktor yapabilir, Bayan Ajello," dedi.

"Tamam, gidip ameliyathanede bana ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

Alessandro'nun yatağının yanındaki serumu kontrol etmek için durdu, eldivenlerini ve steril önlüğünü değiştirdikten sonra Ilaria'nın Pasquale'in baldırından kurşunu çıkarmaya çalıştığı küçük odaya gitti. Yirmi dakika daha onun yarasıyla uğraştılar. Milene adamın bacağını sargılarken, Ilaria eldivenlerini çöpe attı, yeni bir çift giydi ve kayan kapıyı açtı.

"Sıradaki!" diye bağırdı Ilaria, sonra Carmelo'ya baktı. "Epeydir görüşmüyoruz, Carmelo. Bugün benim için neyin var, hım?"

Ilaria ve Milene'nin yaralılarla ilgilenmeleri iki saat daha sürdü ve herkesin tedavisi bittiğinde saat sabahın sekizi olmuştu. Karnındaki yaradan dolayı Alessandro'nun birkaç gün revirde kalması gerekecekti. Carmelo ve Pasquale'in yaraları daha az ciddiydi, bu yüzden yarın taburcu olacaklardı. Diğer dört adam tedavi edildikten hemen sonra evlerine gönderildi. Toplamda yedi yaralı vardı. Fitzgerald'ı ele geçirmek için sabırsızlanıyordum.

Servis asansörü açıldı ve Nino bu gibi durumlar için çalıştırdığım iki hemşireyle dışarı çıktı. Yarın öğleden sonraya kadar Alessandro, Carmelo ve Pasquale'e göz kulak olacaklardı, sonrasında başka bir ikili devralacaktı.

"Hadi yukarı çıkalım. Ada'ya bize yiyecek bir şeyler hazırlamasını söyledim." Ilaria'ya paltosunu uzattım. "Misafir odalarından birinde uyuyabilirsin ya da birine seni bıraktırabilirim."

"Gerek yok. Cosimo beni dokuzda alacak. Gitmeden önce Alessandro'yu bir kez daha kontrol etmek istiyorum."

"Hastaneye götürülmesi gerekiyor mu?" diye sordum.

"Hayır. Şanslıymış. Kurşun hiçbir organına zarar vermemiş. Pazartesiye kadar günde iki kez kontrol etmek için uğrayacağım. O zamana dek çıkacak hale gelecek kadar iyileşmiş olacaktır."

Başımı salladım. "Milene'yi alacağım ve yukarı çıkacağız."

Ilaria bana bir şey söylemek istiyormuş gibi baktı ama tek kelime söylemedi. Karımı aramak için arkamı döndüğümde onu Pasquale'in serumunu değiştirirken buldum, Milene onunla laflarken Pasquale ona bir melekmiş gibi bakıyordu. Yanına gidip onu kollarımın arasına almam beş saniye sürdü, onu asansöre taşıyıp hemşirelerden birine devralmasını işaret ettim.

"Tore? Ne yapıyorsun?"

"Seni eve götürüyorum."

"Bir konuşmanın ortasındaydım."

"Bunu görebiliyordum," dedim ve on ikinci kata basmak için dirseğimi kullandım. "Gerekli olmadıkça adamlarımla konuşmayacaksın. Aslına bakarsan, hiçbir adamla konuşmayacaksın."

"Ne?"

"Duydun beni."

"Saçmalama."

En üst kata ulaştığımızda asansörün zili çaldı ve kapılar kayarak açıldı. Milene'yi yere bıraktım ama dışarı çıkmasına izin vermek yerine durdurma tuşuna basıp ona doğru bir adım attım ve avuçlarımı başının iki yanına dayayarak onu kapana kıstırdım. "Adamlarımla konuşmak yok, Milene."

"Tanrı aşkına, birdenbire ne oldu sana böyle?" Kollarımın arasından çıkmaya çalıştı ama onu belinden yakalayıp vücudunu kendime doğru çektim.

"Sakın. Beni. Sınama," diye fısıldayıp elimi başının arkasına koydum ve yüzünü kendime doğru çektim. "Çünkü birinin sana Pasquale'in az önce baktığı gibi baktığını görürsem onları bitiririm."

"Tanrı aşkına, Salvatore. Bu kesinlikle..."

Ağzımı onunkine bastırarak sözlerini yuttum ve sol elimi tişörtünün altına kaydırdım. Milene nefes nefese kaldı ve bir saniyeliğine kasıldı ama elleri enseme kayıp beni iyice çekti.

Dudaklarım onun dudaklarına değdikten sonra, gözlerinin içine bakmak için hafifçe geri çekildim. "Onları bitiririm, Milene. Kim olursa olsun," dedim ve ellerimi yanlarından kaydırıp baldırlarına indirdim. Kavrayıp onu kaldırdıktan sonra arka duvara dayadım. "Anladın mı?"

Milene başını sallayıp bacaklarını belime doladı, sonra sertliğim ona baskı yaptığında inledi. Bir kadını böyle deli gibi istediğimi hiç hatırlamıyordum, her bir düşüncemi işgal ediyordu.

"Neden şu anda oturma odanda İran halısında tırnaklarını bileyen bir kedi var?" diye sordu annem arkamdan bir yerlerden.

"Meşgulüz, Ilaria," dedim ve Milene'nin dudaklarına saldırmaya devam ettim.

"Bunu görebiliyorum."

Milene kollarımda kıpırdandı, ben de isteksizce onu bıraktım ve asansörden çıkıp koridordan geçmesini, Ilaria'nın yanından fırlayıp çatı katına girmesini gözlerimle takip ettim. Lanet olasıca kedi.

"Buraya bir kedi getirmesine izin mi verdin?" diye sordu Ilaria.

Yanından geçip oturma odasına doğru ilerledim. "O bir kedi değil. Şeytanın dölü. Cosimo'nun seninle buluşması gerekmiyor muydu?"

Illaria, "Yolda," diye yanıtladı.

Ada kahvaltı için yemek masasını hazırlamıştı, ben de oturma odasını rahatça görebileceğim bir sandalye seçtim. Milene elleri kalçalarında kitaplığın önünde duruyor, Kurt'ü kitaplığın tepesinden aşağı indirmek için dil dökmeye çalışıyordu. Kedinin ağzında bir parça sosis varmış gibi görünüyordu.

"Kız kaç yaşında?" diye sordu Ilaria ve yanıma oturdu.

"Yirmi iki."

"Genç. Orada iyi iş çıkardı. Tıp fakültesi öğrencisi mi?"

Kedi raftan atlayıp kanepenin altına kaçtı. Milene dönüp çömelerek mobilyanın altına baktı.

"Hemşire." Kahveme uzanıp bir yudum aldım.

"Onunla neden evlendin, Salvatore? Cosimo Şikago Ailesi ile yapılan bir anlaşma nedeniyle olduğunu söyledi ama sana kimsenin bir şey *yaptıramayacağını* ikimiz de biliyoruz."

"Tam olarak emin değilim, Ilaria." Başımı eğdim ve kanepenin altına bakmaya devam eden Milene'nin sıkı kıçını süzdüm. "Beynimi tamamen mahvetti. Mantıksızca davranmaya başladım."

"Nasıl yani?"

"Birkaç gün önce bir arkadaşını görmeye gitti. Tek başına. Çıldırdım. Ofisten otoparka kadar bütün yol boyunca Nino'ya bağırdım."

"Bu senin yapacağın bir şey değil."

"Biliyorum."

Milene sonunda kediyi yakaladı ve mutfağa taşıdı.

"Sen orada ye!" Köşedeki kâseyi işaret etti.

Kedi ona baktı, tezgâhın üzerine atladı ve sonra oradan buzdolabının tepesine çıkıp orada sosisi çiğnemeye devam etti. Milene ellerini havaya kaldırdı, kediyi buzdolabının üstünde oturur halde bıraktı ve gelip yanıma oturdu.

"Annenin cerrah olduğunu bana hiç söylememiştin." Masanın ortasındaki tabaktan bir parça hamur işi aldı. "Bunu izlemek harikaydı Bayan Ajello. Tore'un adamlarını toparlayan siz mi oluyorsunuz?"

Lakabı duyunca annemin kaşları havaya kalktı.

"Salvatore'nin günlük olaylar için bir pratisyen hekimi var. Beni sadece ciddi yaralar olduğunda çağırıyorlar," dedi ve bana doğru yandan bir bakış attı. "Çıkardığım kurşunlar oğlumun içinde olmadığı sürece benim için sorun yok."

"Evet, bunun epey sık olduğunu duydum." Milene kalan hamur işini ağzına tıktı ve masadan kalktı. "Ben yatıyorum. Bu öğlen ofiste bana ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bir saat içinde Arturo'yla günün çoğunu geçireceğim bir toplantım var," dedim.

"Peki ya uyku? İkiden beri ayaktayız."

"Sana katılmam için beni davet mi ediyorsun, *cara*?"

Gözleri kocaman açıldıktan sonra burnunu bana doğru kıvırdı. "Bu sorunun cevabını biliyorsun." Ilaria'ya döndü. "Sizinle tanışmak güzeldi, Bayan Ajello. Umarım bir dahaki sefere birbirimizi daha az dramatik koşullar altında görürüz."

Milene gözden kaybolduğu anda annem kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "*Cara* mı?"

"Evet. Neden?"

"Daha önce hiç kimse için sevgi sözcüğü kullandığını duymamıştım."

"Her şeyin bir ilki vardır."

Ilaria'nın gözleri kısıldı. "Ve siz ikiniz birlikte uyumuyorsunuz?"

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Yani, uyumuyorsunuz."

"Hayır. Henüz değil."

"Sen ilişki kurmazsın, Salvatore. Bir ilişkideyken nasıl davranacağını bildiğin konusunda da fazlasıyla şüpheliyim. Bildiğim kadarıyla, sen kadınları sadece sevişmek için kullandın, bu kızda bu kadar farklı olan ne? İkiniz zaten evlisiniz. Neden ev arkadaşçılığı oynuyorsunuz?"

"Zaten hayatındaki tüm seçimlerini elinden aldım," dedim. "Eninde sonunda yattığımızda, bu, onun o adımı atmaya karar vermesiyle olacak."

"Asansörde gördüğüm şey, ilk eylem değil gibiydi." Başını iki yana salladı. "İkinizin etrafında resmen cinsel enerjiyle dolup taşan bir hava var. İkinizi bir odaya kilitleyip gidesim geldi."

"Bana hâlâ kızgın."

"Onunla evlendiğin için mi?"

"Evliliğin kendisinin, onu o kadar rahatsız ettiğini sanmıyorum. Onunla birlikte gelen diğer her şey için." Kendime bir bardak daha kahve doldurdum. "Onu çalıştığı hastaneden istifa ettirdim."

"İşten ayrılmak istemedi mi?"

"Hayır. Belki durum farklı olsaydı bir şekilde halledebilirdik ama İrlandalılar cinayete meyletmişken riske atamazdım."

"Yani, eğer İrlandalılar olmasaydı onun çalışmasına izin verir miydin?"

"Belki. Eğer jinekoloji ya da pediatri bölümüne geçmeyi kabul etseydi. Yetişkin erkek hastaların olmadığı bir yere."

"Bana kıskandığını mı söylüyorsun?"

"Kıskanmıyorum." Kahvemden bir yudum aldım. "Sadece karıma bakan her erkeği öldürmek için kontrol edilemez bir dürtü hissediyorum."

Annem birkaç saniye beni izledikten sonra ellerini masanın üzerine koyup öne doğru eğildi. "Umarım bu geçici bir heves-

tir," dedi. "Eğer tamamen bağlandıysan, Tanrı kızın yardımcısı olsun."

"Bu kulağa uğursuz geliyor."

"Çünkü öyle. Çocukluğundan beri, her zaman birileriyle iletişim kurmakta zorlandın. Senin gibi biriyle başa çıkmak için çok genç."

"Ilaria, lütfen, sanki ben bir psikopatmışım gibi konuşuyorsun."

Annem iç geçirip bakışlarını arkamdaki bir şeye çevirdi. Gözleri birkaç dakika boyunca o noktaya yapışıp kaldı ve derin düşüncelere dalmış gibi göründü.

"Sen benim çocuğumsun, Salvatore. Seni olduğun gibi seviyorum," dedi ve sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. "Fakat çoğu insanın normal olarak gördüğü biri olmadığını ikimiz de biliyoruz. Eğer haklıysam ve eğer bu kız için bir şeyler hissediyorsan, kızın hayatını çok zorlaştıracaksın. Bir şeye bağlandığında mantıksızlaştığını biliyoruz. Ya kendini kontrol etmen ya da ona bazı şeyleri açıklaman gerekecek. Aksi takdirde, eninde sonunda kaçacaktır."

"Ne yapacağımı sanıyorsun?"

Paltosundaki telefonu çaldı.

"Keşke bilseydim. Senin beynin farklı çalışıyor evlat. Bunu unutma." Telefonu çıkarıp ekrana baktı. "Cosimo gelmiş. Alessandro'yu kontrol ettikten sonra gideceğim."

"Cosa Nostra'dan nefret ettiğini iddia edip sonra da Capo'larımdan biriyle ilişki yaşıyor olman ilginç."

"Tabii ki nefret ediyorum. Bu lanet Aile yüzünden neredeyse ölüyordun," diye bağırdı, medeniyet maskesi yüzünden hafifçe kaydı. "Nasıl hayatta kaldığını hâlâ bilmiyorum. O hastane koridorunda beklemenin, cerrahın çıkıp da senin yaşayacağını söylemesi için dua etmenin bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Hayatta kaldım, Ilaria. Ve o yedi yıl önceydi."

"Kaldın, zar zor ve sonuçları oldu," diye patlayıp sol bacağıma baktı ama sonra bakışlarını kaçırdı.

Bacağımın bir parçasını kaybetmem, Ilaria'yı benden daha çok etkilemişti. Hâlâ bunu tam olarak kabullenemiyordu. Onun yanındayken protezimi taktığımdan emin oluyordum çünkü beni onsuz gördüğü son seferde gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti. Onlarla savaşmış olsa da ben hepsini görmüştüm.

Ilaria paltosunu alıp omzumu sıktı. "Eğer konuşmak istersen beni ara. Alessandro'nun nasıl olduğunu görmek için bu akşam uğrayacağım."

BÖLÜM
on yedi

Milene

KAFATASIMIN DİBİNDEKİ KARINCALANMA HİSSİYLE uyandım ve anında birisinin beni izlediği hissiyle doldum. Salvatore olduğunu bilmek için gözlerimi açmama gerek yoktu.

"Saat kaç?" diye mırıldandım.

"Öğlen üç."

Yüce Tanrım, yarı uykulu beynimde sesi çok daha yıkıcı bir etkiye sahipti. Derin ve seksiydi, battaniyenin altına gömülüp o bariton sesle sarmalanmak istiyordum. Sözleriyle değil, tınısıyla. Seks yaparken ses tonu daha da düşüyor mu diye merak ettim. Hayır, o kördüğüme girecek değildim.

Gözlerimi tamamen açmadan önce birkaç kez kırpıştırdım ve Salvatore'yi omzunu kapının pervazına yaslamış halde buldum, siyah gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve üstteki iki düğmesi açıktı.

"Çocukları kontrol ettin mi?"

"Evet. İyiler." Başımın üstündeki yastığa kıvrılmış olan Kurt'e baktı. "Kedinin kuyruğunu senin suratına atarak uyuduğunu biliyor musun?"

"Başından beri öyle yapıyor. Onu yatağın ayakucunda yatırmaya çalıştım ama işe yaramadı."

"Tekrar denemelisin."

"Neden?"

"Çünkü benim odama taşındığında, kediyi yatağımda istemiyorum."

"Senin odana taşınmak gibi bir planım yok."

"Ama benim var, Milene."

Salvatore gitti ve her geceyi onun yatağında geçirmek istediğim için kendimden nefret ederek baldırlarımı birbirine bastırdım.

Asansördeki halimizi ve onun vücuduyla ezilmenin, aletinin bana dayanmasının ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladım. Bastırmak zorunda kaldığım iniltimi düşünmek bile beni kendimden geçiriyordu. Peşinden koşturup kollarına atılma dürtümü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bunu yapmak yerine, saçlarımı yıkamak için banyoya yöneldim.

Duş başlığını elime alıp su bacaklarımın arasına çarpana kadar indirip boştaki elimin bir parmağını sızlayan araya kaydırdım. Zevk dalgalarının üzerimden geçip gitmesine izin verdim, önümde Salvatore'nin olduğunu, parmağımın yerinde onunkinin olduğunu hayal ederek titredim. İnleyerek boşaldım.

❧

Geç bir öğle yemeği yerken Bianca'ya bir mesaj atıp neler olup bittiğini sordum. Ayrıca Andrea'yı aramayı denedim ama cevap vermedi. Salvatore ortalıkta görünmüyordu. Ya uyuyordu ya da

ofisinde İrlandalılara karşı intikam planları yapıyordu. Yemeğimi bitirip yaralı adamları kontrol etmek için revire indim.

İlaçları düzenleyen nöbetçi hemşireye başımı sallayarak odanın en uzak ucundaki yatakta dinlenen Alessandro'ya doğru yürüdüm. Telefonunda geziniyordu ama ben yaklaşınca indirdi.

Gözlerini benimkilere dikmesi son derece tedirgin ediciydi. Sanki her hareketimi ve tepkimi analiz ediyordu. Gözlerindeki bakışlar her şeye hazır olduğunu gösteriyordu ve bunu herkese karşı yaptığını fark ettim. İnsanları böylesine yoğun bir odakla gözlemleme şekli sinir bozucuydu.

Bir keresinde bir adamla tanışmıştım, Afganistan'daki beşinci görev turundan dönen bir savaş gazisiydi. Onun gözlerinde de neredeyse aynı bakış vardı. Sanki hâlâ düşman bölgesindeymiş gibi davranıyordu, her köşede saklanan isyancılarla savaşmaya hazırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" Serumunu kontrol ederken sordum. Cevap vermedi, ben serum torbasını değiştirirken ve yatağının ayakucundaki çizelgeye not alırken sadece izledi.

"İyi," dedi en sonunda.

"Ah." Teatral bir şekilde kaşlarımı çattım. "Konuşuyor."

Alessandro bana karanlık bakışlarından birini daha gönderdi, sonra telefonunu alıp kaydırmayı sürdürdü. Gözlerimi devirip bir sonraki yatağa doğru gittim.

Arka cebimdeki telefon titrediğinde Pasquale'in baldırındaki sargıyı değiştirmenin ortasındaydım. Muhtemelen Andrea'ydı, bu yüzden çalmasına izin verip yarayı sarmaya devam ettim. Ancak zil sesi durur durmaz tekrar başladı. Bandajı sabitleyip telefonumu çıkardım. Ekranda Salvatore'nin adı yanıp sönüyordu.

"Neredesin. Sen?" Telefonu açtığım an hırlar gibi sordu, sesi buz gibiydi.

"On birinci katta. Neden ki?"

Telefonu kapattı. Bir şey mi olmuştu? Tıbbi malzemeleri topladım ve odanın diğer tarafına taşıdım. Tam kullanılmayan bandajları dolaba geri koyarken sağımdaki kapı gürültüyle açıldı ve Salvatore içeri girdi. Onun, çatı katından tertemiz bir takım elbise ya da protezi olmadan çıktığını hiç görmemiştim ama şu anda, üzerinde sadece eşofman altı vardı ve koltuk değneklerinden destek alıyordu. Pasquale'in yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa bu normal bir durum değildi. Salvatore'nin gözleri beni bulduğu anda yanıma doğru geldi. Tam önüme varıncaya kadar durmadı. Kendimi sırtım duvara çarpana kadar gerilerken buldum.

"Salvatore?" Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Gözleri kısıldı, nefes alıp verişi hızlıydı ve burun delikleri genişlemişti.

"Seni arıyordum ama bulamadım," dedi dişlerinin arasından. "Öncesinde bana haber vermeden daireden ayrılma."

"Ama bir kat aşağıdayım."

"Bunun önemi yok."

"Ben burada bir tutsak mıyım?"

"Hayır." Gözlerinde kontrollü bir delilik vardı. "Nerede olduğunu her zaman bilmeliyim."

Aptalcaydı. Evden ne zaman çıkmak istesem ona haber vermemi mi bekliyordu? Bir an için benimle kafa bulduğunu düşündüm ama sonra yüzünü gördüm. Son derece ciddiydi.

"Neden?" diye sordum.

"Öyle işte. Burada işin bitti mi?"

"Carmelo'yu kontrol etmek istiyorum."

"Ilaria birazdan burada olur. O iyi olduğundan emin olacaktır. Hadi gidelim."

Başımı iki yana salladım ve asansöre doğru onu takip ettim. Çatı katına ulaştığımızda tek kelime etmedi. Tuhaf davranışı için bir açıklaması yoktu. Yatak odasına doğru yöneldiğinde arkasından yürüdüm ve kapıda duraksadım.

Salvatore yatağına oturup eşofmanının sol bacağındaki düğümü çözdü. Kumaşı çekip duvara dayalı protezine uzandı. Takması uzun zamanını aldı. Olması gerekenden daha uzun sürdü. Sadece tek bir eli işlevliyken kılıfı takması epey zorlu oluyordu çünkü parmaklarından kayıp duruyordu. Akşamları duş aldıktan sonra protezini neden takmadığını merak etmiştim. Muhtemelen günde iki kere bunu yapmak çok sıkıntı oluyordu.

"Bir şey mi oluyor?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Evden her çıkışımda sana haber vermemde ısrar ediyorsun. İrlandalıların binaya girmeye çalışmasını mı bekliyorsun?"

"Bunun İrlandalılarla hiçbir ilgisi yok." Astar tekrar parmaklarının arasından kayınca küfretti. "Ve bu binaya kimse giremez."

"O zaman neden? Kaçacağımı falan mı düşünüyorsun?"

Cevap vermedi ama protezi kurcalamaya devam etti. Taktığında ayağa kalkıp bana yaklaştı, elini kaldırıp enseme koydu.

"Kaçmayı deneyebilirsin," dedi ve başımı yukarı kaldırdı, "ama seni her seferinde yakalayacağım, Milene."

Hâlâ üstsüzdü ve ona bu kadar yakın olmak zaten karışık olan aklımla oynuyordu. Herifin karın kasları sekizliydi. Gözlerim karnında gezinmek isterken, emin olmak için karın kaslarını bir kez daha sayarken nasıl kayıtsızmışım gibi davranmaya devam edebilirdim? Bu tür kasların bir tür efsane olduğunu sanıyordum.

"Lütfen üstüne bir şey giyer misin?"

"Hayır." Bir adım daha atıp beni geriye adım atmaya zorladı. Ensemi kavrayan el aşağı doğru kayıp belimde durdu. Tenimdeki minik tüyler havaya kalkıp vücudumdaki tüyleri diken diken yaptı.

"Tore?"

"Evet?" Bir adım daha, ardından bir adım daha, ta ki sırtımı duvara dayayana kadar.

"Neden beni her zaman sıkıştırıyorsun?" diye sordum, avuçlarımı göğsüne koyarak düşüncelerimi dağıtmaya çalıştım. "Bu seni tahrik falan mı ediyor?"

"Olabilir. Niçin kontrol etmiyorsun?" Elimi tutup kasığına bastırınca hızla nefes aldım. Taş gibi sertti.

"Kes şu cinsel gözdağını, Salvatore," dedim boğuk sesle.

"Uzaklaşmaya çalıştığını görmüyorum." Başını eğip beni izledi, sonra parmağını yanağımda gezdirdi. "Ya da aletimi bırakmıyorsun."

Nefesim kesildi, elimi hızla çektim.

"Söyle bana, Milene, eğer şu anda elimi senin külotuna sokarsam," sağ elini kalçamdan önüme doğru kaydırdı, parmağını şortumun beli boyunca gezdirdi, "seni ne kadar ıslak bulurum?"

Ona kupkuru olduğumu söylemeli ya da arkamı dönüp gitmeliydim. Ya da ona durmasını söylemeliydim. Bunu yapmak yerine, alt dudağımı ısırdım ve gözlerimi kırpmadan ona baktım.

Yavaşça kot şortumun ilk düğmesini açtım. Salvatore başını eğip dudaklarını benimkilere yapıştırdı ama sadece bir saniye sürdü.

"Sonraki, *cara*," dedi dudaklarıma doğru ve bir düğme daha açtım. Bu defa alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve nazikçe emerek beni arzuyla delirtti.

"Sonraki."

Son iki düğmeyi açtım ve derin bir nefes alarak ne yapacağını görmek için bekledim. Parmağını aşağı doğru kaydırıp külotumun üstündeki fırfırın altına soktu ve oradaki ıslaklığa bastırdı.

"Sırılsıklam. Bu kadar kötü olduğunu bana söylemeliydin, Milene." Parmakları hızlıca klitorisime sürtündü, soluklarım hızlandı. "Neden bu kadar inatçısın?"

"İnatçı değilim," diye fısıldadım. "Sana kızgınım."

"Bana kızgın olmaya devam edebilirsin. Benim için fark etmez." Sol elini başımın yanına koydu. "Arkanı dön ve avuçlarını duvara yasla."

Hayır! Elini çek ve uzaklaş, diye haykırdı beynim. Ne yazık ki beynimin vücudumu kontrol etme kabiliyeti kesilmişti çünkü kendimi tam olarak Salvatore'nin dediklerini yaparken buldum. Döndüğüm anda vücudunu benimkine yasladı, elini tekrar külotumun altına kaydırdı ve ağzımdan inilti kaçmamasını zar zor başardım. Ya da belki de başaramamıştım, hafifçe aralanmış dudaklarımın arasından ufak bir inilti kaçtı.

"Oynadığımız bu küçük oyundan oldukça keyif alıyorum." Parmağını itti, bastırdı, daireler çizdi ve zaten ıslak olan girişimi daha da sırılsıklam yaptı.

Biraz daha baskı uyguladığında dişlerimi gıcırdattım, kalan direncime tutunmaya çalışıyordum. Biraz çığlık mı atmıştım? Belki ama yetenekli parmakları sayesinde yaşadığım beden dışı deneyim düşünmemi zorlaştırıyordu. Bu defa klitorisimde yavaşça daire çizerek tüm doğru yerlerden baskı uyguladı, onun ipleriyle hareket eden bir kuklaydım. Nefesim hızlandı, kalbim göğsümde dörtnalaydı.

"Ancak bu tür oyunlarda her zaman olduğu gibi, sonunda sadece bir galip olabilir." Klitorisime biraz daha sertçe bastırdı,

hareketleri daha hızlı ve kontrollüydü, sistemli dokunuşunun altında direncimin son zerresi hızla sızıyordu.

"Kazanacağını mı sanıyorsun?" Dudağımı tekrar ısırdım ve alnımı duvara bastırdım. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı ama ona bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdim. İblis. Evet, o bir iblisti, bana işkence etmek ve şeytani parmaklarıyla beni bir enstrüman gibi çalmak için gönderilmişti. Parmaklarının uyguladığı her baskıyla aklımın bir parçasını daha yitirdim.

"İşte mesele de bu Milene," diye fısıldadı kulağıma ve parmağını yavaşça girişime doğru hareket ettirdi. "Ben zaten kazandım. Geriye kalan tek şey senin bunu kabul etmen."

"Sen hiçbir şey kazanmadın, Salvatore."

"Bundan emin misin, *cara*?" diye sorup iki parmağını içime itti.

Hızla nefes aldım ve gözlerim geriye doğru yuvarlanırken inledim. Parmaklarını daha da derine iterken diğer eliyle hızla klitorisimi sıvazladı. İç duvarıma masaj yapmak için parmaklarını kıvırıp G noktamı buldu. Bu defa, haz sistemimi doldururken çok yüksek sesli bir inilti havayı doldurdu.

Salvatore klitorisimi biraz daha sertçe çimdikleyip iki eliyle daha da hızlı ovalayınca daha önce hiç yaşamadığım türden bir orgazma ulaştım. Dalda dalga kasılmalar vücudumu sarsıp her türden mantıklı düşünceyi benden aldı. O anda zihnim tamamen parçalara ayrılmış gibi hissettim.

Dudakları boynumun yanına sürtündü. Boğazımın kenarından, kulak mememe kadar hafif öpücükler kondurdu. Yumuşak bir şekilde fısıldadı, "Bu sadece parmaklarımla oldu, Milene. Bu akşam, uykuya dalmaya çalıştığında, aletimin içinde nasıl hissettireceğini hayal et."

Parmaklarını nazikçe dışarı kaydırdı, eli yok oldu ve ben soluk soluğayken o da gitti. Beni koridorun ortasında, alnım ve ellerim duvara dayalı vaziyette, nefes nefese bıraktı.

"Lanet olsun ona," diye mırıldandım ve komodinden telefonumu alıp saate baktım. Sabahın dördüydü. İnleyerek telefonu geri bıraktım ve yüzümü yastığa gömüp duvara dayandığım anın hatırasını aklımdan çıkarmaya çalıştım. Hiçbir türden zihin jimnastiği başarılı olmuyordu.

Yataktan çıkıp mutfağa gittim. Belki de sarhoş olup kanepede sızmalıydım. Sık sık içmediğim için bu fazla sürmezdi. Üç kadeh şarap iş görürdü.

Buzdolabından açık bir beyaz şarap şişesi çıkardım ve bir kadeh almak için mutfak dolabına doğru yürüdüm. Tam uzandığım sırada Salvatore'nin mutfağa girdiğini duydum ve elim kutsal kâseye giden yolculuğunda duraksadı. Birkaç saniye sonra sırtımda hafif bir dokunuş hissettim.

Kulağımın arkasından, "Uyuyamıyor musun?" diye fısıltılı bir ses geldi, peşinden gelen hafif öpücük ensemdeki tüyleri havaya kaldırdı.

"Hayır."

"Ben de öyle." Boynuma hafif bir öpücük daha kondurdu. "İki kadeh al. Şarabı da getir."

"Nereye getireyim?" dedim.

"Yatak odama," dedi ve dudaklarını omzuma doğru götürüp hafifçe ısırdı. "Uslu duracağım."

"Öyle mi? Şimdi olduğun gibi mi?"

"Çok inatçısın." Boynumun kenarındaki deriyi öptü. "Konuşabiliriz. Eğer istediğin buysa."

"Evet." İki kadehin sapını parmaklarımın arasında tuttum ve soğutulmuş şişeyi durduğu yerden aldım. Arkamı döndüğümde onu gözlerinde meraklı bir parıltıyla bana bakarken buldum. "Sadece konuşacağız, Tore."

"Sadece konuşacağız, Milene."

Başımı salladım ve yanından geçip koridora doğru ilerledim, önceki olaylardan sonra koridor yeni bir boyut kazanmıştı. Birkaç adım arkamdan gelirken gözlerinin üzerimde olduğunun farkındaydım. Yatak odasının kapısı kapalıydı, o yüzden kapı koluna dirseğimle bastırmak için eğildim ve tişörtümün yukarı çıktığını hissettim. Arkamı döndüğümde Salvatore'yi tam arkamdan, parmağını tişörtümün kenarına takmış ve kıçımı keserken buldum.

"Tore! Bir anlaşmamız vardı."

"Ama sana parmağımı bile sürmedim, Milene," dedi gözlerini arkamdan ayırmadan. "Kırmızı sana yakışıyor, *cara*. Özellikle fırfırları çok beğendim."

"İç çamaşırı seçimimi onaylamana sevindim. Şimdi kes şunu."

Kapıyı açıp yatak odasına girdim, buraya konuşmak için gelmediğimi gayet iyi biliyordum. Gecenin bir vakti, bir o yana bir bu yana dönerek uykuya dalmaya çalışırken, en sonunda kendime itiraf etmiştim; artık dayanamıyordum. Sağlam duruşumun cehenneme kadar yolu vardı. Bu şekilde devam edemezdim çünkü eğer edersem aklımı yitirecektim.

Salvatore

Kadehleri kapının yanındaki şifonyerin üzerine bırakan Milene'nin yanından geçtim, yatağın kenarına oturdum ve

koltuk değneklerimi duvara dayadıktan sonra saten çarşafın üstüne uzandım. Milene şarap doldurup, kalçalarını sallayarak yanımdaki komodine doğru geldi ve kadehimi bıraktı. Odada dolaşarak Sauvignon Blanc'ı yudumlarken etrafını inceliyordu. Hoşuna gitmesini umdum çünkü şu andan itibaren her geceyi burada geçirecekti.

"Sanatı gerçekten seviyorsun," yorumunda bulunurken, yatağın karşısındaki duvarda bulunan geniş bir manzara tablosunun önünde durdu.

"Evet."

"Pahalı bir hobi." Şarabından bir yudum alıp resimlerin geri kalanını incelemeye devam etti.

Daha ne kadar sadece sohbet edecekmişiz gibi davranacağını merak ettim. Bunun nasıl sonuçlanacağını ikimiz de biliyorduk. Karımın, kararlarının arkasında durma konusunda adeta hastalıklı bir ihtiyacı olduğunu fark etmiştim, hatta kararlarının yanlış olduğunu bilse bile. Nino'nun öğrendiği bilgilere göre, Milene'nin babası, çocuklarına kendi isteklerini zorla kabul ettirme konusunda büyük çaba sarf eden bir zorbaydı. Muhtemelen Milene hayatı üzerinde kontrol sağlamak için kendiyle savaşması anlamına gelse bile her şeyi yapmaya mecbur hissediyordu. Beni istiyordu ama bunun, bir şekilde başarısızlığa uğradığı anlamına gelmesinden korkuyordu. Onunla ilgili sabırlı olmam gerekmişti, epeydir bu durumun etrafında dolanıp durmasına izin vermiştim ama bu gece, bu sona eriyordu.

"Buraya gel, Milene."

Arkasını döndü, bir yudum daha alıp kaşlarını kaldırdı. "Yatağına mı?"

"Evet. Buraya gel, yoksa sen gelene kadar bu dairede seni kovalarım."

"Senden daha hızlı koşabileceğime eminim." Sırıttı.

"Engelli biriyle dalga mı geçiyorsun, *cara*? Bu bir sağlık çalışanına hiç yakışmıyor." Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum, gözlerinin kol kaslarıma kilitlenişini fark ettim.

"Senin engelli olmanın tek yolu, *hayır* kelimesinin anlamını anlayamıyor olman, Salvatore."

Birkaç saniye boyunca dudaklarının kıvrımına odaklandım, sonra da, "Küçük bir oyun oynamaya ne dersin?" diye sordum.

"Senin oyunlarınla ilgilenmiyorum."

"Kaybedeceğinden mi korkuyorsun, cara?"

Gözleri benimkilere kayarken ağzını bardakla kapattı. "Senden ya da oyunlarından korkmuyorum," dedi. "Aklında ne vardı?"

Hayır, benden korkuyor gibi görünmüyordu. "Sana seninle ilgili bir şey söyleyeceğim. Eğer haklıysam, bir parça kıyafetini çıkaracaksın."

Milene kahkaha attı ve bunu duyunca göğsümden içime doğru sıcak bir his yayıldı.

"Peki ya yanılıyorsan?" diye sordu.

"Ben kendi kıyafetlerimden birini çıkarırım."

"Beni tanımıyorsun. Beş dakika içinde çıplak kalacaksın."

"O zaman endişelenecek bir şey yok."

Sırtını duvara yasladı ve gülümseyerek şarabından bir yudum daha aldı. "Pekâlâ."

Üzerindeki gri tişört benimkilerden biriydi. Eski sevgilisine ait olan bokları atmamdan sonra benim tişörtlerimi giyip giymeyeceğini merak etmiştim. O gün bütün gardırobu ateşe vermemek için kendimi zor tutmuştum. Milene'nin başka bir adama ait olan bir şeyi giydiğini düşünmek bile beni birilerini öldürme çılgınlığına sürüklüyordu. Ancak onu *benim* kıyafetlerimin içinde görmek, beni acayip memnun ediyordu.

Bakışlarımı vücudunda gezdirip ağzına ulaşınca durdum. Hâlâ gülümsüyordu.

"Bana neden hemşire olmak istediğini bilmediğini söylediğinde yalan söyledin," dedim ve tepkisini izledim.

Milene'nin vücudu kaskatı kesildi, bardağı tutan eli yarı yolda durdu. "Yanılıyorsun."

"Yanılıyor muyum?" Başımı yana eğdim. "Neden bir doktor değil? Bir beyin cerrahı? Kardiyolog?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti ve bardağına baktı.

"Yalan söylemek seni oyundan diskalifiye ettirir, *cara*," dedim. "Hemşire olmak istemene neden olan ne gördün?"

Milene gözlerini kapattı ve başını duvara yasladı. "Ablam Bianca, on bir yaşındayken bir trafik kazası geçirdi. Yardım etmeye gelen sağlık görevlisinin ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığı için ablam neredeyse ölüyordu." Başını iki yana salladı. "Aptalın biri her şeyi videoya almış ve internette yayınlamış. Olay olduğunda bir arkadaşımın evindeydim. Kardeşi bana videoyu gösterdi. Ablam kaldırımın ortasında yatarken adamın onu entübe etmeye çalışmasını ve başaramayışını izledim. Ancak diğer görevliler geldiğinde onu geri getirmeyi başardılar." Derin bir nefes alıp gözlerini açtı ama tavana bakmayı sürdürdü. "Kaza yaptıklarında arabayı babam kullanıyordu. Sarhoştu."

Evet, Bruno Scardoni efsanevi bir orospu çocuğuydu.

"Peki, neyi çıkarmamı istiyorsun?" diye sorup gözlerini benimkilerle buluşturdu.

"Seçim senin."

Eğildi ve tişörtün altına uzanıp yavaşça külotunu sıyırdı. Doğrulduğunda tuttuğu kırmızı danteli başımla gösterdim ve elimi uzattım. "O artık benim."

Milene tek kaşını kaldırıp külotunu tam suratıma attı. "Şansın yaver gitti. Sıradaki."

Kırmızı dantel göğsüme düştü, bilerek burnuma doğru kaldırıp içime nefes çektim, Milene'nin yüzünde beliren şaşkınlı-

ğın keyfini çıkardım. "Balığa alerjin var," dedim ve ekledim, "ve fıstığa da."

Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle genişledi. "İki ıska eder, Tore. Bir hafta içinde yarım kavanoz fıstık ezmesi yedim ve bütün müşterilerini gönderdiğin restoranda da balık yedik. Senden çok daha dikkatli olmanı beklerdim, hele de senin gibi—" Cümlesinin ortasında durdu ve farkına vardığı şeyle gözleri şaşkınlıkla parladı.

"Evet, sanırım daha dikkatli olmalıydım," diyerek balık için eşofmanımı çıkardım. Fıstık ezmesi için de tişörtümü. Onun üzerinde sadece tişörtü kalmıştı ve ben de baksırımlaydım. "Görünüşe göre şu anda berabereyiz."

Milene'nin gözleri göğsümden, karnımdan aşağı indi ve kasığımda durdu, daha doğrusu oradaki çıkıntıda. "Benimle oyunlar oynamak seni tahrik mi ediyor?"

"Oyunlar değil, Milene," dedim. "Sadece sen."

Bakışları tekrar yüzüme kaydı, yeşil gözleri dik dik bakıyordu, dudakları birbirine sıkıca bastırılmıştı.

"Söyle bana, Milene, Cosa Nostra'dan biriyle birlikte olmaktan neden bu kadar çok korkuyordun?"

Gözlerini kırpıştırdı ve dikkatini hızla yatağın üstündeki tabloya kaydırdı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen çok kötü bir yalancısın, *cara*. Bir daha yalan söylersen ceza olarak tişörtünü çıkaracaksın." Komodinin üzerindeki şarabıma uzandım. "Nino'nun benim için topladığı bilgileri incelediğimde çok ilginç bir şey fark ettim. Beraber olduğun şu son adam, David... bir yoga eğitmeniydi."

"Yani?"

"Ondan önceki bir pasta şefiydi. Ondan önceki bir çiçekçi. Lisedeyken bile, her zaman...en uysal partnerleri seçmişsin. Bizim çevremizden biriyle bir randevuya bile çıkmamışsın."

"Güvenlik şefine benim lisedeki sevgililerimi mi araştırttın?" Bana ağzı açık halde baktı.

"Evet."

Milene boş kadehini arkasındaki şifonyerin üzerine bırakıp yatağın ayakucundaki tahtayı kavradı. "Buna hiç hakkın yoktu!" diye patladı.

"Cosa Nostra'daki herkesin baban gibi olmasından mı korkuyordun? Kendi aşağılık kompleksi yüzünden insanları terörize etmesinden?" Devam ettim, "Yoksa kendini güvende hissetmediğin için miydi?"

"Peki seninle güvende miyim?" Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı. O küçük gülümsemenin beni bu kadar çok tahrik etmesi endişe vericiydi. Yatağa çıkmasını, sonra da üzerimde sürünerek belimin üzerinden bacağını atmasını izledim, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta kalana kadar geldi. "Cosa Nostra'daki diğer adamlardan daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun, yani korkacak hiçbir şeyim yok mu? Öyle mi?"

"Benimleyken güvendesin, Milene." Şarabımdan bir yudum alıp bardağı komodine koydum. "Fakat diğerlerinden daha iyi olduğum için değil. Aslına bakarsan, tam tersi."

"Ya?"

Çenesini kavrayıp onu bakışlarımla olduğu yere sabitledim. "Güvendesin çünkü ben olabileceklerin en kötüsüyüm, *cara*. Ve kimse benim olana dokunmaya cüret edemez."

"Yine yanıldın." Parmaklarını baksırımın lastiğine taktı. "Aile'den birisiyle olursam incinebileceğimden asla korkmadım."

"Başka ne sebep var?" diye sordum ve vücudumdan aşağı doğru hareket edişini, bacaklarımdan aşağı baksırımı çekişini izledim. Baldırımın ortasındaki yumruya ulaştığında irkilmedi, sadece sağ bacağımdan aşağı devam etti ve sonra da çamaşırı omzunun üstünden attı.

"Cosa Nostra'dan birine âşık olma ihtimalim beni dehşete düşürüyordu," dedi ve vücudumdan yukarı doğru çıktı. Tamamen erekte haldeki aletimi görmezden gelip karnıma otururak ıslaklığını derime bastırdı.

Aletim öyle sertti ki her an patlayacak gibiydi. "Peki bu neden bir sorun teşkil etsin?" diye sordum ve dudaklarının çizgisini takip etmek için elimi kaldırdım.

"Çünkü sevdiğim adamın ölümünü izlersem hayatta kalacağımı sanmıyorum, Tore," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak.

"O zaman benden nefret etmen iyi bir şey, *cara*. Yani, sanırım kalp acısından kurtulmuş oluyorsun."

"Tabii ki senden nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından.

Üzerimde oturuşunu izledim, sarı saçları yüzüne ve göğüslerinin üzerine dökülüyordu. Benim güzel, inatçı yalancım. Derin bir nefes aldı ve gözlerini yumdu, nefesini verdiğinde çıkan ses bir yenilgi sesi gibiydi. Bir saniye sonra o yaramaz yeşil gözleri açıldı. Gözlerime bakarak tişörtünün kenarını tuttu ve çekip çıkardı.

"Görünüşe göre ikimiz için de oyun bitti, *cara*," dedim ve elimi ensesine götürerek onu aşağı doğru çektim.

"Sikeyim seni, Salvatore," diye fısıldadı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Onu sırtüstü çevirdim, vücudum onunkinin üzerindeydi ve görüntüsünü içime çekiyordum. En sonunda, benim küçük cadım yenik düşmüştü. Nadiren tatmin ya da o türden bir heyecan hissiyle dolardım ama bu, karımın altımda olması, bu zamana kadar tecrübe ettiğim hiçbir duyguyla kıyaslanamazdı. Milene bacaklarını gövdeme sarıp sıcak ve bekleyen ıslaklığını aletime dayadı. Bunu ağırdan alıp anın tadını çıkarabileceğimi ve onu bekleterek biraz işkence edebileceğimi düşünmüştüm. Bir saat

kadar falan uzatmaya niyetliydim, sonrasında onu tamamen doldurana kadar aletimi içine kaydıracaktım. Bu oldukça tuhaf bir plandı çünkü daha önce bir kadınla ağırdan almayı hiç istememiştim. Benim için seks, hep bir rahatlama yoluydu. Ancak onunlayken değildi. Milene'mle her şey farklıydı.

Elimi ön tarafından aşağı indirip parmaklarımı bacaklarının arasına bastırdım. O kadar ıslaktı ki onu uçurana kadar becermem için sessizce yalvarıyordu.

Aletim zaten patlamaya yakındı, damarları nabzımla atıyordu. Milene tırnaklarını sırtıma geçirince soğukkanlılığımı tamamen yitirdim. Onun inlemesini, çığlık atmasını ve nefes nefese kalmasını istedim. Adımı haykırdığını duymak istedim... Her şeyi istiyordum ve her şeyi şu an istiyordum! Elimi çekip tek bir itişle aletimi içine gömdüm. Mükemmel. Milene hızla nefes alıp bacaklarını etrafımda sıktı. Dibine kadar kayıp aletimin onu dolduruşunun hissiyle coştum.

Başımı eğip elimi ensesine koydum. "Bana bak."

Milene'nin gözleri açıldı ve bana baktı. Derin ve ağır solukları yüzüme çarpıyordu.

"Kime aitsin, Milene?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri hafifçe kısıldı. Titreyen kadınlığından tamamen çıkıncaya kadar geri çekildim. Milene'nin bacakları etrafımda kasıldı, beni içinde tutmaya çalışıyor ama başarısız oluyordu.

"Sana dedim ki..." Ellerimi ensesindeki saçların arasına soktum. "Kime aitsin?"

Hızla nefes alıp ellerini boynuma doladı ve beni kendine doğru çekti ama tek kelime söylemedi. Komple içine dalma dürtüsü harap ediciydi ama tek santim bile kıpırdamadan gözleri ve bedeniyle yalvarışının tadını çıkardım.

Sarı saç tutamlarını daha sertçe sıktım. "Kime, Milene?"

"Sana!" diye haykırdı.

"Bana." İçine daldım. "Bunu asla unutma."

Elleri ensemden yukarı çıkıp başımı çekiştirdi ve gözlerimin içine bakmak için çenesini kaldırdı. "Sana hâlâ kızgınım, Salvatore."

Dışarı çıkıp tekrar içine kaydıktan sonra kulağına fısıldamak için eğildim, "Sana inanmıyorum."

Beni daha sıkı kavradı. Elimi vücutlarımızın arasına sokup klitorisini buldum ve oynadım. Milene'nin nefes alıp verişi hızlandı. Kendimi hafifçe çekip sonra tamamen içine girdim, hem içinden hem dışından masaj yapıyordum.

"Daha hızlı," diye soludu.

Dudaklarımı omzunun kıvrımına yerleştirip yumuşak derisini öptüm. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet."

Aletimi tamamen çıkarıp yerine tek parmağımı soktum. Ellerini kollarımın üstüne koyup tırnaklarını derime gömdü.

"Ne oldu, *cara*?" diye sorup bir parmak daha ekledim. "Canını sıkan bir şey mi var?"

Ah, bana attığı şu bakış. Hüsranın en saf haliydi. Yine de cevap vermedi. İnatçı. Acayip inatçıydı. Parmağımı içinde kıvırdım ve başparmağımla klitorisine bastırdım.

Milene inleyip kolumu tutuşunu sıkılaştırdı. "Aletini istiyorum," dedi en sonunda.

Parmaklarımı içinden çıkardım ve eğilip ısırmayı çok sevdiği o alt dudağını nazikçe ısırdım. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Hayır, kahrolası!" diye haykırdı ve ben de bir kez daha içine saplandım, ta testislerime kadar.

Başta yavaşça ittim, gözlerim yüzüne kilitlendi. Sonra hızlandım, ta ki vücutlarımız birlikte sallandıkça altımızdaki yatak gıcırdayana ve yatak başlığı duvara çarpana kadar.

Milene çığlık atıp ellerini başının üzerindeki yatak başlığına dayarken bacaklarını daha da ayırdı, nefes nefeseydi. Elimi vücudundan yukarı çıkarıp boğazına sardım ve içine öncekinden bile daha derin, daha sert girdim. Benim. Sadece tekrar içine kaymak için dışarı çıktım. Sadece benim. Ona baktım,yarı kapalı gözlerine, ısırılmaktan kızarmış dudaklarına. Beni son derece büyüleyen o ağza.

İçine hamleler yaparken, "Gülümse bana," diye kükredim.

Gözleri benimkileri buldu ve bakakaldı ama dudakları öylece kaldı. Boğazındaki elimi hafifçe sıkıp yüz yüze gelinceye kadar eğildim.

"Bana. Gülümse." İçine saplandım, bir kere, iki kere, üç kere. Gülümsemesi benim için hava gibiydi. Görmem gerekiyordu. Eğer görmezsem kafayı sıyıracaktım. "Gülümse, seni inatçı kadın."

Milene bana gözlerini kıstı ve sonra gülümsedi. Binlerce saatlik uzun bir gecenin ardından gelen ilk ışık huzmesi gibiydi, göğsümün içindeki karanlığı deliyor ve beni sıcaklığıyla dolduruyordu. O inatçı ağzı öptüm ve aletimin onun iç duvarlarını esnetmesinin hissiyle keyiflendim, ta ki kadınlığı uzunluğumun etrafında kasılana kadar.

Aletimi daha da derinlerine ittiğimde çığlık attı ve bu beni daha da çıldırttı. İçinden çıkıp tekrar daldım, vücudunun titremesini hissediyordum. Çenesini ısırdım ve dişlerimi boynunun yanına sürttüm.

"Bana her gün gülümsemeni istiyorum," dedim kulağına ve tekrar içine daldım. "Her." Tekrar. "Siktiğim." Tekrar. "Günü."

"Neden?" dedi nefes nefese, sonra da boşalırken inledi.

Çünkü ihtiyacım vardı. Çünkü ne zaman gülümsese göğsümde bir şeyler oluyordu. Çünkü ciğerlerime hava dolduruyor ve kalbimin atmasını sağlıyordu.

"Çünkü sana öyle emrediyorum," diye homurdandım dik dik bakarak.

Birkaç saniye boyunca beni izledi, sonra bacaklarını etrafımda sıktı ve kahkahalara boğuldu.

Derin bir nefes alıp son bir kez içine daldım, orgazmımı daha fazla tutamayarak kaç haftalık hüsranımı içine boşalttım. Gözlerimi bir saniyeliğine bile olsa gülümseyen ağzından ayırmadım.

Milene

"İyi misin, *cara*?" Salvatore uzanıp elinin tersini çenemde gezdirdi.

Hayır, iyi değildim. Bacaklarım hâlâ hafifçe titriyordu, vajinam ağrıyordu ve bütün vücudum baştan aşağı sızlıyordu. Gelmiş geçmiş en iyi histi. "Umarım yarın yürüyebilirim," diyip başımı Salvatore'nin göğsünden kaldırdığımda beni izlediğini gördüm.

Parmağımın ucunu ağzının kenarına yerleştirip hafifçe yukarı doğru ittim. Sanırım Salvatore'nin gülümsediğini hiç görmemiştim, o yüzden neden benim bunu yapmama bu kadar takıldığını anlamıyordum. Bunun için beni neredeyse sevişerek mahvedecekti.

Salvatore parmağımın ucunu ısırdı, sonra öptü. "Eğer gerekirse seni taşırım."

"Sırtında mı?"

"Eğer ısrar ediyorsan."

Adamlarının nasıl tepki vereceğini hayal edince güldüm. "Tam bir çelişkisin, Tore."

"Bu bir sorun teşkil ediyor mu?"

"Hayır. Aslında tuhaf yönlerin hoşuma gidiyor gibi." Elimi yukarı doğru kaydırıp parmaklarımı saçlarının arasına soktum. "Ne zaman grileşmeye başladı?"

"Birkaç yıl önce. Aileden gelen bir şey."

"Baba tarafından mı?"

"Hayır. Ilaria'dan almışım." Başını yana eğip boynuna daha kolay ulaşmamı sağladı. "Kafasındaki ilk beyaz saç telini fark ettiği günü hâlâ hatırlıyorum. Onu banyoda ağlarken bulmuştum. Birisinin öldüğünden emindim. Sanırım yirmi dokuzundaydı."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Benim gördüğüm kadarıyla çok kendine hâkim birisine benziyor."

"Dışarıdan öyle," dedi. "Rol yapma konusunda çok iyidir, yıllarca yaptığı için. Babam ve annem kötü bir ikiliydi. Şimdi Cosimo'yla olduğu için memnunum. Ilaria'yı mutlu ediyor, bu da eğer sıçıp batırırsa onu öldüremeyeceğim anlamına geliyor."

Bunu sanki hava durumunu yüksek sesle okuyormuş gibi bir edayla söylemişti. Bir olguyu. Bir sonucu. Sıfır duygu. Bir saniye için şaka yaptığını sandım ama bana baktığında, son derece ciddi olduğunu gözlerinde gördüm.

"Babana ne oldu?" diye sordum.

"Aile'deki bir fikir çatışması sırasında öldürüldü."

İç geçirip başımı göğsüne koydum. "Babam da öldürüldü. Dört yıl önce."

"Biliyorum. Bratva'ya dalaştı."

"Evet. Neredeyse Bianca'nın kocasını öldürüyordu." Titredim. "Cosa Nostra'dan nefret ediyorum."

"Ilaria'yla bir kulüp kurabilirsiniz." Elini koluma koyup tenimde gelişigüzel desenler çizdi. "Fakat Cosa Nostra tarafından hayatı sikilen birisi varsa, o da Arturo'dur."

"Yardımcı patronun mu?"

"Evet. Ailesi, dört başka kişiyle birlikte, polislerin kumarhanelerden birine yaptığı baskın sırasında öldürüldü. Önceki Don yasa dışı kumar işine büyük yatırım yapmıştı." Elini popoma doğru indirip sonra yukarı çıkardı. "Kız kardeşlerini Arturo büyüttü. Yirmi yaşındaydı."

"Tanrım. Kızlar kaç yaşındaydılar?"

"Beş yaşında, ikizler."

"Vay be." Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu konuda yardım aldı mı ya da...başka biri var mıydı?"

"Ara sıra gelen bir teyze ama hepsi o kadar."

Uzun bir süre sessiz kaldık, ben duvara bakıyordum ve Salvatore hâlâ sırtımda çizgiler çiziyordu.

"Keşke başka bir ailede doğmuş olsaydım," diye fısıldadım. "Normal bir ailede."

"Öyle olmadığına memnunum." Kıçımı sıkıp hesapçı gözlerle bana baktı. "Çünkü yollarımız asla kesişmezdi."

Avucumu göğsüne koydum ve yukarı doğru kaydırarak elimi boynuna doladım. "Bu son derece bencilce."

"Biliyorum. Ama gerçek bu." Çenemi tutup başımı eğdi. "Sana yalan söylememi mi tercih ederdin?

"Hayır, etmezdim." Bacağımı karnının üzerinden geçirip üstüne çıktım, aletinin hızla sertleşerek karnıma dayandığını hissettim. "Ciddi misin?"

"Beni haftalarca reddettin." Elini saçlarımın arasından geçirdi. "Bana borcun olan her şeyi tahsil etmeyi planlıyorum, Milene."

"Ve bu gece her şeyi almayı başarabileceğini mi düşünüyorsun?" Doğrulup beline oturdum.

"Şu anda faizini ödüyorsun, *cara*."

"Öyle mi? Peki sana toplam ne kadar borcum var?" Tek kaşımı kaldırıp uzunluğundan aşağı kaydım. Vajinam hassastı ama umurumda değildi çünkü sertliği beni doldurup vücudumun hâlihazırda hassas olan kısımlarını zorluyordu ve buna değerdi. Acı verici olmaktan sadece bir milim uzaktı, daha iyi yapan da buydu.

"Seni şehrimde bulduğumda öldürebilirdim." Sol elini belime koydu, karnımdan ve göğüslerimden yukarı doğru kaydırıp boğazıma sardı. "Öldürmedim, o yüzden bana her şeyi borçlusun diyebilirim."

Sözleriyle birlikte vücudumu bir ürperti sardı, hafifçe öne doğru eğilip boğazımı avucuna bastırdım. Elinin boğazıma sarılmasında, aldığım ve verdiğim her nefesi hissedebiliyor olmasında ve eğer isterse hava kaynağımı tamamen kesebileceğini bilmekte rahatsız edici derecede şehvetli bir şey vardı.

Bu beni korkutmalıydı. Bir erkeğe, herhangi bir erkeğe, üzerimde kontrol sahibi olma hakkını vermekle iyi başa çıkamazdım. Yine de, bir sebepten, bu canımı sıkmadı. Belki de dokunuşu tüy gibi olduğu içindi, parmakları tenime belli belirsiz değiyordu. Sanki beni gerçekten korkutmak istemiyordu ve bu bir oyundu. Evet, kocam acayip çelişkiliydi. Dört masum adamın infaz edilmesini emrettikten sonra sızılarım var diye beni dairede taşımayı teklif ediyordu.

Avuçlarımı Salvatore'nin göğsüne bastırıp kalçamı yavaşça kıvırdım. Sataşma sırası bendeydi, o yüzden o beni izlerken ben de onu izledim. Hızımı değiştirdim, daha fazlasını içime alabilmek için öne doğru kıvrıldım ve aşağıdan içime girmek için kalçasını kaldırdı. Tırnaklarımı göğsüne saplarken inleyip üstünde daha hızlı hareket ettim, tatmin ve heyecan karışımı bir duygu beni kapladı. Salvatore Ajello, bütün Cosa Nostra'nın en korkulan adamı, benim altımda parçalara ayrılıyordu.

Kollarını sırtıma dolayıp beni kendine doğru çekti. Tekrar o üstte olana kadar bizi çevirdi, içime dalarken harcadığı eforla boynundaki kasları gerildi. Öyle güzeldi ki, egzotik, tehlikeli hayvanların olduğu biçimde güzeldi. Ne kadar yaklaşırsam, canlı canlı yenme olasılığım o kadar artıyordu.

Salvatore'nin eli vücutlarımızın arasından kaydı ve titreyen vajinamı buldu. Zaten çok yakındım, o yüzden klitorisimi çimdikleyip içime doğru sertçe ittiğinde, titremeler vücudumu sararken çığlık attım.

"Çığlık atmana bayılıyorum, *cara*," dedi ve aniden içimden çıktı.

Ona bakakaldım. Bunu yapmış olamazdı!

"Tetikçiler için endişelenmene gerek yok, Salvatore," diye hırlayarak bacaklarımı beline ve elimi de boğazına sardım. "Çünkü penisini içime geri sokmazsan hayatını son erdiren kişi ben olacağım."

Salvatore burunlarımız birbirine değene kadar başını eğdi. "Senin şu şeytani damarın acayip seksi," dedi ve içime öyle sert girdi ki istemsizce boğazını sıktım. Gözleri parladı ve dudaklarından bir hırlama çıktı. Boğazındaki tutuşumu biraz daha sıkılaştırarak gülümsedim. Tepemden beni şahin gibi gözleriyle izlerken içimden çıktı, sonrasında çok daha sertçe dalarak beni inletti.

Boynunu serbest bıraktım ve ellerimin omuzlarında gezinmesine izin verdim, parmaklarımı şişkin pazularında gezdirdim. Salvatore tekrar içime saplandı. Tırnaklarımı kollarının derisine geçirdim. Başka bir hırlamayla sert dudakları benimkilere yapıştı. Salvatore'nin ağzına doğru gülümseyip daha sıkı tuttum, tırnaklarımı etinde daha derine gömüyordum. Sonraki nefesimi alırken alt dudağını ısırdım.

İyice çıldırdı. Avucunu göğüslerimin arasından geçirip boynuma doladı, ardından parmaklarını saçlarıma geçirip çekti.

Nefesim kesilirken bir zevk şelalesi beni yıkadı, o güçlü darbelerine devam edip bir kez daha yatak başını duvara çarpıtdı. Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar infilak etti ve onunla aynı anda boşaldım.

Haz dalgaları üzerimden geçip giderken yeniden öpüşüyorduk. Soluklarımız ağırdı ve hava sevişmemizin kokusuyla doluydu.

Gözlerimi açtığımda Salvatore'yi bana bakarken buldum. Parmakları hâlâ saçlarıma dolaşmış haldeydi. Elimi kaldırdım ve alnına düşmüş olan siyah tutamlardan birini geriye ittim.

"Çok fazla bastırılmış saldırganlık vardı, Salvatore," dedim ve elimin tersini yanağında gezdirdim. "Şimdi borcumun hangi noktasındayım?"

"Tam iki saat önce bulunduğun yerdesin."

"Bu kulağa pek adil gelmiyor."

Başını eğip yüzüme doğru geldi. "Sikimde bile değil."

İç geçirdim, sonra da dudaklarımız dokunana kadar başını çektim. "O zaman sana hâlâ her şeyi mi borçluyum?"

Ağzını benimkinden çekmeden, "Her şeyi, Milene," diye fısıldadı.

BÖLÜM
on sekiz

Salvatore

BANYODAN ÇIKARKEN EŞİKTE DURUP YATAĞIMA BAKTIM. Boştu. Ben duş almaya giderken Milene hâlâ uyuyordu, yani muhtemelen aynı şeyi yapmak için odasına gitmişti. Burada olmalıydı. Dişlerimi sıkıp gardıroba yöneldim.

On beş dakika içinde Arturo ve Nino'yla toplantım vardı ve gerçekten nefret ettiğim tek şey geç kalmaktı. Protezimi takıp giyindikten sonra çabucak koridorda ilerledim, Milene'nin kapısının önünde durdum. Diğer taraftan gelen saç kurutma makinesinin sesini duyabiliyordum. Başımı iki yana sallayıp asansöre doğru yürümeye devam ettim ama birkaç metre sonra durdum. Ellerimi yumruk yapıp bir adım daha attım ve tekrar durdum. Hay sikeyim! Arkamı dönüp Milene'nin odasına doğru yöneldim.

"Hey." Milene içeri girdiğimi görünce saç kurutma makinesini kapattı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Evet. Onun odamda olmasına. Yatağımda. Orada olmadığını bilmek, başımın arkasında, üstümden atamadığım bir huzursuzluk hissi yaratıyordu.

"Hayır," dedim. "Bir toplantım var, o yüzden bugün kahvaltıyı atlayacağım."

"Tamam." Saç kurutma makinesini şifonyerin üzerine bırakıp yanıma geldi. "Canını sıkan bir şey mi var?"

"Hayır. Neden?"

"Sen...öfkeli görünüyorsun." Elini alnıma koydu ve hafifçe okşadı.

"Ben öfkelenmem, Milene."

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Beni kandırabilirdin."

Onu belinden kavrayıp kendime çektim. Gülümsedi. Sevdiğim gülümsemelerinden biriydi, gözlerini sanki parıldıyor gibi gösterenlerden biri.

İnsanlar bana nadiren gülümserdi ve zaten ben de onların gülümsemesini istemezdim. Sadece onlara söylenen şeyi yapmalarını isterdim.

Belindeki kolumu daha da sıkarak dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp o gülümsemeyi çaldım. O gülümseme benimdi. O benimdi. Vereceği diğer her şeyle birlikte. Her gülümseme, her öpücük, her inleme. Hepsi benimdi.

"Ben...nefes alamıyorum," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

Tutuşumu hafifçe gevşettim.

Gözleri biraz kısıldı, kafası karışmış görünüyordu. Hatta endişeliydi. Elinin arkasını yanağımda gezdirdi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Tabii ki eminim."

Milene başını salladı, çenemi öpüp giyinme odasına girdi.

"Kurt'ü veterinere götürmem lazım. Üç gündür arka bacağını deli gibi kaşıyor."

"Eğer o şey evime pire getirdiyse onu boğacağım."

"Piresi yok," dedi omzunun üzerinden. "Bir tür alerjisi var gibi. Buradan iki sokak ötede bir veteriner var. İnternetten buldum. Bugün müsait olup olmadıklarını öğrenmek için arayacağım."

"Zamanı öğrendiğinde Nino'yu ara. Korumaları aşağıda seni beklemesi için ayarlayacak."

"Dört tane mi?"

"Evet."

"Tanrım." İç çekip başını iki yana salladı.

"Gitmeden önce ve döndüğünde beni ara."

"Tamam *anne*."

Dişlerimi sıktım. Anlamıyordu. Ben de anlamıyordum. Tek bildiğim beni aramasına ihtiyacım olduğuydu. "Ofiste olacağım."

"Kurt'le işim biter bitmez uğrarım," dedi.

Arturo ve Nino birkaç dakika içinde geleceklerdi ama ofisime gitmek yerine gidip Milene'nin arkasında durdum. Hâlâ dolabını karıştırıyordu ve sarı bir tişörtle ilgili bir şeyler homurdanıyordu. Başımı eğip burnumu yeni yıkanmış ve kurumuş saçlarına gömdüm.

"Çikolata?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bakıp sırıttı. "Hayır. Hindistan cevizi."

"Hmm." Kolumu beline dolayıp onu kendime çektim. "Ağrın var mı?"

"Biraz." Elimi külotuna soktuğumda nefesi kesildi. "Dün gece vajinamı mahvettin."

Parmağımın ucuyla klitorisinde daire çizdim, ıslandığını hissedene kadar hızlı vuruşlar yaptım. Nefesi hızlandı, parma-

ğımı yavaşça hareket ettirerek içine kaydırdım. Milene önündeki rafı kavrayıp bacaklarını daha genişçe ayırdı, tatlı bir inilti koyuverdi.

"Bu acıtıyor mu?" diye sordum ve parmağımı biraz daha derine kaydırdım.

"Hayır," diye nefes verip bileğimi tuttu. "Daha fazla."

"Anlaştığımız gibi beni arayacak mısın?"

"Evet!"

"Uslu kız." Parmağımı çıkarıp klitorisinde birkaç defa daha çevirdim, sonra tek bir hamleyle iki parmağımı içine ittim. Milene hızla nefes alıp titreyerek boşaldı.

"Bak, anlaştığımızda ne güzel oluyor, görüyor musun?" Boynunu öpüp parmaklarımı içinden çıkardım. Ben odadan çıkarken o rafı tutmaya devam ederek hızlı, yüzeysel soluklar almaya devam ediyordu.

X

"Ee, köstebeğin kim olduğunu biliyor muyuz?" diye sordum Nino'ya. Arturo'nun yanındaki sandalyede oturuyordu.

"Tomaso," dedi. "Adamlar onu köşeye kıstırdı ve iki saatin sonunda çözüldü."

"Onu sorgulaması için birini gönder. Onunla temasa geçenlerin kim olduğunu, nasıl temasa geçtiklerini ve onlara ne anlattığını bilmek istiyorum. Senin" saatime baktım, "dokuz saatin var."

"Tamam." Nino başını salladı. "Sonra ne olacak?"

Arturo'ya baktım. "Bütün Capo'ların ve ekip liderlerinin bu akşam saat onda eski güvenli evde olmalarını istiyorum."

"Tamamdır. Onlara ne söylemeliyim? Konu ne?"

"Bir çeşit gösteri."

"Detay yok mu?"

"Hayır, öyle kalsın," dedim. "Fitzgerald konusunda neredeyiz?"

"İninden dışarı çıkmıyor." Nino başını iki yana salladı. "Evinin dışında sürekli iki adamım var ama şimdiye kadar bir faaliyet yok."

Sandalyemde arkama yaslanıp seçeneklerimizi değerlendirdim. "Fitzgerald'ın adamlarından birini yakalayıp bana getirmeni istiyorum. Ona yakın birini. Zarar görmemiş olsun. Onu yakaladığında kimsenin fark etmediğinden emin ol, bu görüşmeyi gizli bilgi olarak tutmak istiyorum."

"Onu nereye götürelim?"

"Şehir merkezindeki güvenli eve. Elimizde başka acil konu var mı?"

"Önümüzdeki hafta Şehir Müzesi açılışına gitmeyi düşünüyor musun?" diye sordu Nino. "Eğer gideceksen güvenlik detayını organize etmem gerekecek."

"Hayır."

"Peki ya Rocco'nun düğünü? Herkes sizi orada görmeyi bekleyecektir."

Aile'nin arasına karışacak havada değildim ama evliliğimle ilgili dedikodular çoktan almış başını gidiyordu, yani sanırım Milene'yi onlarla tanışmaya götürmem uygun olacaktı. "Gideceğiz."

"Kaç korumayla?"

Eğer sadece ben olsaydım hiç koruma götürmezdim, hele de Aile düğününe. "Stefano ve Aldo."

"Tamamdır. Başka bir şey?"

"Hayır. Hepsi bu kadar."

Nino ve Arturo gittikten sonra telefonu alıp Milene'yi aradım. İki saat önce, veterinerden döndükten sonra bana mesaj

atmıştı. Neredeyse bir saat sonra, kendimi gergin hissederken bulmuştum. Bu aptalcaydı. İki kat yukarıda, çatı katında, olduğunu biliyordum çünkü orada olduğundan emin olmak için Ada'yı aramıştım. Yine de onu tekrar kontrol etmek için güçlü bir dürtü hissediyordum.

"Ben de seni arayacaktım," dedi telefon bağlandığı anda. "Ada neden bütün eşyalarımı senin odana taşıyor?"

"Çünkü ona öyle yapmasını söyledim."

"Peki önce benimle konuşman gerektiği aklına gelmedi mi?"

Hayır. "Benim odama taşınmanı istiyorum, Milene."

"Sosyal beceriler konusunda ciddi eksikliklerin var. Bunu sen de biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

İç geçirdi. "Kurt de geliyor, haberin olsun."

"Bir kediyle aynı yatakta uyumayacağım. Hele de pireli bir kediyle."

"Onda pire yok. Veteriner onun depresyonda olduğunu söyledi."

Depresif bir kedi. "Onu grup terapisine kaydettirelim mi?" diye sordum.

"Ha ha."

"Depresyondaki bir kediyle ne yapılır?"

"Başka bir kedi almayı önerdi, oynayabilsinler diye."

"Hayır."

"O acı çekiyor, Tore!"

"Hayır dedim, Milene." Başka bir kedi daha olursa acı çeken ben olacaktım.

"Yakınlarda bir kurtarma merkezi var. Öğle yemeğinden sonra gidip bir bakabiliriz."

"Daha. Fazla. Kedi. Yok."

"Sen kötü bir insansın."

"Evet."

"Lütfen? Sadece bir tane. Sen seçebilirsin."

"Başka bir kedi almıyoruz, Milene," diyip telefonu kapattım.

"Ah, şu turunca olana bak!" Salvatore'nin elini yakalayıp onu sıradaki son kafese doğru çektim. "Mini Garfield'a benziyor."

"O biraz sorunlu," dedi kurtarma merkezini işleten kadın, Salvatore'yi endişeyle gözlüyordu. Kocam tipik alıcılardan değildi, kömür karası Armani takımıyla sabırlı bir şekilde orada duruyordu, söz konusu kediyi değerlendirirken yüzü asıktı. Sanırım kadın haklıydı. Kocam kesinlikle kedileri sevmeyen biri imajı çiziyordu.

"Sorunlu mu?" diye sordum. "Hangi yönden?"

"Başka zihinsel engelli kedi yok, Milene," diye homurdandı Salvatore. "Bir tane yeter de artar."

"Şey, bu biraz huysuz," dedi kadın. "İnsanlarla arası pek iyi değil."

"Aynı senin gibi, Tore." Elimi koluna koydum. "Onu alabilir miyiz?"

"Hayır."

"Ama ona bir baksana! Sevimli değil mi?"

"Hayır."

"Tore!"

Kediye baktı, sonra dik bakışlarını bana çevirdi. "Bakmaya geldiğimizi söyledin."

Tek kaşımı kaldırıp gülümsedim. "Yalan söyledim."

Salvatore beni izledi, gözleri dudaklarımda takılı kaldı. Bunu çok fazla yapıyordu. Gülümsediğimde hep ağzımı inceliyordu.

"Al şu lanet şeyi de eve gidelim," diye homurdandı.

"Tore!" diye bağırdım misafir banyosundan. "Duş kabininden çıkmıyor."

Mama kabını kediye doğru iterek tatlı tatlı konuştum ama inatçı bir şekilde köşesinde oturmaya devam etti.

Kurt, geldiğimiz anda yeni sakini görmeye gelmiş, ona tıslamış ve sonra da eski yatak odama geri gitmişti. İşlerin beklediğim gibi gitmediğini söylemek hafif kalırdı. İç geçirip kediyi banyoda bıraktım ve Salvatore'nin oturup yemek yediği yemek odasına yöneldim.

"Ona isim vermemiz lazım," derken yanındaki sandalyeye oturdum. "Riggs'e ne dersin? *Cehennem Silahı* filminde Mel Gibson'ın canlandırdığı karakter?"

"Hayvanlarına hangi ismi verdiğin beni pek de ilgilendirmiyor."

"Hoşuna gitmesine sevindim." Masadaki kâseden bir kaşık dolusu patates püresi alıp tabağıma koydum.

"Seksenler filmleri konusundaki bu takıntın ne?"

"En iyi filmleri o zamanlar yaptılar. *Los Angeles'tan Kaçış*'ı benimle tekrar izlemek ister misin?"

"Ben film izlemem, Milene."

Çatalımı indirip ona bakakaldım. "Film izlemez misin? Boş zamanlarında ne yapıyorsun?"

"Üçüncü kattaki spor salonuna gidiyorum. Arada sırada maç izliyorum. Uyuyorum."

"Ve... o kadar mı?"

"Evet."

"Sürekli asık suratlı olmana şaşmamalı."

Eli hızla hareket etti ve çenemi yakalayıp bakışlarımız buluşana kadar başımı yana çevirdi. "Asık suratlı mıyım?"

"Son derece."

"Peki seksenlerin aksiyon filmlerini izlemek bunu düzeltecek mi?"

"Belki?" Gülümsedim. "Denemek ister misin?"

Kasvetli bakışı dudaklarıma indi. "Bu hafta sonu bir film izleyebiliriz," dedi ve çenemi bırakıp yemeğine geri döndü.

"Yemekten sonra e-postaları halledecek miyiz?"

"Evet."

"Tamam. Önce gidip Alessandro'yu kontrol edeceğim."

"Seninle geleceğim."

"Gelmene gerek yok," dedim ağzım doluyken. "Sadece bir dakika sürecek, sonrasında doğruca ofise geleceğim."

"Geleceğim dedim."

Çatalımı indirip iç çektim. "Alessandro'yla flört edeceğimi falan mı sanıyorsun?"

"Hayır. Senin başka bir adamla yalnız olman fikrinden hoşlanmıyorum."

"Bunun biraz fazla bir tepki olduğunu düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen öyledir. Yine de onunla yalnız olmanı istemiyorum."

İç çektim. "Bazen seni anlamakta gerçekten zorlanıyorum, Salvatore."

"Biliyorum." Su bardağını alıp sandalyesinde arkasına yaslandı, gözlerini üzerimden ayırmadı. "Bu akşam katılmam gereken bazı işler var ve gece ikiye kadar evde olmayacağım. Her şeyin yolunda olduğunu söylemek için beni aramana ihtiyacım var."

"Tamam. Uyumadan önce seni ararım."

Başını sallayarak onayladı ama cevabımdan mutlu değilmiş gibi çenesinin sert bir çizgi haline geldiğini fark ettim.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi, bardağı sanki kırmaya çalışıyormuş gibi tutuyordu.

"Tore?"

Bardağı masaya bırakıp bana doğru döndü ve burun kemerini sıktı. Neler olduğunu bilmiyordum ama birdenbire hiç olmadığı kadar huzursuz olmuşa benziyordu. Nedenini anlayamıyordum.

"Sekiz gibi gidiyorum." Gözlerimin içine baktı. "Ben burada yokken saatte bir beni arayacaksın."

"Ne sebeple?"

"Kontrol etmem için," dedi ciddi ciddi. "Böylece her şeyin yolunda olduğunu bileceğim."

Ona bön bön baktım. "Her saat haber vermemi mi istiyorsun? Oturma odasında oturup yemek programı izlerken?"

"Evet."

"Birinin binaya dalmasını mı bekliyorsun? Yakın zamanda deprem olacağını falan mı duyurdular?" diye sordum.

"Hayır."

"O zaman neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Mesaj yeterli olur mu?"

"Hayır. Sesini duymam lazım."

Tamam. Bununla ilgili konuşmamız lazımdı. Ayağa kalkıp yanaklarını ellerimin arasına aldım, gözlerinin içine baktım. "Açıklayabilir misin? Lütfen?"

Delici açık kahverengi bakışları benimkileri delip geçti. "Anlayacağından emin değilim, Milene."

"Dene bakalım."

Salvatore'nin eli kotumun kemerini buldu. Parmağını kemer gözlerine takarak beni çekip baldırına oturttu. Sorarcasına tek kaşımı kaldırdım, açıklamasını bekliyordum ama o birkaç saniye boyunca beni sadece izledi, dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu.

"Benim...bir sorunum var," diyerek zorlukla çıkardı kelimeleri. Salvatore'nin zayıflığa tahammülü olmadığını zaten anlamıştım, şu anda da böyle bir şeyi itiraf etmek onun için oldukça zor gibiydi.

"Sen yokken seni aldatacağımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Onunla hiçbir alakası yok." Parmağının ucunu koluma koyup hafifçe tenimi okşadı. "Bugün ofisteyken, senin burada olduğunu bilmeme rağmen arayıp doğrulamak zorunda hissettim. Kontrol edemiyorum, Milene. Denedim."

"Endişe tarzında bir şey mi?"

"Evet ama on kat daha kötü."

"Başka biriyle de bu...dürtüyü hissediyor musun? Çalışanlarına karşı?"

"Sadece sana."

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırpıştırdım. "Neden? Ayrıca niçin böyle birdenbire? Bunu tetikleyecek bir şey mi yaptım?"

"Birden değil, Milene. Geçtiğimiz haftalarda kontrol etmeyi zorlukla başardım." Diğer eliyle uzanıp yanağımı okşadı. "Beni saatte bir arayacaksın. Lütfen."

"Gidecek mi?" diye sordum. "Bu dürtü."

"Sanmıyorum." Yüzü gaddardı, benden bunu istemekten keyif almadığını görüyordum. Haklıydı, anlamıyordum.

Salvatore son derece sakin bir birey imajı çiziyordu ama düşündükçe tepkilerinin tam olarak normal olmadığını daha fazla fark ediyordum. Otoparkta birisinin bize ateş açtığında olduğu

gibi. Ateş altında hiç kimse o kadar sakin ve kontrollü olmamalıydı ama sonra ona haber vermeden bir kat aşağı indiğimde kafayı yemişti. Ayrıca onu hiç gülerken görmemiştim. Biraz tuhaftı, bunu başından biliyordum ama bu aptalca bir tuhaflık gibi görünmüyordu. Bence gerçekten bir sorunu vardı ve bana her şeyi anlatmadığından emindim.

"Şey, umarım daha kötüye gitmez çünkü işemem gerektiğinde banyoya girmene izin vermem." Öne doğru eğilip burnumu onunkine değdirdim. "Ne sıklıkla seni aramamı istiyorsun?"

Gözlerini yumup burnunu benimkine sürttü. Öyle beklenmedik ve hassas, karakterine öyle ters bir hareketti ki kalbimde bir şefkat uyandırdı, sanki beni içimden rahatlatan sıcak bir kucaklaşma gibiydi.

"Ofisteyken, iki saatte bir," dedi ve bana baktı. "Ama binada olmadığımda, saatte bir, her saat başı."

"Peki aradığımda sana ne söylememi istiyorsun?"

"Ne olursa. Fark etmez."

"Tamam." Başımı sallayıp saçını okşadım. "Bir yere gitmem gerektiğinde ne yapacağız?"

"Bundan sonra sana ben eşlik edeceğim."

"Her zaman benimle gelemezsin, Salvatore. Ya kuaföre gitmem gerekirse? Ya da maniküre? Kız arkadaşlarım var. Zaman zaman onlarla kahve içmeye gitmeyi seviyorum."

Vücudu kaskatı oldu. "Ne sıklıkla?"

"Güzellik salonu işleri, ayda bir. Kızlarla vakit geçirmek, ayda iki kez."

"Pekâlâ. Onu bir şekilde halledeceğim." Belime doladığı ellerini sıktı. "Ama bu gece... her saat başı, Milene."

"Arayacağım," diye fısıldadım. "Bu gece nereye gidiyorsun?"

"Güvenli evlerimizden birine. Çözmem gereken bir durum var."

"Detayları bilmek ister miyim?"

"İstemezsin." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Hadi gidip şu e-postalar üzerinde çalışalım."

Kurt'ü mutfak dolabından çıkması için ikna etmeye çalışırken kapı zili çaldı. Kedi yirmi dakikadır geniş, paslanmaz çelikten tencerenin içinde saklanıyordu ve ne zaman çıkarmaya çalışsam bana tıslayıp dişlerini gösteriyordu. Ayrıca kolumda, onu çıkarmaya çalıştığımda aldığım iki uzun tırnak izi vardı.

"Ada, kapıya bakabilir misin?" diye bağırdım omzumun üzerinden, sonra da önümdeki iblisin gözlerine geri döndüm. Bu kedi karşısında yenilgiyi kabul etmeyecektim! Alttaki raftan kapağı alıp tencerenin üzerine kapattım ve içinde kediyle tencereyi saplarından tutup aldım. Kurt'ü yatak odasına taşıyıp daha fazla hasardan sakınmak için onu yatağa bırakacaktım.

Elimde tencereyle arkamı döndüm ve Salvatore'nin annesiyle karşı karşıya geldim.

"Ilaria." Yutkunup gülümsedim. "Seni görmek ne güzel. Kahve ister misin?"

"Tabii," deyip ceketini çıkardı.

"Harika, ben... şunu götüreyim." Elimdeki tencereye başımı salladım. Kurt acıyla miyavlamak için tam o anı seçti. İnledim, tencereyi yere indirdim ve kapağı dikkatlice açtım. Kurt tencereden dışarı fırlayıp bana tekrar tısladı ve koridordan aşağı koştu. Ayağa kalktığımda Ilaria'yı kocaman olmuş gözlerle bana bakarken gördüm. Sanırım tencerede kedi taşıyan insanlar görmeye alışkın değildi.

"Çaresiz önlemler," diye mırıldanıp tencereyi lavaboya bıraktım ve kahve makinesine yöneldim. "Süt? Şeker?"

"İkisi de." Kahvaltı barına gidip oturdu.

"Salvatore burada değil," dedim omzumun üzerinden. "İlgilenmesi gereken bazı işler vardı."

"Biliyorum. Alessandro'yu kontrol etmek için geldim ama önce seninle konuşmak istedim."

"Öyle mi?" Kahveyi getirip karşısına oturdum. "Özel bir şey hakkında mı?"

"İkinizin arasındaki şu şey nasıl gidiyor?"

"'Şey' derken evliliği mi kastediyorsun?"

"Evet. Tanımadığın biriyle evlenmeye zorlanmak her kadının hayali değildir," dedi ve elindeki fincana baktı. "İnan bana, tecrübem var."

"Evlenene kadar Salvatore'nin babasını tanımıyor muydun?"

"Hayır. Gördüğün gibi, sizi ve durumunuzu anlayabiliyorum."

"Hımm." Kahvemden bir yudum aldım. "Salvatore ve ben, o beni bu evliliğin içine hapsetmeye karar vermeden önce birbirimizi tanıyorduk."

Ilaria'nın kahve fincanını tutan eli yarı yolda durdu. "Ne?"

"Ah, sana söylemedi mi?"

"Hayır," diye fısıldadı.

"Birkaç kez karşılaştık. Beni takip ettiğinden eminim. Hatta bir defa randevuya bile çıktık. Daha doğrusu, randevu sayılırdı."

Bana gözlerini dikip baktı. "Salvatore randevulara çıkmaz."

"Öyle söyledi." Alayla güldüm. "Ayrıca yüzde yüz emin değilim ama sanırım evime girip buzdolabımı da yemekle doldurdu."

Bunu sadece birkaç gün önce Ada'yı çorba hazırlarken gördüğümde fark etmiştim. Neden kimse hasta değilken çorba yaptığımızı sorduğumda, Salvatore'nin ona, çorbayı son içtiğimde sevdiğimi söylediğini iletmişti. Geçtiğimiz iki yıl içinde içtiğim tek çorba, mucizevi bir şekilde dolan buzdolabımda bulduğum

çorbaydı. Bu ifşa hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyordum. Çok tuhaf bir şekilde sevimliydi.

Ilaria birkaç saniye bana bakmaya devam etti, sonra fincanını yavaşça indirdi. "O... garip davranıyor mu?"

"Şey, oğlun çok sıra dışı bir insan, Ilaria ve ben onu hangi davranışın 'normal-garip' ya da 'garip-garip' olduğunu ölçecek kadar iyi tanımıyorum." Omzumu silktim. "İki saatte bir onu arayıp haber vermemi istiyor. Bu 'garip-garip' olarak kabul edilir mi?"

"Evet. Nedenini söyledi mi?"

"Her an nerede olduğumu bilme zorunluluğu yüzündenmiş. Sence bu bir çeşit OKB [1]mi? Hani cüzdanının yerinde olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir dokunup durmak gibi?"

Ilaria gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "OKB değil," dedi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Sanırım o... senden hoşlanıyor."

Kahkahalara boğuldum. "Onunla evlenmem için beni zorladı, o yüzden evet, ben de hoşlandığını varsayıyorum."

"Salvatore insanlardan hoşlanmaz, Milene. Onlara saygı duyar ya da duymaz. Ama onlardan *hoşlanmaz.*"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bu çok saçma. Adamlarını seviyor. İrlandalılar saldırdığında ve bazıları yaralandığında ne kadar endişelendiğini gördüm."

"Salvatore'nin adamları ona son derece sadıktır. Sadakatlerine saygı duyar. Hatta belki kendi tarzında onları önemsiyordur bile." Öne doğru eğilip elimi tuttu. "Fakat kimse için hiçbir şey hissetmez."

"Elbette hissediyor." Ona gözlerimi kırpıştırdım. "O lanet bir heykel değil. Evet, bazen tuhaf tepkileri oluyor ama...seni seviyor. Onun annesisin."

1 Obsesif kompulsif bozukluk -çn.

"Salvatore beni önemsiyor, evet." Gözleri hüzünlü bir gülümsemeyle kırıştı. "İstediği gibi onu arayacak mısın?"

"Aslında istemedi. Daha çok bir talep gibiydi," dedim sırıtarak. "Ama lütfen dedi, yani evet."

"Lütfen dedi..." diye mırıldandı, sonra elimi sıktı. "Ben Alessandro'ya bakmaya gidiyorum."

O ceketini ve çantasını alırken, acaba bu şimdiye kadar yaşadığım en garip iletişim miydi diye merak ettim.

BÖLÜM
on dokuz

Salvatore

GÜVENLİ EVİN ÖNÜNDE, GELEN İNSANLARIN SAYISI düşünüldüğünde, beklendiği gibi dört koruma vardı.

"Patron." Ben yanlarından geçerken aynı anda başlarını sallayarak selam verdiler, bana yakın olanlardan biri kapıyı açtı.

Nino ilk odanın önündeki pencerenin kenarında bekliyor, içki içiyordu. Aldo ve Stefano köşedeki bir masada oturuyorlardı ama beni gördükleri anda hızla ayağa kalktılar.

"Tomaso konuştu mu?" diye sordum.

"Bir saat içinde bize her şeyi verdi." Aldo eliyle sağdaki kapıyı gösterdi. "Onunla konuşmak ister misin, Patron?"

"Hayır. Onu ne kadar kötü hırpaladınız?"

"Üç parmağı eksik. Biraz dayak attık. Konuşturmak kolaydı."

Başımı sallayıp etrafıma baktım. "Odanın ortasına bir sandalye getirin. Pense veya ağır iş makası var mı?"

Aldo kafa karışıklığıyla bana baktı ama sonra kendini toparladı. "Bahçe makası olur mu?"

"Olur."

Cebimdeki telefon titredi. Telefonu çıkarınca içimde büyümeye başlayan endişe dağılmaya başladı.

"Milene."

"Riggs halının her yerine kustu."

"Ne?"

"Ne halt kustuğunu nereden bileyim, Salvatore? Tüy ve yarısı sindirilmiş kedi mamasına benziyor."

"Rahatsızlığımı ifade ediyordum. Kedi kusmuğunun analizini değil."

"Ne demek istediğini ses tonunla ifade etme konusunda çalışman gerekiyor. Tonlaman berbat. Gidip şunu temizlemem lazım." Telefonu kapattı. Görünüşe göre, tam olarak neyle ilgili konuştuğunun önemi olmadığını söylememi ciddiye almıştı.

Telefonu cebime geri koyduğumda Aldo ve Stefano'nun bana ağızları açık halde baktıklarını gördüm. "Bir kedi evlat edindik. Biraz akıldan noksan," dedim ve kapıya döndüğüm sırada Cosimo ile Arturo içeri girdi. "Şu sandalyeyi alın ve Tomaso'yu getirin. Onu güzelce bağlayın."

X

Herkesin varması on beş dakika sürdü. Nino hepsine, Tomaso'nun elleri ve ağzı bağlı halde oturduğu sandalyenin karşısındaki duvar boyunca dizilmelerini söyledi. Arturo başını sallayıp beklediğimiz on iki kişinin geldiğini işaret ettikten sonra, Tomaso'ya doğru yürüyüp, Capo'lardan ve ayakçılarımızın ekip liderlerinden oluşan gruba döndüm.

"Buradaki Tomaso, yetkililerle sıcak ilişkiler kurup uyuşturucu sevkiyatlarımızla ilgili bilgi sızdırmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüş," deyip sessizlik içinde dikilen adamlara baktım.

Ceketimi çıkarıp arkamdaki sandalyenin arkasına astım ve gömleğimin kollarını sıvadım. "Nino, ağzındaki paçavrayı çıkar ve ağzını aç. Açık tut."

Tomaso inleyip başını sağa sola salladı, Nino'nun ellerinden kaçmayı deneyip başarısız oldu. Nino herifin ağzını açık tutmayı başardığında penseyi aldım ve masadan makası alıp ispiyoncunun önünde durdum.

"İnsanlar bazı şeyleri unutmaya meyilli oluyor, o yüzden muhbirlere ne yaptığımızı herkese hatırlatmak için iyi bir zaman olabileceğini düşündüm," dedim.

Tomaso'nun dilini birkaç denemede penseyle yakaladım. Yakaladığımda çekip çıkardım ve bahçe makasıyla kesip o hain ağzından koparıp aldım. Beyaz gömleğimin her tarafına kan sıçrarken Tomaso çığlık attı. Gruba döndüm, herkes çığlık atan Tomaso'ya bakıyordu. Penseyi, hâlâ ona takılı pembe et öbeğiyle birlikte önlerine fırlattım.

"Hainlere tolerans göstermem," dedim. Tomaso'nun arkasında durana kadar sandalyenin etrafından dolandım, sağ elimi çenesinin altına ve sol elimi de başının üzerine koydum. "Bunu unutmayın."

Son sözlerimle birlikte Tomaso'nun ağzını kapanmaya zorladım ve o şekilde tuttum. Çırpınıp kendi kanında boğuldu ve onu bırakmadan önce bedeni hareketsizleşene kadar bekledim.

Ellerimi silmek için masadan bir bez parçası aldım. Kan sağ elimden kolayca çıktı ama sol elimdeki eldiven tamamen ıslanmıştı. Çıkarıp yere, tam da ölü adamın altındaki kan birikintisinin içine attım.

"Dağılın," dedim ve ceketime uzandım.

Eve vardığımda Milene çoktan uyumuştu. Omzumu kapının pervazına yaslayıp saatlerce gibi hissettiren bir süre boyunca onu izledim. Aile'yi ayakta tutmak için bu akşam yaptığım tüm o iğrenç şeyleri görseydi bana farklı gözle bakar mıydı? Daha iki saat önce kanla sırılsıklam olan ellerimle ona dokunmama izin verir miydi? Cosa Nostra'da işlerin nasıl yürüdüğünün farkındaydı, biliyordum ama şahit olması riskine girebileceğimi sanmıyordum. Onun düşüncesinin bu kadar önemli olması beni endişelendirmeliydi. İnsanların arkamdan bana canavar diyor olması sikimde bile değildi; işimin tanımı buydu. Ama o diyemezdi. Kapının kenarını tüm gücümle kavradım, sol elimden kafama fırlayan acıyı görmezden geldim. O asla dememeliydi.

Çenemde hafif bir dokunuşun ardından bir parmağın hafifçe gezindiğini hissettim. Çok geçmeden dudaklarımda sert dudaklar belirdi. Uykulu uykulu gülümsedim ve başımı yanımda hissettiğim sıcaklığa doğru çevirdim. Gözlerimi açtığımda, Salvatore'yi yatakta uzandığı yerden bana bakarken buldum.

"Uykunda konuşuyorsun," dedi.

"Biliyorum." Saçlarını okşamak için uzandım. "Umarım ortaya bir sır falan dökmemişimdir."

"Benden sır saklayamazsın, Milene." Parmağı boynumdan aşağı kaydı, daha da aşağı. "Zaten bana her şeyi borçlu olduğu-

nu söyledim." Avucu bacaklarımın arasına kaydı. "Ve buna tüm sırların da dahil."

Gülümsedim, sonra parmağı içime girince nefesim kesildi. "Bunu talep edemezsin."

"Evet, edebilirim." Bir parmak daha içeri kaydı. "Sana sahibim. Bedenine. Zihnine." Başparmağını klitorisime bastırdı ve usta parmaklarıyla bana sataştı. "Gülümsemene. Ve sırlarına."

"Bir insana sahip olamazsın." Omuzlarından tutup eline oturdum. Parmaklarıyla yapabildiği şeyler her türden mantığa ve akla karşıydı.

"Olamaz mıyım?" Parmaklarını öyle derine sapladı ki boğulur gibi nefes aldım ve onları içimde kıvırmasıyla inledim. Üst duvarımdaki hassas noktaya değdi ve o anda, şiddetle boşaldım.

Hâlâ nefes nefeseydim, soluğumu toplamaya çalışıyordum ki beni vücuduyla kaplayıp yatağa bastırdı.

"Resmen bir tonsun, Salvatore," dedim boğuk sesle, sonra parmaklarının yerini çelik gibi sert aleti alınca nefesim kesildi.

"Kime..." aletini içime kaydırdı ama öyle yavaşça yaptı ki hüsranla inlemek istedim, "aitsin, *cara*?"

Şahin gibi bakışlarına baktım, gülümsedim ve elimi boynuna attım. Tutuşumu sıklaştırdığımda hırladı ve içimi öyle bir doldurdu ki bilincim bedenimi terk etti. Sanki uçuyordum.

"Sana," diye fısıldadım ve avuçlarımı sırtından aşağı kaydırıp sert kıçına ulaştım. "Peki sen bana ait misin, Tore?"

Hemen cevap vermedi, sadece duvarlarım etrafında kasılana kadar girip çıkmayı sürdürdü ve cezalandırıcı ritmiyle yeniden boşaldım. Başını eğip omzuma bir öpücük kondurdu ve kulağıma fısıldadı.

"Korkarım öyleyim, Milene." Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve aynı anda içime girip sıcak dölüyle beni doldurdu.

Doğrulup yatakta oturdum ve odanın diğer tarafındaki gardıroba doğru yürüyen Salvatore'yi izledim, bir gömlek çıkarıp üstüne geçirdi. Sırtında dört kurşun yarası vardı. Biri omzuna yakındı, ikisi sol tarafındaydı ve diğeri de omurgasının sağ tarafından birkaç santim uzaklıktaydı. Bacağı ve sağ kolundaki sıyrıkla birlikte, toplam altı ediyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordum.

"Ne?"

"Kurşun yaraları."

Döndü ve gömleğin düğmelerini kurcalamaya başladı. "Sağ baldırımda ve sol bacağımda."

"Hassiktir, Salvatore. Bu kurşun yaralarını ne zaman aldın?" Yataktan kalkıp gömleğini düğmeleme işini devraldım.

"Omzumdaki birkaç yıl öncesinden. Baldırımdaki geçen yıldan." Bunu sanki market listesini okuyormuş gibi söylüyordu. "Sol bacağım ve sırtımdaki üç tanesi aynı olay sırasında oldu. Yedi yıl önce."

Parmaklarım ortadaki düğmede kaldı. Sırtından aldığı üç kurşun sıradan bir silahla yaralama değildi. Bu bir infazdı. "Kim yaptı?"

"Emri eski Don verdi," dedi. "Fakat gerçekleştiren Capo'lardan biriydi."

"Neden?"

"Önceki yöneticiler açgözlü davranmaya başlamıştı. Paradan aslan payını kendilerine ayırmaya karar verdiler."

Bu delilikti. Doğru anlamış olamazdım. "Aile'den mi çalıyorlardı?"

Cosa Nostra Aileleri'nin yönetilme konusunda çok katı yöntemleri vardı ve güven her şeyin üstünde tutulurdu. Don ve

Capo'lar işi yönetmekten sorumluydu ama kârın sadece belli bir kısmını alırlardı. Paranın kalanı diğer üyelere dağıtılırdı, en dipteki neferlere kadar. Paylar, kişinin örgütteki pozisyonuna bağlıydı ama Don ve Capo'lar toplam gelirin yüzde kırkından fazlasını asla alamazdı. New York Ailesi'nde kaç kişi olduğunu bilmiyordum ama Şikago'da en az yüz kişi vardı.

"Evet," dedi. "Ve ben bunu öğrendim."

"Yani onlar da seni öldürmeye mi karar verdi?"

"Sonunda, evet." Başını eğip yanağını yanağıma dayadı. "Başta beni kendi küçük üçkâğıtlarına çekmeye çalıştılar. O zamanlar Capo'ydum ve çoktan kendi inşaat işimi kurmuştum. İşim bana çok fazla para getiriyordu."

"Ne oldu?"

"Hayır dedim. Fikrimi değiştirmem için beni teşvik etmeye çalıştılar." Elini uzattı ve parmağıyla çenem boyunca bir çizgi çizdi. "Çabalarında çok hevesliydiler."

"Elin mi?" diye sordum ve avucumu çenemi okşayan elinin üzerine koydum.

"Ve bacağım."

"Tanrım, Tore." Gözyaşlarımı uzak tutmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Bir insan böyle bir şeyden nasıl sağ kurtulur?"

"Nino beni 'toplantı' için davet edildiğim depoda buldu. Beni takip etmek gibi bir alışkanlığı var, hatta ona yapmamasını söylediğim zamanlarda bile. Hastaneden taburcu olduğumda, Don ve Capo'larla tekrar konuşacak kadar iyi olana kadar saklanmama yardım eden kişi Arturo'ydu."

"Onlara ne söyledin?"

"Özel bir şey söylemedim. Sadece nerede yanlış yaptıklarını gösterdim." Dudaklarını parmaklarıma bastırdı. "Gerçekten birini öldürmeye niyetliysen, kafasına nişan alacaksın."

"Don'u sen mi öldürdün?"

"Ve altı Capo'yu."

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Gerçek şu ki, kaçmak istediğim her şeyi temsil eden bir adamdan hoşlandığımı kabul etmek zordu. "Tore?"

"Evet?"

"Kaç kişiyi öldürdün?" diye fısıldadım. "Şahsen?"

Parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı. Bakışlarımız kesişti. "Bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istiyor musun, *cara*?"

O kehribar derinliklere baktım ve kendimi dünya üzerindeki en büyük ikiyüzlü gibi hissederek başımı iki yana salladım. Hayır, bilmek istemiyordum. Ancak sebebi ondan daha az hoşlanmama sebep olabilecek olması değildi. Cevap ne olursa olsun, ondan aynı şekilde hoşlanmaktan korkuyordum.

BÖLÜM

yirmi

Milene

"BU ÇOK KOMİK," DEDİ PİPPA, OMZUNUN ÜZERİNDEN birkaç adım arkamızdan gelen Stefano ve Vincenzo'ya bakarak. İkisinin arkasından iki koruma daha takip ediyordu.

"Evet, bir de bana sor," diye iç geçirip bir sonraki butiğe girmek için döndüm.

"Bizi takip eden bir kamera ekibi de olması gerekiyormuş gibi hissediyorum." Kıkırdadı. "Bir insan neden dört korumaya ihtiyaç duyar ki? Kocanın bir iş insanı olduğunu söylemiştin, başkan değil."

"O, biraz aşırı." Elbise rafına yaklaşıp Salvatore'yi aramak için çantamdan telefonu çıkardım.

"Milene."

"Rocco'nun düğünü için alacağım elbise hakkında. Griye ne dersin?" diye sordum, uzun ve uçuşan bir elbiseye bakarak. "Ya da daha renkli bir şey mi almalıyım?"

"Kıçını kapattığı sürece ne istersen giyebilirsin."

"Teşekkür ederim şekerli çöreğim, çok yardımcı oldun," diye homurdanıp telefonu kapattım.

"Ona gerçekten düşkünsün," dedi Pippa, beni bırakıp elbiseye bakarak. "Alışverişe başladığımızdan beri bu onu kaçıncı arayışındı? Üç mü?"

Aslında dördüncüydü. Pippa tuvaletteyken de aramıştım. Başta tam olarak dakik değildim. Günlük "kontrollerime" geç kaldığım için asla yorumda bulunmamış ya da beni azarlamamıştı. Sanırım bunu yapmamı istediği için kendini kötü hissediyordu ama ne zaman geç arasam sesindeki sanki sınırındaymış gibi hafif gerginliği fark ediyordum. Ondan sonra iletişimlerim konusunda daha gayretli olmaya karar vermiştim.

"Evet." Başımı salladım. "Gerçekten öyleyim."

Bu gerçekti. Tuhaf olsun ya da olmasın, Salvatore ile vakit geçirmekten keyif alıyordum. Garipliklerine takılmıyordum bile. Eğer çalışmamam konusunda ısrarları olmasaydı, görücü usulü ya da değil, evliliğe karşı süregelen bir kızgınlığım kalmazdı.

"Lanet olsun," dedim elbiseyi kasaya götürürken. Sanırım kocama âşık oluyordum.

Alışveriş merkezinde hızlıca bir kahve içtikten sonra Pippa'yı evine bırakıp eve doğru yola koyulduk. Araç garaja girdi ve Salvatore'yi arayıp döndüğümü söylemek için telefonumu çıkardığım sırada asansörün kapıları açıldı ve o dışarı çıktı. Arka koltukta yanıma yığdığım torbaları toplamak için uzandığımda kapı açıldı ve Salvatore binip yanıma oturdu.

Şoföre ve ön koltukta oturan Stefano'ya, "Dışarı!" diye kükredi.

Onlar arabadan çıkar çıkmaz beni belimden kavrayıp kucağına çekti ve burnunu saçlarıma gömdü. Başımı çevirmeye

çalışsam da belimi daha sıkı kavrayıp beni kendi vücuduna yapıştırdı.

"Dört saat, Milene," diye fısıldadı kulağıma.

"Her saat başı seni aradım."

"Biliyorum." Yüzünü boynuma gömüp kokumu içine çekti. "Sence ben deli miyim?"

"Birazcık?" Homurdanarak güldüm, kollarımı boynuna dolayıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

"Bu bir sorun mu?"

"Pek sayılmaz." Omzumu silkip onu öptüm. Beni endişelendirmeliydi. Mesele şu ki; Salvatore'nin OKB'sine ya da nerede olduğumu bilme ihtiyacına aldırmıyordum. Endişesini bastırması için gerekiyorsa onu saatte birden daha fazla aramaya da takılmazdım. Aslında bundan bir nevi...hoşlanıyordum. "Bugün Pippa ile bir çiçekçinin önünden geçerken aklıma bir şey geldi."

"Ne?" diye sordu çenemin kenarını ısırırken.

"Sen ikinci sapıktın. Bana bir ton çiçek yollayan kişi."

"Evet."

Eğildim ve bakışlarımla onu kıstırdım. "Yüz vazo mu?"

"Doksan altı. Ellerinde sadece o kadar vardı."

"Bir tanesi yeter de artardı."

Salvatore bir an beni izledi, sonra öne doğru eğildi ve burnunu benimkine değdirdi. "Benim için ya hep ya hiç, Milene. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydın."

Evet. Sanırım öyleydi.

Parmaklarımı Salvatore'nin saçlarında gezdirdim, yerden bira şişesini almak için uzandığında belinde oturduğum yerimden

onu izledim. Onu bu kadar rahat görmek beni hâlâ şaşırtıyordu.

Neredeyse bir saattir oturma odasındaki kanepede uzanıyorduk; o maçı izliyordu, ben de göğsünde yayılırken Bianca'ya mesaj atıyordum. On dakika kadar önce cevap vermeyi bırakmıştı, muhtemelen Mikhail eve gelmiş olmalıydı. Tanrı biliyor ya, o ikisi ellerini birbirinden uzak tutamıyordu.

"Bira sevdiğine inanamıyorum," dedim.

"Neden?"

"Bilmem. Sen her zaman daha çok şarap seven biri gibi geldin." Parmağımın tersiyle çenesini takip ettim. "Takımlar yüzünden."

"Şaraba karşı değilim. Ama şarap futboldan ziyade peynirle daha iyi gider." Başını eğip parmağımı öptü. "Ablan ne diyor? Evden haber var mı?"

"Aynı. Hâlâ son mesajıma cevap vermesini bekliyorum."

Salvatore elini kaldırıp başparmağım alt dudağımda gezdirdi. "Ona Petrov'a benim için bir mesaj iletmesini söyle."

"Rus Pakhan'a mı?"

"Evet. Arnavutların İrlandalılarla iş yapmaya başladığım bilmeli."

Hızlıca bir mesaj yazıp Bianca'ya gönderdim. "Başka bir şey var mı?"

"Yok." Telefonu elimden alıp sehpaya bıraktı ve kanepedeki yastıkları alıp yere attı.

"Zavallı yastıklar seni rahatsız edecek bir şey mi yaptı?"

"Evet." Sonuncusunu da arkaya fırlattı. "Çok fazla yer kaplıyorlar."

"Belki de daha büyük bir kanepe almalıyız." Eğilip çenesinin yan tarafına bir öpücük kondurdum.

"Daha fazla katılamazdım."

Kolunu belime dolayıp beni aşağı doğru çekti, yan bir şekilde uzanıp onun vücudu ile kanepenin sırtı arasında kaldım. Taytımın kemerine uzanıp sıyırdım, ardından Salvatore'nin eşofmanını ve baksırını çıkardım. Aynı şeyi külotuma da yaptıktan sonra yerdeki Salvatore'nin kıyafetlerinin yanına gönderdim.

Elimi tutup parmaklarımı dudaklarına götürdü, her birini nazikçe öptükten sonra dudaklarını bileğime ve koluma doğru ilerletti, bütün vücudum boyunca titremeler gönderdi. Bunların hepsini çok yavaşça yapıyordu. Dudaklarını bir noktada birkaç saniye tuttuktan sonra devam ediyordu, sanki her öpücük bir bildiri gibiydi. Tenimi okşama şekli büyüleyiciydi çünkü Salvatore asla sabırlı bir partner gibi görünmüyordu. Aramızdaki çekim hep patlayıcı bir güçteydi, hem sert hem de yoğun.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, Milene," diye fısıldadı omzuma ulaştığında, titredim. "Hiçbir halt bildiğin yok."

Dudakları benimkilerle buluştu, kollarımı boynuna sarıp onu tüm gücümle sıkıca tuttum. Kendisinin benim aklımı ne hale getirdiğinin farkında olduğunu sanmıyordum. Korkutucuydu. Artık ne hissettiğimi bile bilmiyordum. Ona âşık mıydım? Bu kontrolcü, huysuz, içine kapanık adama? Tanıştığımdan beri bir defa bile gülümserken görmediğim birine? Korkarım öyleydim.

Ellerimi boynundan ve omuzlarından geçirip keskin hatlı göğsüne koydum ve öpüşmeyi bırakmadan bacağımı beline atıp üstüne oturmak için hareket ettim.

"Seninle sevişmek istiyorum," dedim dudaklarına ve altımda hareketsiz kaldığını hissettim. "Bana izin verir misin?"

Gözlerimi açtığımda bakışları üzerimde sabitlenmişti. "Evet."

Gülümseyip parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Ilaria haklıydı. Duygularla iyi başa çıkamıyordu. Sanki

çeşitli duyguların anlamlarını kavramakta zorlanıyor ve onları işlemekte sorun yaşıyordu. Sertliği ıslaklığıma dayanana kadar vücudunda aşağı doğru hareket ettim. Santim santim onu içime aldım, beni yavaş yavaş doldurmasının tadını çıkarıyordum. Çok büyüktü. Tamamının içimde olması sanki duvarlarım patlayacakmış gibi hissettiriyordu. Buna bayılıyordum.

Tamamen içimi doldurduğunda göğsünün ortasını öpmek için eğildim ve boynu boyunca öpücükler kondurup güçlü çenesine ulaştım. Kalçalarımı ritmik hareketlerle devamlı kıvırıyordum ama onu tam sınırda tutacak kadar hassas ve yavaş bir şekilde yapıyordum. Ağzım onunkine ulaştığında kalçamı sadece ucu içimde kalacak kadar kaldırdım. Salvatore bana bakıyordu, gözleri benimkilere yapışıp kalmıştı ve elleri kalçalarımı kavrıyordu ama hareket etmiyordu. Gülümserken oturup dudağını ısırdım. Hızla nefes alırken sol avucunu hafifçe yanağıma yerleştirip diğer elini vücutlarımızın birleştiği yere indirdi.

"Bir şeyi merak ediyorum, *cara*," dedi ve başparmağını klitorisime bastırarak beni inletti.

"Neyi?" Arkaya doğru yaslanıp kalçamı çevirmeyi sürdürdüm.

Klitorisimi hafifçe çimdikledi, titresem de daha hızlı hareket etme ihtiyacına direndim. Onun yerine yavaş tempoma devam ettim, o puslu, şehvetle dolu gözlerin benimkilere odaklanmasının keyfini çıkardım.

Salvatore'nin elleri popomu buldu ve sıktığında inledim. Sonraki saniyede alttan içime öyle sertçe girdi ki nefesim kesildi.

"Benden hiç korkmadın," dedi. "Neden?"

O içimde salınmaya devam ederken gülümsedim, ritmi artıyordu.

"Cevap ver bana, Milene."

"Senden korkmayacak kadar sana kızgındım!"

"Bu," kendini tekrar öyle bir güçle içime soktu ki bir anda havai fişekler ve gök gürültüsüyle boşaldım,"bu zamana kadar duyduğum en aptalca cevap."

BÖLÜM yirmi bir

Salvatore

Arturo son bir saattir uyuşturucu işiyle ilgili anlaşmalarımız hakkında gelişmeleri anlatıyordu ama aklım başka yerlerdeydi. Milene arkadaşıyla manikür yaptırmaya gitmişti ve salondan arayalı bir saat olmamıştı, yine de yirmi dakika sonra huzursuzlanmıştım. Onu koruyan dört koruması olmasına rağmen, yine de odaklanmakta zorlanıyordum.

Gelen mesajla telefonum çınladı. İki gün önce özel bir siparişte bulunduğum kuyumcudandı, siparişimin hazır olduğunu haber veriyordu.

Nasıl becerdiysem bütün toplantı boyunca oturmayı başardım, sonra Arturo'ya gidebileceğini söyledim. O çıktığı anda ofisimden çıkıp aracıma gittim.

Mağaza yakındı, o yüzden siparişimi almak için oraya gitmem yarım saatten az vaktimi aldı. Arabama geri dönünce önüme koyduğum kırmızı kadife kutuya baktım. Ona bakmak bile anksiyetemi azaltıyordu. Ne olduğunu söylediğimde Milene'nin

nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Onu şimdiden fazla zorlamış olabilirdim. Saçmalıklarımla baş etmeye istekli olması beni hâlâ hayrete düşürüyordu. Fakat yine de...gösterge panelinin üstünde duran o küçük kutu biraz fazla olabilirdi.

Gözlerim paneldeki saati taradı. Altıyı iki dakika geçmişti. Çoktan araması gerekirdi. Anksiyete o çirkin başını bir kez daha uzattı.

Direksiyonu sıkıp gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Bir tane daha. Ve bir tane daha. Eğer herhangi bir şey olsaydı Stefano bana bilgi verirdi. Muhtemelen zaman kavramını yitirmişti. Telefonum çaldı. Gözlerimi açıp telefonu aldım.

"Tore?"

"Evet?"

"Koridordaki kristal vazo var ya?" dedi Milene ufacık bir sesle. "O şeyin değeri ne kadardı?"

Birkaç bin. "Çok değil. Neden?"

İç çekti. "Tanrıya şükür. Eve geldiğimde, Kurt Riggs'i kovalıyordu ve onlar...vazoyu kırdılar. Kırık parçaları temizlemek zorunda kaldım ve bazıları çok küçüktü, o yüzden lütfen oraya çıplak ayakla basmadığından emin ol. Her parçayı buldum mu emin değilim. Neredesin? Yemek için seni beklemeli miyim?"

"Yapmam gereken bazı işler vardı ama birazdan orada olurum."

"Tamam, ben—Aşağı in, seni piç!" Hattan, bir şeyin kırılma sesi geldi. "Hayır, perdeler olmaz! Gitmem lazım."

Telefonu kadife kutunun yanına bıraktım ve arabayı çalıştırdım.

Çatı katına girdiğimde eşikte durup oturma odasındaki kaosa bakıtım. Yerde birkaç tane açılmış tuvalet kâğıdı rulosu vardı,

koltukların üstünde ufak parçalar duruyordu. Sanki kasırga vurmuş gibi görünüyordu. Kauçuk ağacına ev sahipliği yapan geniş bir saksı odanın köşesinde yan yatmıştı, toprak tabanına saçılmıştı. Perdenin direklerinden biri sarkıp yere giden yolu yarılamıştı, saten perdeler dökülüyordu. Ayrıca perde boyunca gözle görülen pençe izleri de vardı.

Mutfaktan bir yerden bir patırtı sesi geldi ve tam vaktinde dönüp Kurt'ün tezgâhtan kahvaltı barına ve ardından yemek odasındaki masaya atladığını gördüm. Milene bir saniye sonra belirdi, onu kovalıyordu.

"Gel buraya, lanet olası!" diye bağırdı ve kediyi yakalamaya yeltendi ama kedi aşağı atlayıp koridora doğru koştu.

Milene'nin omuzları düştü ve bana baktı. "Her şeyi temizleyeceğim, söz veriyorum! Kurt'ün içine ne girdi bilmiyorum. Kafayı yedi. Bir saattir içine ölüm perisi girmiş gibi koşturup duruyor." Bana doğru gelip başını iki yana salladı. "Onu yakalamaya çalışıyorum. Belki biraz yatak odasına koyarsam sakinleşir."

Önümde duran karıma iyice bir baktım. Beyaz tişörtünün yanı yırtılmıştı. Atkuyruğu yamuktu, birkaç tutam saçı serbestçe sallanıyordu. Sağ elinde tırnak izleri ve önünde de kökeni belli olmayan bir şeyin lekeleri vardı. Gerçekten de kedinin sürüklediği bir şey gibi görünüyordu.

"Tore?"

Elimi kaldırıp çenesini parmaklarımın arasına aldım, gözlerinin içine baktım. "Çok güzelsin."

Kafası karışmış halde bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Şey...teşekkür ederim?"

Kanepe üç metre uzaktaydı ama yemek masası daha yakındı. İş görürdü. Onu belinden kavrayıp masaya doğru taşıdım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kulağıma doğru, kafası gerçekten karışmış gibiydi.

Masaya ulaştığımda, onu yere bıraktım. Masa örtüsünü tutup çektim, tabaklar ve çatal, bıçaklar takırdayıp gürültüyle yere çarptılar.

"Kotun," dedim ona bakarak.

Milene kaşlarını kaldırdı, kot pantolonunun düğmelerini açtı ve aşağı sıyırdı. Külotunu çıkardığı anda onu belinden kavradım ve masanın üzerine oturttum.

"Uzan." Avucumu göğsüne koyup masaya uzanana kadar bastırdım, bacakları kenardan sallanıyordu. Boştaki elimle bir sandalye çekip oturdum ve bacaklarını omzuma aldım. "Gözlerini kapat," dedikten sonra kıçını kavrayıp onu yalayabilmek için kendime doğru çektim.

Milene inledi. Onu tekrar yavaşça yaladım, nazikçe öptüm ve nefes nefese kalana kadar klitorisini emdim. Bacaklarını ayırdı, o yüzden dilimle sataşmaya devam ederken bir parmağımı içeri kaydırdım. Sırılsıklamdı. Sırtını gererek zevkle çığlık attı. Vücudu titredi ve klitorisini tekrar ağzıma alıp emdim.

Daha önce hiçbir kadına oral seks yapmamıştım ve yapmak için bir arzum da olmamıştı ama konu Milene olunca her şeyi istiyordum. Vücudunun her darbeye ve harekete tepki verişiyle mest oluyordum. Birkaç dakika daha dilimle devam ettim ve yakınlaştığından emin olduğumda, ağzımı tekrar klitorisine bastırıp sertçe emdim, aynı anda parmağımı içinde kıvırdım. Başka bir çığlıkla boşaldı, omuzlarımdaki bacakları şiddetle titredi. Bir öpücük daha kondurdum ve vücudunun toparlanmasını izledim. Milene gözleri kapalı halde uzanıyordu, göğsü sanki yeterli hava almaya çalışıyormuş gibi şişip iniyordu.

"Milene?" diye sordum ve avucumu çıplak baldırında gezdirdim. "Yaşıyor musun, *cara mia*?"

"Hayır," diye fısıldadı, yavaşça oturma pozisyonuna geldi ve bana baktı. "Geri çekil."

Sandalyeyi geriye kaydırıp onun masadan inişini izledim. Bacaklarımın arasına diz çöktü ve pantolonumun düğmesini açmaya başladı.

"Karşılık vermek zorunda değilsin, Milene." Elimin tersiyle yanağını okşadım.

Ağzımı ona dayadığım andan beri acı verecek kadar sertleşmiş olan aletimi çıkardı ve başını kaldırıp bana baktı. "Beni durdurmayı dene." Sırıttı. "Ve ne olacağını gör."

Bu sözlerle birlikte dudaklarını aletimin başına sardı, ince parmaklarını etrafına doladı. Yavaşça başladı, altındaki hassas kısmı yalıyor, ucunu emiyor, sonra da daha fazlasını sıcak ağzına alıyordu. Hızı giderek artıyordu, başını daha şiddetle indirip kaldırdığında ensesindeki saçlarını kavradım, beni içeri alan dudaklarını izledim. Kendimi tutmaya çalışsam da yapamadığımı fark ettim. Milene'nin dizlerinin üstünde, bacaklarımın arasında, ağzındaki aletimle görüntüsü bile beni boşaltmaya yeter de artardı, o yüzden yanaklarını çukurlaştırıp sıktığında ağzında patladım.

Elimde topladığım saçlarını tutmaya devam ederek, gözlerimiz buluşana kadar başını kaldırdım.

"Yut," diye emrettim.

Gülümseyip emrimi yerine getirdi. Bugüne kadar şahit olduğum en seksi şeydi.

Milene

Salvatore'nin göğsünde bir çizgi çektim, parmağımla taş gibi sert karnında bir daire çizdim, ardından omzuna bir öpücük kondurmak için başımı kaldırdım. Bana doladığı kolunu sıkıp

beni kendisine daha da bastırdı.

"Bugün Bianca mesaj attı." Parmağımı göğsünde tekrar yukarı çıkardım. "Petrov, Arnavutlarla ilgili istihbarat için teşekkürlerini iletiyor."

"Şu anda Dushku'nun yerinde olmak istemezdim." Sol eliyle uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdı, sonra da elini karnına koydu.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordum ve parmağımı eline götürüp oradaki belirgin izlerden birinin üzerinde gezdirdim.

"Bazen."

"Kaç kırık var?"

"Belirleyemediler." Elini çevirip parmaklarını benimkilere geçirdi. "Sağ elimle ateş etmek için kendimi eğitmeyi başardım. Şimdi sol elimle olduğumdan bile daha iyiyim. El yazım berbat gerçi." Başını eğip bana baktı. "Klavyedeki yazışımı da muhtemelen fark etmişsindir."

"Peki ya bacak? Baldırdaki bir kurşun yarası nadiren ampütasyon gerektirir."

"Bir kez ayak bileğimden, iki kez de alt baldırımdan vuruldum, yakın menzilden," dedi. "Kurtarılma şansı yoktu."

Gözlerimi kapatıp yüzümü boynuna gömdüm. "Bana bir söz ver."

"Ne için?"

"Lütfen bir daha vurulma."

"Sırtımda hedef tahtasıyla dolaşıyor değilim, Milene." Başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Hayır, dolaşıyorsun," diye mırıldandım boynuna doğru. "Nino'ya neden koruman olmadığını sordum. İzin vermediğini söyledi."

"Eğer birisi beni öldürmeye çalışmakta yeterince ısrarcıysa yapacaktır. Koruma olsun ya da olmasın."

Başımı hızla kaldırdım. "Ne yani, şimdiye kadar yaptığın gibi yaparak bunun olmasına izin mi vereceksin?"

"Hayır. Onları daha önce öldürmek için elimden geleni yapacağım."

"O zaman daha sıkı çalış lanet olası!"

Başını eğip beni ilgiyle inceledi. "Öldürülsem bu canını sıkar mıydı?"

"Siktir oradan, Salvatore!" diye bağırdım. "Canımı sıkar mı, mı? Ciddi misin sen?"

"Evet. Bilmek istiyorum."

"Bilmek istiyorsun." Duyduklarıma inanamayarak gözlerimi kırpıştırdım. "Öldürülürse moralim bozulur mu diye bilmek istiyor."

"Bu basit bir soru, *cara*."

Kafasını kontrol ettirmesi gerekiyordu. "Evet, beni rahatsız ederdi." Hüsranla başımı salladım. "Eğer ben öldürülürsem bu seni rahatsız eder miydi?"

Salvatore'nin bedeni kaskatı kesildi. "Bunu. Bir daha. Asla. Sorma."

"Aptalca soruları sen başlattın." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Daha fazla kurşun yarası yok. Bana söz ver."

"Deneyeceğim."

İç çekip gözlerimi kapattım. Deneyecekmiş. Harika.

"Bu, yanma koruma almaya başlayacağın anlamına mı geliyor?"

"Hayır."

Tabii ki hayır.

"O zaman İrlandalıları hallet," dedim dişlerimi sıkarak ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Ölmelerini istiyorum."

"Zaten bunun üzerinde çalışıyorum." Saçımdan bir tutam alıp parmağına doladı. "Niye birdenbire bu kadar kana susadın?"

Bihaberliği karşısından hayrete düşerek ona baktım. Eğer ona âşık olduğumu göremiyorsa belli şeyleri fark etme ve işleme konusunda sorunu vardı.

"Reglim yaklaşıyor olmalı." İç çektim, cevabımı kabul edip daha fazla soru sormayacağını umarak başımı göğsüne koydum.

Salvatore elini enseme koyup aşağı doğru kaydırdı, parmaklarının uçlarını hafifçe tenime sürtüyordu. Gözlerimi kapatıp hissin tadını çıkardım. Yarı uykuluyken eli ensemde durdu.

"Sana bir şey aldım," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Fakat hoşuna gitmezse geri alırım."

"Hediye verme işinde berbatsın," diye mırıldandım göğsüne doğru.

"Biliyorum." Parmaklarını saçlarıma gömdü. "Görmek ister misin?"

"Bir milyon dolara mı mal oldu? Sana bir ipucu vereyim, eğer cevap evetse şimdi geri alabilirsin."

"Hayır."

"Tamam."

"Ceketimde. Hemen döneceğim."

Koltuk değneklerine uzanışını, doğruluşunu ve kapıya doğru gidişini izledim. Bu fırsatı siyah baksırıyla sarılmış sıkı kıçına bakmak için kullandım. Gerçekten çok hoştu. Salvatore iç çamaşırıyla uyuyordu, tüm kalbimle onayladığım bir şeydi. Birkaç dakika sonra döndü, ceketi yatağın üstüne atıp oturdu. Kırmızı, kadife bir kutu çıkarıp yastıkta yanıma koydu. Kalkıp oturdum ve kutuyu açtığımda içinden sade, altın bir bileklik çıktı. Kalındı, yine de bir şekilde zarifti.

"Çok güzel ama bana mücevher almana gerek yok. Nadiren taktığımı biliyorsun. Aldığın o gülünç derecede pahalı bileziği hiç takma fırsatım olmadı," dedim.

Yanımda kasıldı. "Bunu takmanı istiyorum," dedi. "Sürekli."

"Tamam." Omzumu silktim ve takmak için tokasını açtım.

"İçinde GPS çipi var," diye eklediğinde başımı hızla kaldırdım.

Salvatore

Milene başta sessiz kaldı, sonra bakışları benden elinde tuttuğu bilekliğe kaydı. "Neden?"

"Aramalar artık yeterli değil. Bugün sen Pippa ile birlikteyken neredeyse çıldırıyordum. Toplantıda oturmayı zar zor başardım çünkü nerede olduğunu merak ediyordum. Nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım var, Milene. Her zaman."

"Nerede olduğumu biliyordun. Her saat başı aradım," dedi. "Yanımda dört koruma vardı. Kontrol etmeleri için arayabilirdin."

Stefano'yu iki kez aramıştım. Pek yardımı olmamıştı. Daha on beş dakika olmadan tekrar endişelenmiştim. "Pekâlâ. Sorunlarımla başka bir şekilde başa çıkmanın yolunu bulacağım."

Onu şok ettim. Bakışlarını benimle bilezik arasında gezdirmesinden belliydi.

"Bu...sorunları daha net açıklayabilir misin? Lütfen."

Elini tutup avucunun ortasında dairesel şekiller çizdim. "Hafif bir tedirginlik olarak başlıyor, özel bir şey değil. Hafif bir rahatsızlık ama sonra hızla kontrol etmesi zor bir huzursuzluğa dönüşüyor," dedim. "Sonrasında dikkatim dağılıyor. Sinirli oluyorum. Konsantre olamıyorum. Beynim farklı senaryolar üretiyor, her biri öncekinden daha kötü oluyor ve düşünebildiğim tek şey o oluyor. Bunu engelleyemiyorum."

"Nasıl senaryolar, Tore?" Gözleri benimkileri inceledi.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen," dedim dişlerimi sıkarak. "Yaralanmışsın. Ya da kaçırılmışsın."

"Korkunun yersiz olduğunu anlıyorsun, değil mi? Özellikle de aynı binadayken."

"Önemi yok." Uzanıp çenesini tuttum. "Gerçekten iyi olduğundan emin olmak için seni görmeye ihtiyacım var. Eğer bu mümkün değilse, nerede olduğunu bilmem gerek. Her saniye."

Ayrıca ona dokunmak için delice bir istek duyduğumdan bahsetmedim. Onunla aynı odada olup da elimi onun eline koymadan ya da kolumu beline dolamadan durmaya dayanamıyordum. Eğer yakınımda oturuyorsa, kucağımda olmalıydı. Yakında olup da teninin tenime değmemesi fikrini kabullenemiyordum. Susuzluktan ölen bir adamın önünde su şişesi sallamak gibiydi. Karşılamam gereken fizyolojik bir ihtiyaçtı, yoksa kafayı yiyecektim. Şu ana kadar bu dürtüye direnmiştim ve sadece aklımı yitirmeye yaklaştığımda yenik düşüyordum. Şimdilik, bu şekildeydi.

Milene bileziği inceledikten sonra gözlerimin içine baktı. "Yani, benim bunu takmam yardımcı olacak mı?"

"Evet."

İç geçirip sol elini ve bilekliği bana uzattı. "Tamam."

Bilekliği alıp bileğine taktım. Takıldığı anda içimde artan huzursuzluk hissi neredeyse anında dağıldı. "Bunu sürekli takacaksın, duşta veya uykuda olsan bile. Anlaştığımız gibi, beni aramaya da devam edeceksin."

"Arayacağım."

Başımı salladım ve kollarımı ona dolayıp onu kendime doğru çektim. "Güzel."

BÖLÜM
yirmi iki

Milene

ROCCO'NUN YANINDA OTURAN YİRMİLERİNİN BAŞINDAKİ siyah saçlı kadına bakıp, "Gelin pek heyecanlı görünmüyor," diye yorumda bulundum. Mutlu görünmek yerine başını eğmiş bir halde oturuyordu ve gözleri kucağında tuttuğu ellerindeydi. "Görücü usulü evlilik mi?"

"Sayılır," dedi Salvatore yanımdan. "Ağabeyinin kumar sorunu var. Ellerindeki her şeyi harcadı ve sonra Rocco'dan borç para aldı. Onu da yedi."

Hızla nefes aldım. "Rocco da borcuna karşılık kızı mı aldı?"

Salvatore başını bir kez salladı. "Evet."

Gelinin yanında oturan damat, masanın diğer tarafındaki bir adamla konuşuyor ve sanki bu evlilik hayatlarının en iyi deneyimiymiş gibi kahkaha atıyordu. Kolunu karısının sandalyesinin arkasına atmıştı. Kızın, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi öne doğru eğilmesi gözden kaçmıyordu.

"Bu iğrenç," dedim.

Rocco yakışıklıydı, o zaman neden bariz şekilde onunla olmak istemeyen bir kadını evlenmeye zorluyordu? Kızın o kadar...korkmuş görünmesi için bir sebep olmalıydı.

Gözlerimi yeni evlilerden ayırıp etrafı taradım. Evet, insanlar hâlâ bana bakıyordu. Geldiğimiz andan itibaren kendimi hayvanat bahçesindeki egzotik bir hayvan gibi hissetmiştim; insanlar sürekli bize bakıyorlardı. New York Ailesi'nin üyeleriyle ilk kez tanıştığım için bazı bakışları görmeyi bekliyordum ama gözlerinde korku görmeyi beklemiyordum. Çoğu, Salvatore ve benim durduğumuz yerden oldukça uzak duruyor olsalar da bize bön bön bakmayı bırakmadılar. Ya da daha net olmak gerekirse, Salvatore'nin koluna bakıyorlardı. Bütün tören boyunca belimden ayırmamıştı. Arturo dışında kimse bize yaklaşmamıştı. O da sadece Salvatore'ye bazı gizli bilgileri iletmeye gelmişti.

"Elbiseni sevdim," dedi Salvatore ve çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. "Bilekliğinle uyumlu olmuş."

"Yatağın altındaki bir ayakkabı kutusunda, kimse tarafından görülmeden yatmasına izin vermek ayıp oluyordu."

"Bileziği ayakkabı kutusunda mı saklıyorsun? Yatağımızın altında?"

"Milyon dolarlık şeyi nereye koyayım?" diye fısıldadım. "Kasayı kullanmama izin vermiyorsun."

"Olmayı hak ettiği tek bir yer var, Milene." Parmağının ucunu boynumda gezdirdikten sonra kolumdan aşağı, bileğime indirdi.

Gözlerimin içine bakarken ki yoğunluğu sanki canlı bir şey gibiydi, içimden hafif bir ürperti geçti.

Salvatore'nin adamlarıyla iletişimini izlemiştim. Fazla konuşmazdı. Onlar konuşurken dikkatle dinler, aynı zamanda odanın kalanını da gözünün önünde tutuyor gibi görünürdü.

Şu anda bana bakış şekli farklıydı. Salvatore Ajello gibi bir adamın odak noktası olmak hem cezbedici hem de korkutucuydu.

Birisi salonun diğer tarafından, "Havai fişek zamanı!" diye bağırdı.

Toplu bir tezahürat odayı doldurdu ve göz ucuyla, çıkışa doğru yönelen konukları gördüm. Salvatore yerinden kıpırdamadı, parmağının ucuyla kolumda desenler çizmeye devam etti. Sol eliyle yanağımı avuçlayıp başparmağıyla gözümün altını okşadı.

"Eldivenini takmayı unutmuşsun," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan ve elini kapatmak için elimi kaldırdım. Başta, eldiveni akşamları eve geldikten sonra çıkarıyordu ama şimdi onu eldiven takarken gördüğüm son seferi hatırlayamıyordum.

"Ben hiçbir şeyi unutmam, Milene."

İlk patlama dışarıda gümbürderken renkli ışıklar içerideki duvarlarda parladı, parlak ışıklar Salvatore'nin yüzündeki sert çizgileri vurguluyordu.

Başını yana eğip dokunuşuna daha çok sokuldum. "Elini görmenin seni rahatsız ettiğini sanıyordum."

"Ediyor." Başını eğip boynuma kulağımın hemen altından bir öpücük kondurdu.

Havai fişeklerin gürültüsü devam etti ama kalbim onlardan çok daha yüksek sesle çarpıyordu. Ellerimi Salvatore'nin saçlarının arasına sokarak dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. İleri doğru bir adım attı, sonra bir adım daha atıp beni bahçeye bakan, tavandan yere dek uzanan pencereye yapışana kadar geriletti.

"Neden bütün akşam kimse bize yaklaşmadı?" diye sordum, sonra elinin uyluğumdan yukarı çıktığını hissedince titredim.

"Çünkü kimsenin senin yanına gelmesini istemediğimi anladıklarından emin oldum."

Külotuma ulaştı ve becerikli parmakları külotu kenara çekip beni açtı.

"Neden?"

"Senin dikkatini herhangi biriyle" klitorisimle oynadı ve girişime doğru hareket etti, kehribar gözleri sonraki yemeğine odaklanan yırtıcı bir kuşun yoğunluğuyla bana bakıyordu, "paylaşacak havamda değildim."

"İnanılmaz derecede bencilsin." Gülümsedim, ardından parmağı içime girdiğinde hızla nefes aldım.

"Evet, öyleyim." Bir parmağı daha içime kaydı.

Salvatore'nin omzunun üzerinden hızlı bir bakış attım, Aldo ve Stefano'nun boş olan salonun karşı köşelerinde durduklarını gördüm. İkisi de tavana bakıyor, bu süreçte bize mahremiyet sunuyorlardı.

Havai fişekler hala gökyüzünü aydınlatıyordu ve herkes ön bahçede, pencerenin biraz ötesindelerdi. Dışarısı karanlıktı ve salondaki parlak ışıklarla, bize doğru bakan herhangi biri asıl manzarayı görecekti.

"İnsanlar bizi görecek," diye fısıldadım, sonra Salvatore başparmağını klitorisime bastırdığında kısık bir inilti çıkardım.

"İnsanlar umurumda değil." Alt dudağımı ısırıp çeneme doğru hareket etti. İçimdeki parmaklar hareket etmeye devam ediyor, iç duvarlarımı esnetiyordu.

"Ben de insanım, Tore." Nefes aldım, sonra dudağımı tekrar ısırdığında nefesimi tuttum.

"Sen insan değilsin."

"Öyle mi?" Titremeler vücudumu o kadar sert sarsıyordu ki kelimeleri çıkarmayı zorlukla başarabiliyordum. "Peki ben neyim?"

Ağzı hareketsizleşti. Yavaşça başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Benimsin," dedi ve parmaklarını tamamen içime itip sadece onun bulduğu o noktaya vurdu. "Sen benimsin, Milene."

Boşalırken titredim, destek için göğsüne doğru yaslandım. Salvatore elini çekip kalçalarımın altından tuttu ve beni kaldırdı. Bacaklarımı beline doladım ve günahkâr dudaklarına saldırdım, pantolonunun kumaşının arkasından bana dayanan sertliğini hissediyordum.

Dışarıda bir yerlerden ciyaklayan tekerlek sesleri geldi. Salvatore kafasını hızla kaldırıp omzumun üzerinden pencereden görünen ön bahçeye baktı.

"Stefano! Aldo!" diye bağırıp aniden arkasını döndü ve beni sıkıca tutarak odanın karşısına geçti. "Mutfaktan çıkın. Önce Aldo."

Salvatore emirler yağdırırken omzunun üzerinden pencerenin ötesindeki bahçeye baktım. İki siyah araba bahçenin kenarına park etmişti ve silahlı adamlar dışarı çıkıyordu. Bir saniye sonra silah sesleri geldi.

Salvatore beni yere indirip çenemi iki elinin arasma aldı. "Stefano'yla gidiyorsun."

Dehşete düşmüş ve kafam karışmış bir halde ona gözlerimi kırparak baktım. Bir sonraki an, Stefano'nun eli üst kolumu kavrayıp beni çekti.

"Ne... Tore!" Kolumu çekerek kendimi Stefano'nun elinden kurtarmaya çalıştım. Kocam olmadan hiçbir yere gitmiyordum.

Salvatore bana baktı, sonra bakışlarını Stefano'ya çevirip başıyla onay verdi. "Hayatın pahasına, Stefano."

"Hayatım pahasına, Patron," dedi Stefano yanımdan, belimi kavradı ve koştu.

Salvatore aynı yerde durup bizi izlemeye devam etti, biz geri çekilirken birkaç saniye durdu, sonra ceketinin içine uzandı. Silahını çıkarmasını ve odanın karşı tarafındaki çift

cam kapıya doğru dönüşünü korku içinde izledim. Ön bahçeye açılan kapılar, çığlıklara ve silah seslerine bakılırsa, kıyametin koptuğu yerdi.

Salvatore

Kaos vardı.

Misafirlerden bazıları kaçıyor, saklanacak bir yer bulmaya ya da evin içine sığınmaya çalışıyorlardı. Bahçeye bir düzineden fazla beden dağılmıştı. En az on bir tetikçi tespit ettim. İkisi çimlerde yatıyordu, muhtemelen ölmüşlerdi. Altısı arabaları siper olarak kullanıp Rocco'nun korumalarına ateş açıyorlardı. Kalanı etrafa dağılmış, gelişigüzelce ateş ediyordu.

Arturo çimenlerin kenarında durmuş, silahlarıyla tetikçileri indiriyordu. İki eliyle de eşit derecede iyi ateş ettiğini bildiğim tek adamdı. Baskın olmayan elinizle nişan almayı ve atış yapmayı öğrenmek büyük bir kararlılık ve pratik gerektiriyordu, benim de kişisel deneyimlerimden bildiğim bir şeydi.

Tetikçilerden biri arabaların arkasındaki gruptan ayrılıp eve doğru yöneldi, ilerlerken Rocco'nun adamına iyi nişan alınmış bir kurşun sıktı. Silahımı kaldırıp ona doğru iki el ateş açtım. İlk kurşun ıskaladı ama ikinci göğsünden girdi. Adam sendeledi. Tekrar ateş ettim, bu defaki karnına isabet etti ve çimlere yüzüstü devrildi. Başımın yanından bir kurşun geçti, hızla geriye çekilip sağımdaki kalın taş sütunun arkasında siper aldım. Evden Rocco'nun beş adamı daha çıkıp bahçedeki tetikçilere doğru gittiler, arabaların arkasında bulunan adamlara odaklanmadan önce bahçedekilerle ilgileniyorlardı.

Cebimdeki telefon bir defa titredi. Stefano'nun Milene'yi güvenle araca götürdüğünün sinyaliydi. Göğsümdeki baskı hafifledi.

Verandadan çıkıp saldırganların arabasına doğru gittiğimde, tetikçilerin çoğu çoktan ölmüştü. Rocco, iş söz konusu olduğunda biraz yavaş olabilirdi ama güvenliğini nasıl seçeceğini biliyordu.

Son iki saldırgan, arabalardan birinin arkasına çömelmişti, Rocco'nun adamlarından saklanıyorlardı. Rocco'nun adamları sağımdaki bir yerden güçlü silahlardan çıkan mermilerle onları tarıyordu. Saldırganlar kafalarını aşağıda tutmakla ve karşılık vermekle öyle meşgullerdi ki benim yaklaştığımı fark etmediler. Bana en yakın tetikçinin kafasına nişan alıp kurşunu sıktım. Başı yana doğru savruldu ve anında yığıldı. Diğer tetikçi devrilen yoldaşına baktı, sonra bana nişan almak için silahını kaldırdı. Tetiği çekmeye fırsatı olmadan göğsüne iki el sıktım. Silah sesleri kesildi. Rocco'nun adamları, yığılan insanlar arasında hayatta olan olup olmadığını kontrol etmek için dağıldı.

Ölü tetikçilerden birine bakan Arturo'ya yaklaşıp, "İrlandalılar mı?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle," dedi. "Bunun nasıl halledilmesini istersin?"

"Kan dökerek." Telefonumu alıp Nino'yu aradım.

"Yirmi silahlı adama ihtiyacım var," dedim telefonu açtığı anda. "Onlarla bir saat içinde Fitzgerald'ın evinin yakınındaki benzin istasyonunda buluşacağım."

"Orada olacaklar."

"Güzel."

"Patron?" diye ekledi. "Sen iyi misin? Stefano beni arayıp neler olduğunu anlattı."

"Evet," diye cevap verdim. "Rocco üç adamını kaybetti. Bir düzine kadar misafir yaralı. Birkaçının durumu ciddi. En az ikisi ölü."

"Ilaria'yı arayayım mı?"

"Hayır. Bu örtbas edilemeyecek kadar büyük bir bok. Muhtemelen biri çoktan 911'i aramıştır. Ben buradan ayrılıyorum. Rocco yetkililerle uğraşmak zorunda kalacak. Greg'i ara. Polis gelmeden önce burada hemen bir avukata ihtiyaçları olacak." Telefonu kapatıp Arturo'ya döndüm. "Git. Yetkililer geldiğinde burada olmanı istemiyorum."

"Sence Rocco bunu halledebilir mi?"

"Umurumda değil. O gözden çıkarılabilir. Sen değilsin," dedim ve arabama yöneldim. Patrick Fitzgerald ile ilgilenme zamanıydı.

Kontağı çevirdiğim sırada telefonum çaldı. Stefano'nun numarasıydı.

"Az önce garaja girdik," dedi.

Koltuğumda arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Güvendeydi.

Hattın diğer tarafından itiş kakış sesleri geldi.

"Ver şu sikik telefonu bana!" Milene'nin bağırdığını duydum. "Tanrım, siktir, Salvatore! Sen iyi misin?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Ben iyiyim, Milene. Halletmem gereken bir şey var. Birkaç saat içinde evde olurum."

Tekrar konuşmadan önce birkaç saniyelik sessizlik oldu. Sesinin titrediğini fark ettim.

"Ödümü bokuma karıştırdın. Sakın bir daha beni o şekilde göndereyim deme," diye fısıldadı. "Bir dahaki sefere, sen de benimle geliyorsun."

Dişlerimi sıktım. Onu güvenli bir yere kendim götürmektense, onu götürmesi için Stefano'ya güvenmenin benim için ne kadar zor olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Stefano benden daha hızlı, *cara*."

"Umurumda bile değil!" diye bağırdı ve hat kesildi.

Telefonu indirip bakakaldım. Kimse yüzüme telefon kapatmaya cüret etmezdi ama yine de o bunu sürekli yapıyordu. Bu çok garipti.

Arabamı Fitzgerald'ın araç yoluna park edip ön kapıya doğru yöneldim, Nino orada bekliyordu.

"Fitzgerald burada değil," dedi.

"Deegan?"

"Pasquale onu mutfakta tutuyor."

"Gidip onunla sohbet edelim," dedim ve evin loş veranda ışıklarının altındaki taze ceset dizisinden kaçınarak içeri girdim.

Fitzgerald'ın evini haftalardır gözetleyen adamlarımız vardı, o yüzden içeri girmek bir sorun teşkil etmedi. Korumaların rotalarını zaten biliyorlardı ve Alessandro modası geçmiş güvenlik sistemini beş dakikadan az sürede etkisiz hale getirmişti.

Evin içine girdiğimde, bir köşede toplanmış ve duvara bakan ev personelinin yanından geçtim, bazıları gözle görülür şekilde titriyordu. Adamlarımdan ikisi onların başında nöbet tutuyordu. Evin arka tarafına doğru Nino'yu takip ettim.

Fitzgerald'ın sağ kolu yemek masasında, sol şakağına Pasquale'ın silahının namlusu dayanmış bir halde oturuyordu. İrlandalı yukarı baktı, sonra ben masaya yaklaşırken ve karşısına otururken gözleriyle beni takip etti.

"Patrick nerede?" diye sorup sandalyede arkama yaslandım.

"Bilmiyorum," diye terslendi.

Pasquale'e başımı salladım. Silahını indirip Deegan'ı baldırından vurdu. İrlandalı çığlık attı.

"Patrick nerede, Deegan?" diyerek tekrar sordum.

"Bilmiyorum!" diye boğuk bir sesle cevap verdi. "Baskının başarısız olduğunu duyduğunda arabasına bindi ve ortadan kayboldu. Muhtemelen güvenli evlerinden birindedir."

"Anlaşıldı." Fitzgerald gibi bir korkağın nasıl olup da büyük bir suç örgütünün başına geçtiğini asla anlamayacaktım. İrlandalılar, Bratva dört yıl önce liderlerinin çoğunu öldürdüğünde dağılmış haldeydi ve Fitzgerald muhtemelen kendi saflarında hızla yükselmek için açık bir fırsat bulmuştu. "Güvenli evlerin yerini biliyor musun?"

"Hayır. Patrick bunları benimle hiç paylaşmadı."

"Çok kötü." Pasquale'e baktım. Bir silah sesi daha havayı delip geçti. Deegan bir kez seğirdi, sonra öne doğru yığıldı, başının yan tarafındaki taze delikten kan akıyordu.

"Çalışanları ne yapalım patron?" diye sordu Nino.

"Kararı size bırakıyorum. Eğer konuşabileceklerini düşünüyorsanız, kurtulun." Ayağa kalktım. "Alessandro'ya evi yakmasını söyle. Burada olduğumuza dair hiçbir kanıt istemiyorum."

Alessandro Zanetti'nin ateşle olan yeteneklerini tesadüfen öğrenmiştim. Bir süre önce onu bazı rakipleri bertaraf etmesi için göndermiştim, onları vuracağım düşünmüştüm. Bunun yerine onları terk edilmiş bir barakaya bağlamış ve ateşe vermişti. Bina o kadar hızlı ve öyle tamamen yanmıştı ki cesetlerin kimliği belirlenememişti.

Yanımda Nino'yla arabama giden yolu yarıladığım sırada silah sesleri havayı yarıp geçti. Solumuzdaki garajın olduğu taraftan geliyordu. Nino silahını çıkarıp askerlerimizden birine doğru koştu, çoktan silahını çıkarmış üst kapıya doğru ateş ediyordu. Fitzgerald'ın adamlarından bazıları araçlara saklanmaya karar vermişler gibi görünüyordu. Nino içeri sızarken silahımı

kılıfından çıkardım ve onu korumak için binanın diğer tarafındaki kapıya yöneldim.

Silahlı bir adam garajdan dışarı fırlayıp kapının yanında şarjörünü değiştiren adamlarımdan birine nişan aldı. Silahı ateşledim. İrlandalı boynundan kanlar akarak düştü. Birkaç metre ötede yere devrilmiş başka bir ceset daha vardı.

Garajın içinde Nino bir aracın yanında çömelmiş, son iki tetikçiyi etkisiz hale getirmeye çalışıyordu, başka bir arabanın arkasından ona doğru kurşun yağdırıyorlardı. Onlara doğru birkaç el ateş ettim ama ikisi de eğildi. Nino doğrulup diğer arabaya doğru koşarken askerlerimizden biriyle birlikte onu korudum. Düşmanlardan birini hemen öldürdü ama sonuncusu çıkışa doğru fırlayıp gelişigüzel ateş etmeye başladı. Kurşunlar her yönden adama isabet etti ve dizlerinin üstüne devrildikten sonra yığılıp kaldı.

Silahımı yere attım ve ceketimi çıkarıp sol tarafımdaki kanayan yaraya bastırdım.

Milene

Telefonumdan saati kontrol ettim. Sabahın iki buçuğuydu. Salvatore neredeydi? Bir şeyle ilgilenmesi gerektiğini söylemişti. Bunu söyleyeli iki saat olmuştu. Arama kaydını açtım ve tekrar adına bastım. Son iki arayışımda cevap vermemişti. Bu asla olmazdı. Bunun da cevapsız kalmasını bekliyordum ama hattın diğer ucundan sesini duyunca dudaklarımdan rahatlamayla bir soluk kaçıverdi.

"Tore? Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi kesik kesik bir tonla.

"Neredesin? Bir şey mi oldu?"

"Hayır. On dakika içinde orada olacağım." Telefonu kapattı.

Elim bir an için titrerken telefonu daha sıkı kavradım. Derin bir nefes alıp kişi listesini açtım ve Nino'nun numarasını bulup yeşil arama düğmesine bastım.

"Bayan Ajello?"

"Nerede o?" Telefona bağırdım.

"Kim?"

"Benimle taşak geçme, Nino. Salvatore nerede ve ne oldu?"

O cevap vermeden önce hatta kısa bir sessizlik oldu. "Aşağıdayız."

"Ofiste mi?"

"Hayır. Revirde."

"Neden? Biri mi vuruldu?"

"Evet."

"Tanrım! Bu seferki kim? Neden kimse beni aramadı?" Arkamı dönüp ön kapıya doğru ilerledim. "Aşağı geliyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bayan Ajello. Patron sizi burada istemediğini söyledi."

Kapı kolunu çevirmek üzereyken duraksadım. "Nedenmiş o?"

"Çünkü vurulan o."

"Ne?

"Doktor kurşunu çıkarıyor."

Telefon elimden düştü ve çatı katından koşarak çıktım. Asansörü beklemedim. Onun yerine, aşağıya merdivenden indim, revirin girişinde bekleyen Stefano'ya doğru koridor boyunca koşturdum. Geldiğimi görünce yolu kapatıp beni durdurmak istercesine elini kaldırdı.

"Bayan Ajello, patron kimseyi içeri alamayacağımı söyledi."

"Siktir oradan, çekil!" Elini yana doğru savurdum, kapı kolunu kavrayıp içeri girdiğim anda eşikte duruverdim.

Salvatore sedyelerden birinde oturuyordu. Yanında Ilaria vardı, yan tarafındaki bir yarayı dikiyordu. Ayaklarının dibinde bir yığın kanlı gazlı bez vardı. Hızla nefes aldım ve nefesimi verirken ağzımdan iniltiye benzeyen bir şey çıktı. Salvatore başını kaldırıp bana baktı ve küfretti.

"Hay sikeyim, senin derdin ne?" diye bağırdım, yüzümden akan gözyaşlarını silip ona doğru yürüdüm. "Bir değişiklik olsun diye başka birisi vurulamaz mı? Yoksa bu senin ayrıcalıklı hakkın mı?"

Salvatore, "Milene, sakinleş," derken, Ilaria son dikişi attı.

"Bana sakinleşmemi söylemeye cüret etme, seni pervasız, ihmalkâr salak." Omuzlarını tutup bağırmaya devam ettim, sol tarafımda duran ve bana yüzlerinde şokla bakan Ilaria ve Nino'ya aldırış etmedim. "Vücudundaki kurşun yaralarını saymaktan bıktım! Anlıyor musun?"

"Milene—"

"Bu sonuncusu!" Yüzüne doğru kükredim, sonra gözyaşlarına boğuldum. "Söz ver bana!"

"Muhtemelen seken kurşunlardan biri. Girmemiş bile."

"Lanet olası bir paintball topu bile olsa umurumda değil, Salvatore!" Burnumu çekip dişlerimi sıktım. "Bir daha vurulursan, giderim."

Sol eli ensemi kavradı ve burun delikleri genişlemiş halde gözlerime baktı. "Bunu bir daha asla söylemeyeceksin, beni duyuyor musun, Milene?"

"Ben. Gideceğim." Gözyaşlarım yanaklarımdan yuvarlanmaya devam ederken kelimeler ağzımdan döküldü. Ona uzanıp yüzünü kendime çektim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. "Lanet olsun, Tore."

Biri boğazını temizledi ve başımı çevirdiğimde Ilaria bir eli kalçasında, diğer elinde bir rulo bandajla yanımda duruyordu.

"Eğer ikinizin işi bittiyse, devam etmek istiyorum," dedi, sonra Salvatore'a baktı. "Ben de 'son olsun' kulübüne canı yürekten katılmak isterim. Seni yamalamaktan bıktım. Bir dahaki sefere, başkasını bul. Milene, önümüzdeki on gün antibiyotik kullanması gerekecek, dolapta var mı kontrol edebilir misin?"

"Hayır." Salvatore beni şortumun kemerinden yakalayıp yerimde tuttu. "Nino, git dolabı kontrol et."

Nino başını salladı ve Ilaria, Salvatore'nin yarasını sararken o da çekmeceleri karıştırmaya başladı. Ilaria başlamadan bir saniye önce yaraya göz attım ve çok da kötü görünmüyordu. Yine de titrememi durduramadım. Nino, Salvatore'nin vurulduğunu söylediğinde en kötü senaryolar gözlerimin önünde belirmişti. İyi olduğunu görmek bile hissettiğim dehşet duygusunu bastırmaya yetmiyordu.

"Gidip sana bir gömlek getireyim," dedim ve asansöre doğru döndüm ama Salvatore'nin şortumu tutuşu daha da güçlendi.

"Nino, biri yukarı çıkıp bana bir gömlek getirsin."

Nino, Ilaria'ya antibiyotik kutusunu verip telefonunu çıkardı.

"Gömleğini ben alabilirdim," dedim.

Salvatore dudaklarını birbirine bastırdı, sonra kulağıma fısıldamak için eğildi. "Beni terk edeceğini söyledin. Ben bunu unutmayı başarana kadar, seni gözümün önünden ayırmayacağım Milene."

"En az bir ay boyunca fiziksel aktivite yok, Salvatore," diye belirtti Ilaria

"Saçmalama." Sedyeden yavaşça indi. "Birkaç güne iyileşir."

"Ah, kutsal olan her şey adına." Ilaria başını iki yana sallayıp bana döndü. "Lütfen onu ikna etmeye çalış."

Stefano elinde beyaz bir gömlekle koşturarak içeri girdi ve gömleği Salvatore'ye uzattı. İsteksizce de olsa kocam sonunda beni tutmayı bıraktı. Gömleği giydi ama düğmeleri iliklemeye çalıştığında ellerini kenara ittim ve işi devraldım.

"Onu ikna etmenin bir yolu yok, Ilaria. Bir katır kadar inatçı," diye mırıldandım düğmeleri iliklerken.

Ancak son düğmeye geldiğimde odada ürkütücü bir sessizlik olduğunu fark ettim. Nino ve Stefano birkaç metre ötede donup kalmışlardı, gözleri ellerime ve Salvatore'nin gömleğinin önüne yapışıp kalmıştı. Diğer tarafımdaki Ilaria antibiyotik kutusunu sımsıkı tutuyor, benzer bir şekilde ellerime bakıyordu. Parmağımı Salvatore'nin gömleğinin düğmelerinde gezdirip birini atladım mı diye merak ettim. Atlamamıştım. Başımı iki yana sallayarak sonuncuyu da bitirdim.

Alnıma bir öpücük kondu. "Hadi yukarı gidelim."

"Olur." Başımı sallayıp Ilaria'ya döndüm. "Gelmek ister misin?"

Hemen cevap vermedi. Salvatore'yle parmaklarımızı geçirerek tuttuğumuz ellerimize bakmakla fazla meşguldü. "Hayır... yapmam gereken bazı şeyler var." Bana baktı, sonra hızla döndü ve paltosu ile çantasını almak için sandalyeye yöneldi. Sabahın üçünde yapacağı şeyler mi vardı?

"Seni yarın ararım. Dikişlerini patlatma," dedi omzunun üzerinden ve sonra gitti. Tam olarak emin değildim ama sanırım revirden çıkıp kapıları hızla kapanan asansöre binmesinden önce gözlerinde yaşlar görmüştüm.

Eve çıktığımızda mutfağa yöneldim. "Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordum.

"Evet."

"Tamam, Ada buzdolabına bir şey bırakmış mı bakayım. Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Salvatore elimi tutup beni kendisine çevirdi. "Sen. Tezgâhın üstüne çık."

Kaşlarımı havaya kaldırdım.

Bana doğru bir adım attı. "Şimdi, Milene."

Ben bir hamle yapmadığımda, bir adım daha atarak beni iki adım geri atmaya zorladı. Ve bir adım daha attı. Sırtım mutfak dolabına değdi.

"Yukarı."

Tezgâhın kenarından tutup oturmak için kendimi yukarı kaldırdım.

"Dikişlerin açılacak," dedim.

"Açılmayacak. Ayağa kalk."

Aklımda ne olduğunu merak ederek dediğini yaptım, kısılmış gözlerle de onu izlemeyi sürdürdüm. Bir adım daha yaklaştı, ellerini ayaklarımın iki yanından tezgâha yerleştirdi ve aşağıdan bana baktı.

"Şortunu ve külotunu çıkar."

Ciddi olamazdı.

Ben bakarken, Salvatore ayak bileklerimi kavrayıp öne doğru eğildi.

"Şimdi," deyip üstümü örten kotu ısırdı.

Aceleyle şortumun düğmelerini açarken ellerim hafifçe titredi, külotumla birlikte şortu da tekmeleyip çıkardım. Doğrulduğum anda Salvatore yüzünü bacaklarımın arasına gömdü. Yavaş başlamasını bekliyordum. Yanılmıştım. Klitorisimi öyle bir şiddetle emdi ki çığlık attım ve ellerimi saçlarının arasından geçirdim, o yalayıp dil atarken ben de koyu renkli saç tellerini çekiştiriyordum. Sağ elini baldırımın içi boyunca yukarı çıkardı, gittikçe daha yukarı.

"Dikişler," dedim boğuk bir sesle, dili tekrar kıvrımlarımda gezince inledim.

"Sol tarafımdalar," derken parmağını içime kaydırdı.

Gözlerim yuvalarından fırladı ve bacaklarım titredi. Başka bir parmak içime girdi. Nefesim kesildi ve sağımdaki rafa tutunmak için uzandım. Parmakları içimde hareket edip duvarla-

nmı esnetirken yalamaya devam ederek bir kez daha beni tam bir mutluluk haline soktu.

"Yüce Tanrım," diye inleyip başımı geriye attım. Klitorisimde ufacık ısırıkları hissettiğimde öyle aniden boşaldım ki neredeyse tezgâhtan düşüyordum.

"Bacakların titriyor," dedi Salvatore ve parmaklarını yavaşça çıkardı.

Sadece bacaklarım değildi. Lanet beynim de vücudumun kalanıyla birlikte titriyordu. Tuttuğum rafı bırakıp tezgâha oturmak için eğildim.

"Yere yapışabilirdik," dedim nefesimi toplamayı başarınca. "Delisin sen."

Başını yana eğdi ve avuçlarını yanaklarıma koyup yarı kapalı gözlerle beni izledi. "Ama ben 'yüce' ve 'tanrım' olduğumu sanıyordum."

Yorgunlukla homurdandım. "Ve bir de alçakgönüllü." Sonra başımı iki yana sallayıp ağzımı onunkine yapıştırıp üzerinden kendi tadımı aldım.

"Hayır, pek sayılmaz." Ellerini hafifçe sıktı. "Ayrıca düşmene asla izin vermezdim, Milene."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Salvatore

Milene odanın diğer tarafındaki ilaç dolabının önünde durup içindekileri düzenliyor ve bir kâğıda not alıyordu. Muhtemelen sayım yapıyordu. Yanına gidip sırf yanımda olsun diye onu kendime çekmek yerine yerimde kalmak büyük irade gerektirdi.

Ilaria bandajımı değiştirirken, "Gömleğini düğmelemesine izin verdin," dedi.

"Verdim," dedim.

Ilaria birkaç dakika sessiz kaldı, elindeki bandajla uğraştı ama konunun kapanmasına izin vermeyeceğini biliyordum.

"Tek seferlik bir şey miydi? Dün ona daha fazla stres yaşatmak istemediğin için miydi?" diye sorarken sesinde zoraki bir sıradanlık vardı.

"Hayır. Bunu bir süredir yapıyor."

Annemin elleri yaraya pansuman yaparken bir an hareketsiz kaldı. Başını kaldırıp baktı, bakışlarımız birleştiğinde yüzünde şok ifadesi vardı. Parmaklarımdan ikisi kullanılmaz ve üçünde de sinir hasarı olunca, ince motor becerileri gerektiren şeyler benim için yıllarca sorun olmuştu. Zayıf noktamdı. Birinin benim düğmelerimi iliklemesine izin vermek, benim asla yapmayacağım bir şeydi. Hele de şahitlerin önünde. Ve Ilaria bunu biliyordu.

Ilaria'nın bakışları aşağı inip sol elimde durdu, sedyenin kenarını kavrıyordum. Uzanıp parmaklarının ucuyla elimin üstüne dokundu.

"Ne kadar kötü olduğunu unutmuşum," dedi.

Parmaklarımı düzeltmeye çalıştım ama yapamadım. Sadece o elim için altı defa ameliyat olmuştum. Yine de yeterli olmamıştı. Sinirlerim fazla hasar görmüştü. Bundan nefret ediyordum. Sadece yara izlerine bakmak ve neyi temsil ettiğini hatırlamak birilerini öldürmek istememe sebep oluyordu. Başkalarında zayıflığa tahammül etmezdim, özellikle de kendime.

Ilaria'nın gözlerinde cevaplamamı beklediği bir soru vardı.

"Ona dokunduğumda tenini hissetmek istiyorum," diye cevap verdim. "Ve eğer eldiven takarsam bunu yapamam."

Birkaç saniye beni izledikten sonra, "Ona âşık mısın, Salvatore?" diye fısıldadı.

Bu soruya verecek bir cevabım yoktu. Yine de dikkatimi odanın karşı tarafında tıbbi malzemeleri dikkatle incelemeye devam eden Milene'den uzak tutamadım. Kot pantolon ve katlanamadığım berbat, sarı tişörtünü giyiyordu. Saçları tepesinde bir topuz şeklinde toplanmış ve iki kalemle sabitlenmişti.

"Hiçbir fikrim yok, Ilaria," dedim. "Duygusal boklar konusunda iyi olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

Sedyeden kalkıp gitmeye niyetlendiğim sırada Ilaria tekrar konuştu.

"Biri ona zarar verirse ne yaparsın Salvatore?"

Ona bakmak için başımı hızla çevirdim, onu bakışlarımla olduğu yere sabitledim. Bir adım geri çekildi ama bunu bilinçsizce yaptığını biliyordum. Herkes yapardı. Milene dışında. O genelde çenesini havaya kaldırırdı. Ya da pis pis gülümserdi.

"Eğer birisinin kafasında karımı incitmeye dair bir fikir filizlenecek bile olursa, o kafayı çıplak ellerimle lanet bir karpuz gibi yarıp açarım," dedim. "Sonra o hastalıklı beyinlerini çıkarır ve öyle sertçe sıkarım ki geriye sadece lapası kalır."

Annem gülümsedi ve kendi kendine mırıldanarak ilaç dolabına doğru gitti.

BÖLÜM

yirmi üç

Milene

"DAHA SONRA PİPPA'YA UĞRAYACAĞIM," dedim omzumun üzerinden ve kahve makinesini çalıştırdım. "Sonrasında onunla elbise alışverişine gideceğime söz verdim. Cumartesi günü hastane çalışanları için bir ziyafet veriyorlar." Benim için ihtisas programıma geri dönüş yoktu, hele de birkaç ay önce Aile hayatımı değiştirdikten sonra. Bir ay önceki saldırıdan beri, Salvatore'nin benim kamu hastanesinde hemşire olarak çalışmama izin vermeme sebepleri çok daha anlaşılabilirdi.

Salvatore yemek masasındaki yerinden, "Özlüyor musun? İşi," diye sordu.

"Özlediğimi biliyorsun." Omzumu silktim.

"Nino hâlâ İrlandalıların nerede saklandığını bulmaya çalışıyor, sonra onları temizleyebiliriz. Fitzgerald'la işim bittiğinde bir yolunu buluruz."

Elimdeki fincan neredeyse parmaklarımın arasından kayıyordu. Arkamı dönüp gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer senin için bu kadar önemliyse, yakınlarda, korumalara izin verebilecek bir hastane bulmaya çalışabiliriz," dedi yüzünü ekşiterek. "Ya da alt kattaki reviri devralabilirsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Salvatore başını salladı. "Şu alışveriş çılgınlığı hakkında. Ne kadar sürecek?"

"Üç saat. Belki dört."

Birkaç dakika boyunca bana baktı, dudakları ince bir çizgi haline geldi, sonra başını salladı. Kahve fincanımı masaya götürüp Salvatore'ninsağ baldırına oturdum ve hamur işi sepetine uzandım. Sağ kolunu belime dolayıp yemeğe devam etti.

Yemek sırasında Salvatore'nin kucağında oturmak başta biraz garipti ama alışmıştım. Bir ay kadar önce, İrlandalılarla olan çatışmadan hemen sonra başlamıştı. Başta, kahvaltı ederken kucağına oturmam için ısrar etmişti. Sonra akşam yemeğinde de. Şimdi, her öğünde. Ona nedenini sorduğumda, eğer tekrar vurulursa gideceğimi söylediğimi hâlâ unutmadığını ve bunun benim cezam olduğunu söylemişti. Bana bir ceza gibi görünmüyordu. Aslına bakılırsa, ona bu şekilde yakın olmaktan fazlasıyla keyif alıyordum. Açıklaması bariz şekilde saçmalıktı elbette. Salvatore'nin kendi hislerini tanımlama konusunda sorunları vardı, o yüzden onları ifade etmekte eşit şekilde zorluk yaşaması normaldi.

"Beni her saat başı arayacaksın," dedi ve belimi sıktı.

"Yapacağımı biliyorsun." Sıkıca bastırdığı dudaklarının kenarına bir öpücük kondurdum.

"Unutma, Milene."

İç geçirip yüzünü ellerimin arasını aldım ve başını kaldırdım. "Yarım saatte bir yapmamıza ne dersin? Bu senin için daha iyi olur mu?"

O alışılmadık tarzıyla beni izledi, sanki gözleriyle beni kendi içine çekmek ister gibiydi.

"O zaman yarım saatte bir." Gülümseyip onu öptüm. "Bu şeyler hakkında konuşmaya başlaman lazım, Tore. Bir şey canını sıkınca her zaman tahmin edemem."

"Şu ana kadar gayet iyi gidiyorsun."

Bir şeyin yere çarpma sesi geldi, ardından Riggs mutfaktan çıkıp oturma odasına doğru koşarken öfkeli miyavlama sesi geldi. Bir saniye sonra, Kurt Riggs'in peşinden son süratle atıldı ama cilalı zeminde dengesini kaybetti ve koridor boyunca yan tarafında kayıp sonunda kıçıyla duvara çarptı.

Salvatore, "Şu kedinin beyin nakline ihtiyacı var," diye mırıldandı ve kahkahalara boğuldum.

"Eğer bu şaka yapma girişiminse tonlama konusunda çalışman lazım."

"Gülüyorsun, değil mi?"

"Evet," kıs kıs güldüm, "ama sırf sen benimsin diye, cesaretini kırmak istemiyorum."

Tek kaşını kaldırdı.

"Ölüm tehditleriyle aynı tonda şaka yapamazsın, Salvatore." Ağzına bir öpücük daha kondurdum, sepetten bir hamur işi daha aldım ve ayağa kalktım. "Seni arayacağım. Söz veriyorum."

❧

Parfüm dükkânına girdiğimizde, "Bu gerçekten gerekli mi bilmiyorum," diye homurdandı Pippa. "İlk birkaç sefer eğlenceliydi ama şimdi garip hissettiriyor."

Omzumun üzerinden baktım. Alessandro birkaç adım arkamızdan geliyordu, koyu renk takım elbisesi içinde tehlikeli görünüyordu, kulaklığı barizdi. Cüssesine uyan takım elbiseyi nereden bulduğunu merak ettim. Adam en az iki metreydi ve ortalama bir dağ boyutunda kas kütlesi vardı. Vincenzo, elleri

arkasından bağlı bir şekilde mağazanın karşı köşesindeki kasanın yanında duruyordu. İki koruma girişte, biri ön tarafta, diğeri ise içerdeydi.

"Onları görmezden gel." Omzumu silktim.

"Tuvalete gitmem lazım," dedi Pippa. "Ben sana yetişirim."

"Yine mi? Mesanen fındık kadar."

"Detoks programındayım. Yedi gün boyunca sadece sıvı gıda. Berbat bir şey." Çıkışa doğru koşturdu.

Erkek reyonuna doğru yürüyüp mağazanın ortasındaki "Yeni Gelenler" yazan rafın önünden geçtim. Koklamak için bir parfüm şişesine uzandım. Hayır, fazla sertti. Salvatore'nin hoşuna gitmezdi. Şişeyi geri bıraktığım sırada bir silah sesi havayı delip geçti.

Parfüm şişesi ellerimden kayıp yere çarparken girişin dışında duran korumama bakakaldım. Yerde yatıyordu, etrafını kan birikintisi kaplıyordu. Başka bir silah sesi daha geldiğinde önümde devasa bir erkek bedeni belirdi. Yerime kök salarak Alessandro'nun sırtına baktım, girişi görmemi engelliyordu, ciğerlerime yeterince hava çekmek için kendimi zorladım. İşe yaramadı. Tek becerebildiğim hızlı, keskin nefesler oldu. Hiçbir şey göremiyordum ama patlamaların yakınlığına dayanarak, Alessandro'nun silahının ateşlediğini biliyordum. Bir defa, iki defa...yedi defa. Sesler, diğer silah seslerine karıştı, sanki her taraftımızdan silahlar ateşleniyordu. İnsanlar çığlık atıyordu. Kalp atışlarım hızlandı ve etrafıma deli gibi bakınıp Pippa'yı aradım. Neredeydi?

"Vincenzo," dedi Alessandro. "Kapı. Bizi koru."

Vincenzo solumuzdaki rafın arkasındaki yerinden ayrıldı, girişe doğru koşup ateşe karşılık vermeye devam etti.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi Alessandro'nun derin sesi, silahının şarjörünü değiştirip ateş etmeye devam etti.

Topuklularımı çıkardığım anda, parmakları bileğime doladı ve elimi pantolonunun arkasından bel kısmına götürdü.

"Tutun. Arkamdan yürü," diye emretti sakin bir ses tonuyla. "Gidiyoruz."

Ceketinin kolları yukarı sıyrıldı, bileğine dolanmış deri bir bilekliği açığa çıkardı. Deri ipin bağlandığı yerdeki düğümde, ufak bir gümüş uç vardı. Kafasında pembe bir fiyonk olan oyuncak ayı şeklindeydi.

"Milene."

Kemerini sıkıca kavradım ve eli gözden kayboldu.

Alessandro çıkışa doğru yürüdü. Bir adım. Ben de onu takip ettim, hayatım pahasına tutunuyor ve ona mümkün olduğunca yakın duruyordum. Birkaç el silah sesi daha geldi. Her patlamada irkildim. Bir adım daha. Bir tur daha ateş sesi. Tekrar şarjörü değiştirdi. İki adım daha. Kapıda durduk, gözlerim sağımda yerde yatan bedene takıldı. Korumanın gözleri açık ama donuktu. İlk defa, ne kadar genç olduğunu fark ettim. Boynunun yanında bir delik vardı, kan sızıyordu ve birkaç tane de göğsünde de vardı. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözyaşlarımın dökülmesini engellemeye çalıştım.

"Vincenzo." Alessandro'nun sesi geldi. "Milene'nin arkasından. Sırtımızı koru."

Dükkândan, önce Alessandro, ardından ben çıktık. Vincenzo arkamızdan geldi, sırtı benimkine dayanıyordu, silahını hazır tutuyordu.

Bir el silah sesi duyuldu ve solumuzda dükkânın camı parçalandı. Bir tane daha geldi. Alessandro koridor boyunca yürümeye devam etti, önümüzden mermileri ateşliyordu. Sol kolu ıslaktı. Bakışlarımı yere diktiğimde elinden kan damladığını ve beyaz fayans zemine düştüğünü gördüm. Etrafımıza bedenler saçılmıştı. En az yirmi kişi olmalıydı. Gözlerim her birini ta-

radı, aralarında Pippa'yı bulacağımdan korkuyordum. Ancak hepsi erkekti ve bazılarının ellerinde hâlâ silahlar vardı. Dışarıdaki caddeden polis sirenleri yankılandı ama sesleri çok uzaktan ve başka bir dünyaya ait gibi geliyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi Alessandro, sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi. "Hadi arabaya gidelim."

Aniden Vincenzo'nun kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. Elim Alessandro'nun kemerinden kayınca nefesim kesildi. Vincenzo silahını kaldırırken Alessandro arkasına döndü ve Vincenzo, koca adamın göğsüne beş kurşun sıktı. Alessandro yere düşerken çığlık attım.

"Kıpırda." Vincenzo kolumun üst kısmını acı verecek kadar sıkıp acil çıkışına doğru beni sürüklerken, gözlerim Alessandro'nun kıpırtısız halinden ayrılmadı.

❧

"Seni bok herif!" Vincenzo beni sürüklemeye devam ederken bağırdım. Yeraltı otoparkındaydık ve loş şekilde aydınlatılmış garajın uzak ucundaki siyah bir minibüse doğru gidiyorduk.

Minibüsün yan kapısı kayarak açıldı ve iki adam ortaya çıktı.

Kapının yanındaki iri, kel adam, "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Yoklar," dedi Vincenzo, beni saçımdan tutup içeri itti.

"Yoklar da ne demek? Yirmi beş kişiyi yolladık!"

"Zanetti hepsini öldürdü."

"Ne sikime piç kurusunu öldürmedin?"

"Sonunda öldürmem gerekti," diye patladı Vincenzo. "Kadını çıkarmak için para aldım. Bir adamı indirmekten aciz bir avuç mala yardım etmek için değil."

"Siktiğimin korkağı," dedi kel adam. Silahını kaldırdı ve Vincenzo'yu suratının ortasından vurdu.

Kayan kapı tık sesiyle kapanırken motor çalıştı.

Salvatore

Cosimo'yla toplantı yaptığım sırada masamdaki telefon çaldı. Alessandro'nun adını gördüğüm anda karnımın ortasında bir korku oluştu. Milene alışveriş merkezinden sonra başka bir yere gitmeye karar verdiği için rota değişikliğini onaylamam için arıyor olabilirdi ama nedense konunun bu olmadığını biliyordum.

"Ne oldu?" diye kükredim telefona.

"Alışveriş merkezindeyken İrlandalılar bize saldırdı," dedi Alessandro. Nefes almakta zorlanıyor, hırıltılı soluyordu. "Onları etkisiz hale getirmeyi başardım ama biz arabaya ulaşmadan önce, Vincenzo karını yakaladı ve yarım şarjörü üstüme sıktı."

Elimdeki telefonu sıktım. "Onu nereye götürdü?"

"Bilmiyorum." Alessandro öksürdü. "Üzerimde kurşungeçirmez yelek vardı ama darbenin etkisiyle bayıldım. Gitmişlerdi."

"Oradan çık ve seni alması için birini ara." Telefonu kapatıp Cosimo'ya baktım. "Çık. Nino'yu buraya gönder. Hemen."

Dizüstü bilgisayarımdaki GPS izleme yazılımını açtım ve Milene'nin yerini gösteren kırmızı noktaya baktım. Sinyal otoban boyunca ilerliyordu. Onu şehrin dışına çıkarıyorlardı.

X

"Ona dokunmayacaklar Patron," dedi Nino. "İstedikleri sensin."

"Biliyorum," dedim ve ekranda yanıp sönen kırmızı noktaya bakmaya devam ettim. Takip uygulamasını açtığımdan beri gözlerimi ayıramamıştım, sanki gözümü kırpsam ortadan kaybolacakmış gibi geliyordu. Alessandro aradığında göğsümün içinde karanlık ve yıkıma aç bir şey uyanmıştı. Her geçen saniye karanlık boşluk büyüyor, katliamın özlemiyle doluyordu. Bütün evreni yutmaya hazır kara delikti. Benim Milene'mi almaya cesaret etmişlerdi. Ah, bedelini nasıl da ödeyeceklerdi.

Yanıp sönen nokta durdu. Kalp atışlarım tekledi. Bir dakika sonra, masamdaki telefon çaldı. Telefonu alıp cevap verdim.

"Ajello," dedi hattın diğer tarafındaki ses. "Bir şeyini kaybettiğini duydum."

"Karım nerede, Patrick?"

Kahkaha attı. "Ah, nasıl da bilmek isterdin."

"O. Nerede. Dedim."

"Arabana bin ve güneye doğru sür. Birisi seni arayıp daha fazla talimat verecek. Varış noktasına ulaştığında bir takas yapacağız. Ona karşılık sen," dedi. "Eğer yalnız gelmezsen adamlarıma onun boynunu kırmalarını söyleyeceğim."

Arama sonlandı.

"Otuz adam al," dedim Nino'ya. "Milene'yi şehrin batısındaki bir yerde tutuyorlar, muhtemelen sanayi bölgesinde. Bundan tam koordinatları alabilirsin. Yanında götür." Başımla bilgisayarı işaret ettim.

"On dakika içinde seninle gelmeleri için hazırlayabilirim."

"Benimle gelmeyecekler. Adamları doğruca Milene'nin olduğu yere götüreceksin ve yakınlarda bir yerde siper alacaksın. Oraya vardığımda seni arayacağım. Muhtemelen peşimde kimsenin olmadığından emin olmak için Patrick bana birkaç tur attıracaktır, o yüzden ben varmadan önce orada olacaksın." Onu

bakışlarımla yerine yapıştırdım. "Arkamdan birini göndermeyi aklından bile geçirme," diye fısıldadım.

"Ama Patron..."

"Sakın buna cüret etme!" Hırladım ve önümdeki masaya vurdum. "Beni takip eden herkesi öldüreceğim ve emirlere itaatsizlik ettiğin için senin de sonunu getireceğim! Anlıyor musun?"

Nino dişlerini sıktı. "Bu bir tuzak."

"Tabii ki tuzak." Telefonu cebime koydum ve masadan arabanın anahtarlarını aldım. "Oraya vardığımda yirmi dakika bekle ve sonra adamlarla birlikte silahları ateşleyerek içeri girebilirsiniz. Bir saniye bile erken değil, Nino."

"Seni öldürecekler."

"Öldürmeyecekler. En azından hemen değil. Sen ortalığı dağıtırken Milene'ye değil, bana odaklanmalarını istiyorum." Ayağa kalktım ve masanın etrafından dolaşarak tam önüne geldim. "İçeri girdiğinde ne bulursan bul, önce Milene'yi dışarı çıkaracaksın. Ancak o güvende olduktan sonra benim için geri gelmeye iznin var. Anladıysan kafanı salla."

Kocaman gözlerle bana baktı.

"Kafanı salla!" diye haykırdım yüzüne.

Nino gözlerini kapattı ve başını salladı.

"Güzel." Arkamı dönüp ofisten çıktım.

BÖLÜM
yirmi dört

Milene

MİNİBÜSÜN KAPISI KAYARAK AÇILINCA PARLAK günışığı ortaya çıktı. Bir el beni üst kolumdan kavrayıp dışarı sürükledi. Güneşe karşı gözlerimi kıstım, gözlerim minibüsün kasvetine alışmıştı. Beni getirdikleri yeri görmeye çalıştım. Birkaç metre önümde depoya benzeyen büyük bir metal hangar vardı. Herhangi bir yer olabilirdi. Adamlardan biri, kel dev, beni binaya doğru sürüklediği için daha fazlasını görmeyi başaramadım. Taşlar ve diğer dökünтüler çıplak ayak tabanlarıma keskin şekilde battı.

Bana ne yapacaklardı? Eğer beni öldürmeyi planlasalar çoktan yaparlardı. Bağlı ellerime ve sol bileğimdeki altın bilekliğe bakış attım. Salvatore'nin OKB'si hayatımı kurtaracaktı. Beni çıkarması için birini yollayacaktı. Sadece onlar buraya gelene kadar hayatta kalmam gerekiyordu.

Deponun içi kısmen boştu, sadece etrafa saçılmış birkaç parça mobilya vardı. En uzak köşede, uyumsuz birkaç sandalye

ile birlikte uzun, formika bir sehpa vardı. Etrafında sekiz adam oturuyor, içip gülüyorlardı. Başımı hızla eğip gözlerimi ayaklarımın altındaki sert zemine diktim. Beni tutan adam, beni soldaki duvara doğru sürükleyip yere itti. Ellerim bağlı olduğundan düşüşü yumuşatamadım ve omzumun üzerine sertçe devrildim, burnumu nemli ve kirli yere çarptım.

Kel adam, "Sakın kıpırdama," diye bağırıp kollarını göğsünde bağladı, açık bıraktıkları geniş, sürgülü kapılara doğru baktı.

Birini bekliyor gibiydik. Muhtemelen İrlanda çetesinin liderini. Kıpırdanıp oturma pozisyonuna geldim ve sırtımı duvara yasladım, girişi görebilmek için dönüp bekledim.

❧

Depoya getirildiğimden beri iki ya da üç saat olmuş olmalıydı. Saatim olmadığı için emin olamıyordum. O zamanın çoğunu soğuk yerde, etrafa bakınıp bir çıkış yolu arayarak geçirmiştim. Bu arayıştan hiçbir şey çıkmadı. Tepemde nöbet tutan kel herif tek kelime etmedi.

Kaçmak için etrafta bir fırsat aramadığımda, benim için ölen üç adamı düşündüm. Mağazanın kapısında duran iki korumayı o kadar iyi tanımıyordum. İsimlerini bile bilmiyordum ve bu beni içten içe yiyordu. Nasıl olur da isimlerini hatırlayamazdım? Alessandro'yu düşündüm. Kocaman, somurtkan bir huysuz olabilirdi ama bugün hayatımı kurtarmıştı, muhtemelen birkaç defa, bunun yüzünden de hayatını kaybetmişti. Kel herifin, Vincenzo'yu öldürmemiş olmasını diledim. O sikik hain çok daha acı verici bir ölümü hak ediyordu.

Benimle ne yapmayı planlıyorlardı? Fidye mi isteyeceklerdi? Niye hâlâ bir şey yapmamışlardı? Birkaç eksik saç teli, ayaklarımdaki bazı kesikler ve oraya buraya çekilmekten moraran

kollarım dışında epey sağlam haldeydim, en azından dışarıdan. Bir an, paslı bir yağ tenekesinin üzerinde toplu tecavüze uğrayabileceğimi düşünmüştüm ama masanın etrafındaki adamların yaptığı edepsiz espriler dışında, çoğunlukla görmezden geliniyordum. Çok daha büyük bir oyundaki bir piyon olduğum barizdi. Bu iyi bir şey miydi? Eğer zarar görmezsem Salvatore'den daha fazla mı para alacaklardı?

Kel adamın cebindeki telefon çaldı. Çıkarıp hattın diğer ucundaki kişiyi bir müddet dinledi. Sonra masanın etrafına toplanan adamlara baktı, birinin telefonundan bir şey izleyip kahkaha atıyorlardı.

"O burada," diye bağırdı kel çam yarması. Adamlar sandalyelerinden fırlayıp yakındaki bir duvarda duran silahlarını almak için koştular.

Büyük, gümüş rengi bir araç açık kapılardan geçti. Adamlardan biri koşup deponun kapılarını arabanın arkasından kapattı. Adamlardan yedisi arabanın önüne geçip silahlarını doğrulttu. Şoför tarafındaki kapı açıldı ve Salvatore dışarı çıktı. Ona doğru koşma niyetiyle yerdeki yerimden kalktım ama kel adam etli elini koluma sarıp beni sertçe yerimde tuttu.

Salvatore arabanın kapısını kapattı ve etrafına bakınıp ona silahlarını doğrultan adamlara hiç aldırış etmedi. Sanki lanet bir kutu süt almak için süper markete girmiş gibiydi. Nefesimi tutup adamlarının içeri dalmasını bekledim. Hiçbir şey olmadı. Ne sikim oluyordu? Niçin yanında kimse yoktu?

Bakışları bana ulaştı ve durdu. Gözleri vücudumda gezindi. Karman çorman olmuş saçlarımı ve kel İrlandalının beni sertçe yere itmesiyle oluşan sol yanağımdaki çizikleri gördüğünde ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Gözleri lekeli, toz mavi elbisemde gezindi ve en sonunda çıplak ayaklarıma indi. Etrafındaki adamlar Salvatore'ye ellerini havaya kaldırması için

bağırıyordu ama onları görmezden geldi. Bakışları tekrar vücudumdan yukarı çıkıp gözlerime ulaştı, orada takıldı kaldı. İrlandalılardan üçü etrafını sardı, silahları Salvatore'nin sırtına doğrultulmuştu. Hâlâ bağırıyorlardı.

Adamlardan ikisi Salvatore'nin kollarını kavrayıp onu geniş alanın merkezindeki sandalyeye doğru sürükledi. Ve Salvatore onlara izin verdi. Ne halt oluyordu? Desteği neredeydi? Bilekliğimden aldıkları GPS koordinatları vardı, öyleyse ne demeye Salvatore yalnız gelmişti? Onu sandalyeye itip oturtmalarını dehşet içinde izledim ve kısa, tıknaz bir adam Salvatore'nin ellerini arkasından bağladı.

Salvatore direnmeye çalışmadı ve hiçbir şey söylemedi. Sadece sandalyeye oturup doğruca bana baktı.

Tıknaz adam yumruğunu Salvatore'nin karnına bir kez daha indirdi. İniltimi bastırdım ve yumruğu temas ettiği anda gözlerimi yumdum.

"Sanırım onu en azından birkaç gün sağ tutmalıyız," dedi duvarın kenarındaki adamlardan biri ve güldü. "Herkese sıra gelinceye kadar."

Tıknaz adam yumruğunu tekrar savurduğunda, uzaklaşmak amacıyla kolumu çektim ama kel İrlandalı beni daha sıkı tuttu. Salvatore'nin görüş alanından çıkmayayım diye beni hareket ettirmişti. Tek yapabildiğim, başka bir darbe inerken izlemekti.

Salvatore on dakika önce içeri girdiğinden beri, İrlandalılar tüm dikkatlerini ona vermişti, beni kel adamla kenarda bırakmışlardı. Ben, Salvatore'yi buraya getirmek için kullanılan yemdim.

Geldiğinden beri tek kelime etmemişti. Ne onu odanın ortasındaki sandalyeye sürükleyip bağladıklarında ne de ona

vurduklarında. Orada sessizce oturup beni izledi, delici gözleri benimkilerden asla ayrılmadı.

Tıknaz adam ona tekrar vurdu, bu sefer çenesine ve Salvatore'nin başı aniden yana savruldu. Gözyaşlarımı uzaklaştırmaya çalıştım ama yine de döküldüler. Bazıları yanaklarımdan akıp mahvolmuş elbiseme düştü. Salvatore'yi öldüreceklerdi ve o deponun içine adım attığı andan itibaren bunu biliyordu. Yine de gelmişti. Salvatore derin bir nefes aldı, başını kaldırdı ve gözlerini yine bana çevirdi. Burnumu çekip kolumu yine çekiştirdim, ileri atılmaya çalıştım ama beni tutan el sadece daha da sıkılaştı. Mengene gibi tutuşuna karşı güçsüzdüm.

Sağdaki geniş metal kapılar kayarak açıldı ve bir araba içeri girip Salvatore'nin bağlı olduğu sandalyenin yakınında durdu. Şoför dışarı çıkıp arka kapılardan birini açtı. Lacivert takım elbiseli bir adam dışarı çıktı. Bana doğru bir bakış attıktan sonra bakışlarını Salvatore'ye çevirdi, dudaklarına ahlaksız bir gülümseme yayıldı.

"Biliyor musun," dedi Salvatore'ye doğru yürürken, "eğer bana bir kadının senin çöküşün olacağını söylemiş olsalardı kahkahalarla gülüp onları dışarı atırırdım. Bu kadında bu kadar özel olan ne acaba?"

Salvatore'nin bakışları benimkilerden ayrıldı ve takım elbiseli adama odaklandı. "Patrick," dedi rahat bir sesle. "Bize katılman ne hoş. Her zamanki gibi deliğine saklanmanı ve diğerlerinin senin yerine işini yapmalarına izin vermeni beklerdim."

Ne halt yiyordu bu? Neden İrlandalı lideri kışkırtıyordu?

"Her zaman çok sakin." Patrick başını iki yana salladı ve omzunun üzerinden bana baktı. "Karınla oynamaya başladığımda sakinliğini koruyabilecek misin? Güzel bir şey, hakkını vereyim."

"Adamlarından biriyle ilginç bir sohbet yaptım," dedi Salvatore. "Kumar sorunun olduğunu bilmiyordum, Patrick. Çalışanların örgütün parasını su gibi harcadığını biliyor mu?"

Patrick'in başı hızla Salvatore'ye döndü ve elinin tersiyle ona vurdu. "Kapa çeneni!"

Salvatore yere kan tükürdü, sonra başını kaldırıp baktı. "İki milyon kaybetmek için epey fazla para, Patrick."

Yutkundum ve ne yaptığını fark ettiğimde gözlerimden yaşlar aktı. Lanet olsun sana, Salvatore. Patrick'in benim yerime ona odaklanmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Seni öldürmeden önce seninle bir süre oynamayı planlamıştım," dedi Patrick. "Ama sanırım fikrimi değiştirdim."

Ceketinin içine uzandığında, dışarıda silah sesleri patlak verdi. Sürgülü kapılar açıldı ve silahlı adamlar içeri dalıp isabetli atışlarla İrlandalılara ateş ettiler. Aralarından Carmelo ve Aldo'yu tanıdım. Deponun diğer tarafındaki pencereler ateş altında patladı ve İrlanda mafyası aniden bir o tarafa bir bu tarafa kaçışmaya başladı, böyle bir saldırıya hazırlıksız görünüyorlardı. Beni esir tutan kişi gözden kayboldu, kel kafası elinde silahla açık kapılardan birine doğru gidiyordu. Hâlâ sandalyede bağlı duran Salvatore'ye döndüm, çapraz ateşin ortasındaydı ve ona doğru koştum.

"Ne yapıyorsun sen! Yere yat!" diye bağırdı yanına gittiğimde. Bağırmasını duymazdan gelip sandalyenin arkasına dolandım. Ellerim önümden bağlıydı, o yüzden onu serbest bırakabilmeliydim ama bileklerine ulaştığımda soğuk panik hissi içimde yükseldi. Bende yaptıkları gibi ip kullanmamışlardı. Salvatore'nin iki eli de sandalyenin arkasına kelepçelenmişti. Metal sandalyeye. Yere vidalanmış olan metal sandalyeye.

"Milene! Yere yat!"

Etrafımızdan bağırış ve silah sesleri geliyordu ama görünen o ki silahların çoğu kapıların civarında ateşleniyordu. Derin bir nefes alıp Salvatore'yle yüzleşmek için etrafından dolandım ve bağlı ellerimi boynuna geçirdim. Kucağına çıkıp bacaklarımı iki yanından sarkıttım, sırtımı kapılara doğru verdim ve etrafımızda silahlar ateşlendi.

"Milene! Ne oluyor lan?! Yere yat!" diye hırlayıp vücudunu sarsarak beni atmaya çalıştı ama göğsümü ona yapıştırdım ve kollarımı başına sarıp göğsüme yapıştırdım.

"Lanet olsun, Milene, seni öldüreceğim! Çekil üstümden ve yere yat!" diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına. "Hemen!"

"Kurşunlar için lanet bir mıknatıssın, Salvatore." Saçını öpüp daha sıkı tuttum. "Ve dokuz canını çoktan kullandığından eminim, o yüzden bugün tekrar vurulmuyorsun."

Göğsü şişip indi. Kafamın yanından birkaç kurşun geçip gitti ve deponun arka tarafındaki masaya çarpıp onu beton zemine devirdi. Salvatore'nin bedeni kollarımın arasında titremeye başladı.

"*Vita mia*," diye fısıldadı. "Lütfen. İn aşağıya."

Başka bir mermi daha sağ tarafımızda yerden sekti ve kendimi ona daha sıkıca bastırdım. Vücudu sanki ateşi varmış gibi titriyordu. "Seni seviyorum, Tore," diye fısıldadım kulağına.

"Milene." Gözleri kıpkırmızıydı. "Seni ısıracağım. Tüm gücümle." Silah sesleri hâlâ devam ediyordu ama şimdi sesinin nasıl titrediğini duyuyordum. "Canın yanacak, Milene. Hem de çok. Üstümden. Kalk. Dedim."

Gülümsedim. "Hiç durma. Hareket etmiyorum."

Mermiler başımızın üzerinde bir şeye çarptı ve arkamızdaki metal yapı yıkılarak havaya toz ve enkaz parçaları uçuşturdu. Salvatore'nin nefesi düzensiz bir hal aldı, göğsü çıldırtan

bir hızla şişip iniyordu. Ben izlerken yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Hayır," dedim ve kollarımı sıkıp başını boynumun kıvrımına soktum. Yine çırpındı ve kucağından düşmemeyi zorlukla başardım.

Daha fazla bağırış ve silah sesi kulaklarıma ulaştı, sesler birkaç saniye daha sürdükten sonra hareket kesildi. Çok geçmeden sadece sesler ve hızlı ayak sesleri duyuldu. Nino arkadaki geniş, kırık bir pencereden depoya atlayıp bize doğru koştu, Pasquale ve başka bir adam peşinden geliyordu. Ben Salvatore'nin başının üzerinden onları izlerken Nino ve Pasquale aniden durdular ve silahlarını bize doğru kaldırdılar. Bir an için gözlerim büyüdü, bizi gerçekten vurabileceklerini düşündüm. Onlar tetiği çekemeden arkamdan bir el silah sesi patladı ve koluma acı yayıldı.

Çığlığımı bastırdım, kolumdaki kan akan büyük kırmızı deliği gördüğümde neredeyse o anda bayılacaktım. Kendi vücudumda yara görmek farklıydı ve sahip olduğum deneyimin hiçbiri beni buna hazırlayamazdı.

"Nino!" Salvatore koluma ve yaradan akan kana bakarak haykırdı. Zorlukla nefes alıyordu ve başını kaldırıp bana baktığında gözlerinde çılgınca bir bakış vardı.

Nino koşarak geldi, birisinin gömleğine benzeyen bir kumaş yığınını koluma bastırdı ve çığlık attım.

"Hastaneye," diye kükredi Salvatore. "Hemen, Nino!"

Nino beni kollarına alırken, "Peki ya sen Patron?" diye sordu.

"Eğer karımı beş dakikadan kısa sürede hastaneye götürmezsen, senin işini bitireceğim Nino! Carmelo, onlarla git ve Pasquale'i al. Hemen!" diye bağırdı.

Nino başını salladı ve beni taşıyarak dışarıya park edilmiş bir SUV'a doğru koştu.

Salvatore

Stefano'nun kelepçenin anahtarını bulup beni serbest bırakması kırk dakika sürdü. Milene kan kaybederken kırk sikik dakika boyunca oturdum. Vurulmuştu. Benim yüzümden.

Solumdan bir telefon sesi geldi.

"Nino arıyor," dedi Stefano ve telefonu bana verdi.

Aleti alırken elim titriyordu ve ekrana bakakaldım. Kol yarasıydı. Kurşun atardamara isabet etmediği sürece ciddi olmaması gerekiyordu. Elimin titremesi yoğunlaştı ve ancak üçüncü çalışta cevaplayabildim. Telefonu kulağıma dayayıp gözlerimi kapattım.

"Nino?"

"O iyi olacak."

Sandalyenin arkalığına tutunup nefes verdim. "Ne kadar kötü?"

"Sorunsuzca iyileşecek bazı kas hasarları."

"Tamamen iyileşmesi mi bekleniyor? Bir hasar kalmadan?"

"Yarın taburcu edecekler. Karın iyi, Patron."

Telefonu kapatıp İrlandalıların etrafa saçılmış cesetlerine bakmak için döndüm. Çoğu ölmüştü ama hâlâ hayatta olanlar vardı, inliyor ya da zorlanarak nefes alıyorlardı. Başımı yana çevirip Aldo'nun bir arabanın kaputuna dayalı tuttuğu herife gözlerimi diktim. Siktiğimin Patrick Fitzgerald'ı! Silahlar ateşlendiğinde arabasında saklanıyordu ve sonra herkes silahlarını indirdiğinde beni vurmaya çalışmıştı. Ancak kurşun karıma isabet etmişti.

Gözlerimi İrlandalı çete liderinden ayırmadan, "Bıçak" dedim. Acınası hayatından geriye sadece birkaç yüz kalp atışı kalmıştı.

Birisi uzattığım elime bir bıçağın kabzasını bastırdı. Öne doğru adım attım, eğildim ve gördüğüm inleyen ilk İrlandalıyı saçlarından kavradım. Fitzgerald kocaman gözlerle bana bakıyordu ve bıçağı adamın boğazından geçirirken gözlerimi ondan ayırmadım. Sıcak kan elime aktı. Bağırışlar ve gürültülerle dolu olan depo, sessizliğe gömüldü.

Cesedin ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim, üzerinden geçip sonraki adama doğru yürüdüm. Bu baygındı ama hâlâ nefes alıyordu. Onu da saçından kavradım ve bıçağı âdemelmasına bastırdım.

Elimi gözleriyle takip eden Patrick'in dudaklarından boğuk bir ses çıktı ve koluma, gömleğimin önüne sıçrayan kanı izledi. Cesedin yere düşmesine izin verip ona doğru bir adım daha attığımda Patrick yukarı baktı. Bir adım daha atıp ölü İrlandalılardan bir yol yaratmaya devam ederken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Yüzündeki dehşet nefisti. En iyisini en sona sakladığımı biliyordu. Gülümseyip bir adım daha attım. Ah, bu dünyada sevdiğim tek şeyi inciten herifi lime lime etmekten nasıl da keyif alacaktım.

X

Ilaria'nın revirde tedavi edemediği adamlarımın tedavisini sağlayan ufak, özel hastaneye girip soldaki koridora döndüm. Ana masadaki iki hemşire beni gördüğü anda ayağa fırladı ama onlara bir şey demediğimde yerlerine geri oturdular. Sol tarafımda delici bir ağrı vardı. Patrick'in fedaisi muhtemelen kaburgalarımdan birini kırmıştı ama görmezden geldim ve birkaç adım arkamdan gelen Stefano ile yürümeye devam ettim.

Milene'nin kolundan kan aktığını gördüğümde korktuğum kadar korktuğum bir zamanı hatırlamıyordum. Sanki birisi karnıma bir bıçak saplamış ve yukarı doğru çekip göğsümü yarıp açmış gibiydi.

Beni görenler kenara çekildi, hâlâ ellerimi ve kollarımı kaplayan kana bakıyorlardı. İyi ki üzerimde siyah gömlek vardı. Onu da sırılsıklam eden kanı göremedikleri anlamına geliyordu.

Genelde adamlarıma bakan doktor elindeki çizelgeden başını kaldırdı ve bana doğru koşturdu. "Bay Ajello! Ne—"

"Geri çekil," diye bağırıp köşeyi döndüm ve uzun koridorun sonundaki, Carmelo ve Nino'nun nöbet tuttuğu kapıya doğru yürüdüm.

"Kapıyı aç," dedim.

"Patron. Önce kanı yıkamak isteyebilirsin." Nino ellerime doğru başını salladı. "Seni böyle görürse çıldırabilir."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Bana bir gömlek bul."

Ellerimi ve kollarımı yıkamam beş dakikamı aldı. Nino'nun getirdiği siyah gömlek göğsümdeki temizlemeye zahmet etmediğim lekeleri gizledi. Milene'nin odasının kapısını açtığımda kısmen hazır durumdaydım. En azından dışarıdan bakınca.

"Tore!" Milene yatakta doğruldu ve bacaklarını yandan sarkıttı.

Yatağın ayakucunda duran metal arabayı kavrayıp kenarını tüm gücümle sıktım.

"Sakın o yataktan inmeye kalkma," diye fısıldadım, gözlerim üst kolunun etrafındaki bandaja ve yatağın yanında duran seruma odaklandı. Ölebilirdi. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım, kendimi toparlamaya çalıştım. İşe yaramadı.

Arabanın kenarını daha sertçe kavradım. İçimde açıklanamaz bir şey oluşuyordu ve lanet bir süpernova gibi patlayacakmışım gibi hissettiriyordu.

"Bunu nasıl yapabildin?" Sessizce sordum, sonra bağırmaya geçtim. "Bunu nasıl yapabildin! Senin ateş hattında olduğunu bilerek, bir kurşunun sana isabet etmesini beklerken o sandalyede ölmek istedim! Benim yüzümden!" Arabayı sımsıkı tutup arkamdaki duvara savurdum. "Bunu. Asla. Yapamazsın."

"Tore—"

"Hayır!" Hırladım. "Asla! Asla, Milene! Ben...ben neler olabileceğini düşünmeye bile katlanamıyorum! Bununla nasıl başa çıkmamı bekliyorsun? Senin benim için zarar görmenle? Bunu bir daha asla yapmayacaksın!" Ellerimi saçlarıma gömdüm ve çektim. "Siktir!"

Milene başım eğip beni izledi. Görünüşe göre gizemli bir sonuca varmıştı, yataktan kayıp indi ve serum askısını eline aldı. Yanında çeke çeke gelip yanımda durdu.

Derin bir nefes aldım, sonra verdim ve ensesini kavradım. "Asla, *vita mia*," diye fısıldadım.

"Bir doktora göründün mü?" diye sordu.

"Hayır."

Sağ kaşı mükemmel bir kavisle kalktı. "Neden?"

"Meşguldüm."

"Neyle meşguldün?"

İrlandalıları öldürmekle ve çıldırmakla. Bunu ona söylemeyi planladığımdan değildi. "Önemi yok."

İç çekti. "Berbat görünüyorsun, bebeğim."

"Biliyorum."

Avucunu yanağıma koyup öpmek için beni aşağıya doğru çekti. "Dudağına bakacak birini bulalım. Ve gözüne. Yüzün berbat durumda."

"Yüzümün canı cehenneme."

"Sarılabilir miyim?"

"Hayır."

Milene şaşkınlıkla göz kırptı. "Nedenmiş o?"

"Kolunu acıtmaktan korkuyorum." Bakışlarım bandaja indi, sonra hızla gözlerimi kaçırıp alnına bir öpücük kondurdum. "Ona bakmaya bile dayanamıyorum."

"Tore ..."

"Çok korktum, Milene," diye fısıldadım tekrar, parmağımın ucuyla kaşını takip ettim. "Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Sanki bir uçurumdan aşağı atladım ve toprağın beni karşılamak için yükselişini izledim, sadece darbe için öylece bekliyordum." Parmağım alt dudağında durana kadar aşağı indi. "Senin yüzünden anevrizma geçireceğim."

Milene bana yaslandı, elini boynuma doladı ve başını yukarı kaldırdı. "Bir öpücük. Sonra da sarılalım."

Gözlerimi kıstım ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarımı onunkilere sertçe bastırdım. Göğsümdeki baskı arttı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacakmış gibi hissettim. Kolunu incitmemeye dikkat ederek onu bedenime daha sıkı bastırdım.

"Anlamıyorsun Milene," dedim ağzına doğru.

"Tabii ki anlıyorum." Gülümsedi ve gözlerimin içine baktı. "Ben de seni seviyorum, Tore."

BÖLÜM
yirmi beş

Milene

Altı hafta sonra

BİR KAPI AÇILDI VE ARDINDAN ÇARPARAK KAPANDI.

"Milene!"

Asmakta olduğum perdeyi bırakıp döndüğümde Salvatore'yi oturma odasından bana doğru gelirken gördüm.

"Sehpanın üzerinde mi duruyorsun? Gerçekten mi?" Beni belimden yakalayıp yere indirdi. "Boynunu kırabilirdin! O şey iki yüz yıllık. Altında çökebilirdi."

Gözlerimi devirdim.

"Bana gözlerini devirerek bakma. Ciddiyim. Senin yüzünden bir yıl içinde saçlarım tamamen ağaracak."

"Sakın saçlarındaki beyazlar için beni suçlamaya kalkma." Ellerimi saçlarına götürdüm, parmaklarımı aralarında gezdirdim ve anın tadını çıkardım. "Bana bu şekilde geldin. Çok gösterişli, itiraf etmeliyim."

"Grilerin yarısından senin sorumlu olduğunu çok iyi biliyorsun." Belimi sıkıp başıyla yarısı asılmış perdeyi gösterdi. "Yine mi yeni perdeler?"

İrkildim. "Evet. Fark etmeyeceğini umuyordum."

"O kedilerden nefret ediyorum."

"Bu sabah seni Kurt'ün kulağının arkasını kaşırken gördüm." Parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. "Merak etme, kimseye söylemem. Tabii ağzımı kapalı tutmam için beni ikna etmenin bir yolunu bulursan."

"Pekâlâ." Beni kucağına alıp yatak odasına taşıdı, yatağın üstüne attı ve protezini çıkarmak için yatağa oturdu.

"Biliyor musun, düşünüyordum da," dedim çenemi omzuna dayarken ve kollarımı arkasından dolayarak gömleğinin düğmelerini açtım. "Köpek almaya ne dersin?"

Salvatore'nin vücudu o kadar hareketsizleşti ki yaptığım işi bıraktım ve boynumu uzatıp baktığımda onu duvara bakarken buldum.

"Eğer buraya başka bir hayvan daha getirirsen, birini öldüreceğim, Milene."

"Lütfen?" Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve başını kendime doğru çevirdim. "Küçük ırklardan olabilir ve—Neden gözlerini kapalı tutuyorsun?"

"Sebebi yok."

"Salvatore Ajello, gözlerini aç. Hemen şimdi."

İç çekti. Gözlerini açtı.

"Lütfen?" diyerek genişçe gülümsedim.

Bakışları ağzımda gezindi, sonra parmağının ucuyla dudaklarımın kenarını takip etti.

"O patisini buraya sokmadan önce lisanslı bir hayvan psikoloğundan psikolojik değerlendirme istiyorum. Kâğıt üzerinde."

Sevinçle ciyaklayıp parmağının ucunu öptüm.

"Bunu bilerek yapıyorsun," dedi gözlerini dudaklarımdan çekmeden.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Gülümsemenin bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun ve utanmadan bunu kullanıyorsun." Parmağı alt dudağımın ortasında durdu. "Ne tür bir silah taşıdığının farkında mısın merak ediyorum."

"Bu sadece bir gülümseme. Silah değil."

"Tabanca da sadece bir metal parçası zaten. Yine de eğer doğru kullanılırsa bir saniyede can alabilir." Çenemi tutup eğildi, dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı. "O gülümseme konusunda çok dikkatli olmalısın, *vita mia*. Onun yüzünden insanlar ölebilir."

"Gülümsemeler öldürmez, Salvatore."

"Seninki öldürür. Bana ait olan gülümsemelerden birini başkasına vermeyi dene ve oluşacak kan nehrini izle."

"Tam bir şairsin, kocacığım." Dudaklarına karşı gülümsedim. "Belki de gülümsemeyi bırakmalıyım. Kazara birini öldürme riskini göze almak istemiyorum."

Çenemi tutan el sıkılaştı. "Gülümsemeyi asla bırakmayacaksın, Milene," dedi. "Eğer birisi ya da herhangi bir şey senin gülüşünü bir parça bile azaltırsa onları mahvederim."

"Çok gaddarsın." Gülümseyip kendimi yatağa bıraktım, onu da beraberimde çektim. "Onun yerine beni mahvetmeye ne dersin?"

Salvatore'nin dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Tam olarak gülümseme değildi ama yakındı. Elleri vücudumdan aşağı doğru inip şortumu ve külotumu aşağı sıyırdı.

"Bunu çok isterim."

Kıyafetlerimiz çıkar çıkmaz üstüme uzandı ve kendini içime gömdü. Ani girişten dolayı nefesim kesildi ama toparlandım ve

bacaklarımı beline doladım, kendimi daha da açtım. Kasığımı hafifçe kaldırıp kalçamı kıvırdım, hareket etmesi için onu ikna etmeye çalıştım ama hareketsiz kaldı, içimde beni coşkuyla esnetiyordu.

Eli vücutlarımızın arasından kayıp göğsümden aşağı indi, karnım boyunca ilerledikten sonra vajinama ulaştı. Parmaklarını katların arasından geçirdiğinde ve dokunuşa aç klitorisime bastırdığında bir ürpertiyle doldum. Parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirip çenesinin yanını ısırdım. Bacaklarımın arasındaki baskı gittikçe artarken parmağıyla bana sataşmayı sürdürdü ve içimde hareket etmesinin ihtiyacıyla çığlık atmak istedim. Yine de iblis herif hareketsiz kaldı.

"Salvatore!" diye patladım, sonra da klitorisimi çimdiklediğinde inledim.

"Evet, Milene?" Dudağımı ısırdı.

"Bana işkence etmeyi bırak."

"Pekâlâ." Elini çekti ve hüsranla çığlık attım.

"Sen ölü bir adamsın," dedim dişlerimin arasından.

"Bir karar ver, *cara*." Boynumu yalamak için başını eğdi, sonra aletini içime kaydırdı. "İstediğin bu mu?"

Bacaklarımı belinde sıktım ve ensesindeki saçlarını daha sıkı tuttum, sonra başımı yana eğip dişlerimi kol kaslarına geçirdim. "Evet."

İçimde şiştiğini hissettim. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi, içimden çıkıp öyle bir güçle geri girdi ki beni yatakta ta yukarı kadar itti ve başım neredeyse yatak başına çarpıyordu. Muhtemelen çarpardı da, tabii ki onun yerine korumacı bir el arkamda olmasaydı.

"Her zaman hazırlıklısın," diye soludum, sonra tekrar içime girdiğinde inledim.

"Elbette." Bir itiş daha. "Senin incinmene izin verir miyim?"

Hayır demek için ağzımı açtığım sırada aletini öyle derine itti ki kendi nefesimle boğuldum. Duvarlarım kasıldı ve elimi boğazına yerleştirmek için kaldırıp biraz baskı uyguladım. Saçımdaki parmaklar yumruk oldu. Salvatore'nin eli baldırımdan aşağı indi, bacağımı yukarı kaldırıp yana doğru açarak daha derine daldı. Dudakları çenem boyunca öpücükler kondura kondura ağzıma doğru gidip en sonunda dudaklarıma ulaştı. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım. Vuruşları yoğunlaştı. Kanın metalik tadını alıncaya kadar biraz daha ısırdım. Salvatore çıldırmış gibiydi.

Altımdaki yatak gıcırdıyor, yatak başlığı onun darbeleriyle birlikte duvara çarpıyordu. Sanki lanet bir depremin ortasındaydık ve ben acımasızca,- bam - güzelce -bam- mahvediliyordum.

Çığlık atarak boşalırken göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patladı, Salvatore girip çıkmayı sürdürdü. Kendi zirvesine ulaştıktan sonra sıcaklığını içime akıttı. Son bir defa içime itti. Ardından kırılan tahtanın sesi odayı doldurdu.

Başımı Salvatore'nin göğsünden kaldırıp küçük parmağımla kaşının çizgisini takip ettim, ardından aşağı doğru indirip çenesinde ilerlettim. "Lanet yatağı kırdığına inanamıyorum."

"Eskiydi," dedi ve başını yana çevirerek parmak uçlarıma bir öpücük kondurdu.

Yatak başlığı boyunca uzun bir yatay çatlak vardı. Yanlarındaki dekoratif kıvrımlara bakılırsa, kesinlikle antikaya benziyordu. "Tam olarak ne kadar eski?"

"Birkaç yüzyıllık falan."

Ona bakakaldım. "Lanet olası bir antikayı yok ettin, seni barbar."

"Çok fazla küfrediyorsun, Milene."

"Yok ya?" Güldüm. "Yeni yatağı Target'tan alacağız."

"Target'tan yatak falan almayacağız."

Kaşımı kaldırdım. "Biraz fazla mı züppesin?"

"Öyleyim," dedi ve çenemi parmaklarının arasına aldı. "Ama yine de beni seviyorsun."

Bu bir ifadeydi. İnsanlara emir verirken kullandığı düz ses tonuyla söylenmişti. Ancak beni dikkatle izleyen o açık kahverengi gözlerde bir soru vardı.

"Ama yine de seni seviyorum, Tore." Gülümsedim.

Bakışları dudaklarıma gitti ve orada kaldı. "Ben de seni seviyorum."

Nefesim kesildi. Gözleri tekrar benimkilere kayarken diğer eli kulağımı okşadı. "Özür dilerim," dedi. "Kolay olmadığını biliyorum. Benim tarafımdan sevilmenin."

Alt dudağımı ısırıp derin bir nefes aldım. "Yanılıyorsun." Beni sevdiğini biliyordum ama bunu söylediğinde farklıydı. Bu üç küçük kelimeyi söyleyebilecek noktaya gelmiş olması, kelimeleri kullanmasından çok daha fazlasını ifade ediyordu. "Senin tarafından sevilmek, dünyadaki en iyi his."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Acıyor mu?" diye fısıldadı.

"Ah, önümüzdeki en az yirmi dört saat o barbar aletini yakınıma getirmiyorsun, Salvatore."

"Peki ya ağzın?"

Sırıtıp onu tekrar öptüm. "O ihtimaller içinde olabilir."

Tekrar üstüme çıkana kadar bizi yuvarladı ve vücudumda aşağı doğru hareket ederken gözlerim onu takip etti, yol boyunca hafif, tüy gibi öpücükler konduruyordu. Hedefine ulaştığında parmağının ucuyla okşadı, sonra bir öpücük için yerine dudakları geçti.

Salvatore'nin komodinin üzerindeki telefonu çaldı. Çarşafı kavradım ve klitorisimi emip içime bir parmağını kaydırdığında inledim. Telefon çalmaya devam etti.

"Tore."

"Ne?" diye mırıldandı içime doğru, sonra dudaklarının ve dilinin baskısı devam etti, kirli sakalı sürtüyor ve beni daha da baştan çıkarıyordu.

"Telefona bakmak ister misin? Gece on birde arıyorlarsa önemli olabilir."

"Arayana bak," dedi ve klitorisimi dudaklarının arasında hafifçe sıkıp beni titretti.

Uzanıp telefonu aradım, tuttum ve ekrana baktım.

"Arturo arıyor."

"Telefonu aç ve hoparlöre ver."

Başımı yastıktan kaldırıp gözlerimi ona diktim, sonra parmaklarımı saçlarına gömüp bana bakana kadar çektim. "Yüzün bacaklarımın arasına gömülüyken iş görüşmesi yapmayacaksın, Salvatore."

"Hoparlörü aç, Milene." Yalamaya devam ederken bir parmağını daha içime kaydırdı.

"İnanılmaz," diye mırıldandım ve cevap vermek için hoparlör düğmesine bastım.

"Patron," Arturo'nun sesi odayı doldurdu. "Bir sorunumuz var."

"Çabuk ol," dedi Salvatore dilinin hareketleri arasında.

"Rocco, karısının koruması olarak atanan adamlarından birini daha öldürdü. Adamın onunla flört ettiğini söyledi."

"Bir önceki için de aynısını söylemişti." Bir yalama daha. "Ve bir öncekinde de."

"Evet. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Elini baldırıma koyan Salvatore bacaklarımı daha genişçe ayırdı ve ıslaklığıma sıcak nefesini üfledi. Vücudum titrerken iniltimi bastırdım.

"Alessandro'ya söyle, yarın sabah dokuzda onu ofisimde istiyorum." Salvatore bağırdı, parmaklarını içimden çıkardı ve vücudunu yukarı doğru çekip içime girdi. Kendini içime ittiğinde sıkı kıçını iki elimle birden kavradım, her zaman yaptığım gibi her santimiyle keyiflendim.

"Peki ya Rocco?" Arturo'nun sesi telefondan gelmeye devam etti. "Onu ikna etmeye çalışabilirim ama belki de en iyisi—"

İnleyip telefonu aldım ve odanın diğer tarafına fırlattım, duvara çarpıp kırıldı.

Salvatore hamlesinin ortasında durdu. "O telefonu severdim."

"Artık aynı anda birkaç iş yapmak yok," diye soludum ve dilimi onun bekleyen ağzına soktum.

Salvatore

Alessandro'nun ofisime girmesini ve gelip masamın diğer tarafında durmasını izledim, ellerini arkasında kavuşturdu.

"Gey misin?" diye sordum.

Bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. Sanırım Alessandro Zanetti'nin kafasının karıştığını ilk defa görüyordum.

"Hayır."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Capo'larımdan birine atanıyorsun. Karısının koruması olarak çalışacaksın. Oradayken, eğer soran olursa, sen *eşcinselsin*."

"Neden?"

"Çünkü herif patolojik kıskanç ve o pozisyona atanan önceki üç adamı öldürdü. Zaten senin gey olduğunu düşünüyor, umarım bu işleri kolaylaştırır."

"Pekâlâ." Başını salladı. "Hangi Capo?"

Masamın üzerindeki telefon titredi.

"Rocco Pisano," dedim ve ekranda Nino'nun adını gördüm. "Gidebilirsin. Arturo sana detayları anlatacak."

"Peki, Patron."

Alessandro gitmek için dönerken, bir an için yüzündeki ifadeyi yakaladım. Gülümsüyordu.

"Evet," dedim telefona.

"Patron. Arturo'nun kız kardeşi kayıp." Hattın diğer tarafından Nino'nun kasvetli sesi geldi.

"Hangisi?"

"Asya. O ve Sienna dün gece gizlice bir bara gitmişler. Sienna gece yarısı eve dönmüş. Asya geri gelmemiş."

"Telefon?"

"Bardan biraz uzakta, çantasıyla birlikte çalılıkların arasında bulundu," dedi. "Arturo'yla birlikteyim. Kız kardeşinden hiç iz yok ama..."

"Ama?"

"Adamlardan biri karda kan buldu, Patron. Asya'nın gözlüğü de yanındaydı."

Lanet olsun. "Bana adresi gönder. Geliyorum."

Masadan arabamın anahtarlarını alıp ofisten çıktım. Asansöre doğru yürürken, telefonda biriyle konuşan Alessandro'nun yanından geçtim. Sesi alçaktı ama yine de bir cümleyi yakalamayı başardım.

"Felix," dedi Alassendro telefona, "Ben Az. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

SON SÖZ

Milene

İki yıl sonra

BUNU YİNE YAPTIĞINA İNANAMIYORDUM.

Asansör çınlayarak açıldı. Masasının arkasındaki yerinden bana aval aval bakan sekreterini görmezden geldim, ofis girişini geçip sağdaki büyük, süslü kapıya doğru ilerledim.

"Bayan Ajello?"

Durdum ve omzumun üzerinden baktım. "Evet, Ginger?"

"Her şey...yolunda mı?" diye sordu sekreter, gözleri karmaşık saçlarımdan, üzerimdeki Salvatore'nin gri tişörtünde ve çıplak ayaklarımda gezindi.

"Tabii ki öyle." Genişçe sırıttım, kapı kolunu indirip kocamın ofisine girdim.

Ellerim kalçalarımda ve kaşlarımı çatarak masasının etrafından dolanıp yanında durdum. Salvatore bilgisayarından başını kaldırdı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı.

"İyi uyudun mu, *vita mia*?"

Gözlerimi kıstım ve göğsüne dayayarak tuttuğu ufak bohçayı gösterdim. "Bebeğimi çalmayı bırak."

Bir ay önce hastaneden eve geldiğimiz günden beri, Salvatore her fırsatta bebek odasına gizlice girip Mia'yı alıyor ve gittiği her yere yanında taşıyordu. Açıklaması; yatakta değil de onun kollarında uyumayı daha çok seviyor olmasıydı. Bu da yetmezmiş gibi, Mia'yı uyanıkken tutan da oydu. Sürekli.

Salvatore başını yana eğdi ve gözleriyle şu şeyi yaptı, beni bakışlarıyla yerime yapıştırdığı ve yavaşça gözlerini kırpıştırdığı şeyi. Lanet olsun, hâlâ dizlerimin bağını çözüyordu.

"Dokuz ay boyunca onu kendine sakladın, Milene." En tuhaf ifadeyi bile son derece mantıklıymış gibi gösteren ciddi tonuyla konuştu. "Artık sıra bende."

"O karnımdaydı, Salvatore. Bu sayılmaz."

"Benim kitabımda sayılır."

İç çekip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Neler oluyor. 'Hiçbir şey' deme çünkü seni çok iyi tanıyorum. O yüzden dökül bakalım."

Uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra gözlerini kapattı. "Beni sevmeyeceğinden korkuyorum."

"Ne?" Yanaklarını daha sıkı tutup başını hafifçe salladım. "Tabii ki seni sevecek, bebeğim. Sen onun babasısın."

Salvatore'nin gözleri açıldı ve hiçbir şey söylemese de o kehribarların derinliklerindeki endişeyi gördüm.

"Seni *sevecek*," dedim tekrar ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. "Sana tapacak. Tıpkı benim gibi."

"Söz mü?" diye fısıldadı ağzıma doğru.

"Söz veriyorum." Uzanıp elimi kızımızın başına koydum, kısa, sarı tutamları geriye doğru ittirdim. "Ona baksana. Zaten seni koşulsuz seviyor."

Başını eğip göğsünde uyuyan bebeğe baktı. Mia'nın gözleri titreyerek açıldı ve bir saniye sonra iki çift kehribar rengi göz buluştu.

Ve sonra, kocam gülümsedi.

BONUS BÖLÜM 1

Kedinin gözünden isteyen okuyucularım için

Kurt

"İN AŞAĞI!"

Kötü Olan'ın bakışlarıyla karşılaştım. Gaspçı. Önce insanıma el koydu, onu kendisinin ilân etti. Sonra, onun yatağındaki yerimi aldı. Şimdi de nereye tırmanmam ya da tırmanmamam gerektiğini bana emretmeye niyetli. Yemek masasının diğer ucuna doğru ilerleyip popomu okuduğu kâğıtların üzerine koydum.

"Milene," dedi göz temasını kesmeden. "Hayvanın sözleşmelerimin üzerinde oturuyor. Onu kaldırmanı istiyorum."

"Bir suç imparatorluğu yönetiyorsun, Salvatore. Eminim Kurt'ü kendi başına indirebilecek kapasitedesin."

Kötü Olan başını eğip yüzüme yaklaştı. "Çekil."

Hafifçe arkama yaslanıp bakışlarını yakalamaya çalıştım. Pes etmeden önce tam beş saniye idare ettim. Kıymetli sözleşmelerinden kalkıp yere atladım ama bu sırada kuyruğumun onun

çatık kaşlı suratına çarptığından emin oldum. Bu mücadeleyi kazanmış olabilirdi ama savaşı değil. Dün aldığı yeni kanepeyi çoktan kontrol etmiştim. Hizmetçiden limon otu esansı sıkmasını istemiş. Birileri Google'da kedi kovucuları araştırmış. Hah! Sanki bir işe yarayacak. O şey en fazla bir günde buharlaşır gider. Yeni kanepenin döşemesi birinci sınıf. Tırnak bilemek için mükemmel.

Oturma odasında koştururken, gözlerim mutfaktaki turuncu kürk yumağına takıldı. Ah, Yedek Riggs. Ne kadar heyecan verici. Rotamı değiştirdim ve vücudumu yere indirerek ona doğru sinsice yaklaşmaya başladım.

Milene birkaç ay önce o şeyi getirdiğinde kendimi ihanete uğramış gibi hissetmiştim. Yemeğimi yedi, koltukta uyuduğum yeri ele geçirmeye çalıştı, hatta kum kabımı bile kullandı! Milene onu benim yerime geçirmek istiyor gibiydi. Benim yerime! Kimse benim yerimi alamazdı! Ama sonra, Milene'nin Riggs'i muhtemelen o aptala acıdığı için yanına aldığını fark ettim. Nasıl oynayacağını bilmiyordu, kendine yiyecek bulamıyordu ve çoğu zaman uyuyordu. Zavallı piç sokaklarda bir gün bile dayanamazdı. Bu yüzden kalmasına izin verdim. Ama bazı sınırlar vardı. Bir başkasının işediği kum kabına tuvaletimi yapmayacaktım ve Milene'nin de bunu anladığından emin oldum. Milene bunu anlayıp ikinci kum kabını alana kadar kabın yanına yere kakamı yaptım. Kum kabı yeni, parlak ve büyüktü. Tabii ki hemen ben sahiplendim.

Yedek Riggs'in sadece birkaç adım arkasındayken saldırıya geçtim. Geldiğimi fark etmedi bile. O uyuz vücudunun üstüne dört patimle birden atlayıp dişlerimi boynundaki tüylere gömdüm. Ciyaklayıp sağa sola koşturmaya başladı ama bırakmadım. Neden bu kadar uyumsuz olduğunu anlamıyordum, sadece oynamaya çalışıyordum.

"Kurt!" Milene arkamdan bağırdı.

Yedek Riggs'i isteksizce bıraktım. Önemli değildi. O kedi zaten ümitsiz vakaydı. Milene'nin ona vermeye çalıştığı o yapışkan macunu yemediği için hâlâ haftada bir tüy kusuyordu. Yani, kendine hiç saygısı yok muydu?

Tezgâhın üzerine çıkıp boylu boyunca yürüdüm, bu arada yan tarafımı kahve makinesine sürttüm. Gıdıkladı. Bunu birkaç kez daha yaptım. Buzdolabına ulaştığımda, üstüne atlayıp bölgemi inceledim. Kötü Olan hâlâ yemek masasında oturmuş, kâğıtlarını karıştırıyordu. Yedek, kanepenin altında saklanıyordu. Oturma odasının en uzak köşesinde hizmetçi Ada yeni perdeleri asıyordu. Bu sefer kısa perdeler almışlardı, pencerelerin hemen altına kadar uzanıyordu. Böylece onlara tırmanmak daha zor olacaktı tabii. Bu Kötü Olan'ın fikri olmalıydı. Her zaman beni sabote etmeye çalışıyordu.

Tüneğime yerleşip biraz kestirmeyi düşünürken, yanık et kokusu burun deliklerime doldu. Ocağa doğru baktım. Milene ocağın üzerine bir tava koymuştu ama kahve makinesinin üzerine bıraktığım tüyleri temizlemekle meşgul görünüyordu. Köpek taşakları aşkına! Kötü Olan'ın ona ocağa yaklaşmasını yasakladığını sanıyordum. Bu kadın yemek hazırlamaktan aciz. Geçen hafta sonu kurabiye yaptı. Bir tanesini çaldım ve mutfakta onunla oynadım. O kadar sertti ki duvara fırlattığımda bile kırılmadı. Bütün tepsiyi çöpe atacağını düşündüm ama hayır. Tabağı Kötü Olan'a götürdü ve sözde ikramlardan iki tanesini ona yedirdi. Onun için neredeyse üzülüyordum. Neredeyse.

Yanık yemek kokusu artık dayanılmaz bir hal almaya başladı. Burnum bu saçmalık için fazla hassastı, bu yüzden gözetleme kulemdeki yerimden ayrılıp oturma odasına yöneldim ve yanından geçerken böğrümü Kötü Olan'ın bacağına sürttüm. Bana öldürücü bir bakış fırlatsa da yorum yapmadı. Kalın İran

halısının ortasına yayılıp köşedeki yılbaşı ağacına baktım. Bu sabah iki kez tırmanmaya çalıştım ama Milene ne yaptığımı gördü ve beni bir mutfak beziyle kovaladı. Çok bağırdı ama bunun sadece Kötü Olan'ın iyiliği için olduğunu biliyordum. Benim saçmalıklarımı çok sevimli buluyordu.

Yılbaşı ağacına bir kez daha bakıp sırt üstü döndüm ve gözlerimi kapattım. Önemli değildi. Diğer her şeyde olduğu gibi sabırlı olmakta da üstüme yoktu.

Derin nefes alışlar. Bir inilti. Biri çığlık attı. Gözlerimi açıp etrafıma baktım. Karanlık çökmüştü ama mutfaktan gelen ışık yemek odasındaki sahneye sarımsı bir parlaklık veriyordu. Milene masanın üzerine yayılmıştı. Çıplaktı. Kötü Olan onun önündeki sandalyede oturuyordu, yüzü bacaklarının arasına gömülmüştü. Ah, hadi ama, burada yalnız değilsiniz! Teşhirciler. Bunu gördükten sonra gözlerimi fırçalamam gerekecekti.

Dün onları kanepede yakaladım, ondan önce de mutfak tezgahında. Bu hiç hijyenik değil, sizi aptallar! Gece olanlara hiç girmeyeyim bile. Hırıltılar. Tahta gıcırtıları. Miyavlar gibi inlemeler. Yatak başlığının duvara çarpması. Bam. Bam. Bam. Bam. Bam. Lanet mutfak lavabosunda uyumaya başladım. Sizin neyiniz var böyle? Birbirinizi öldürmeye mi çalışıyorsunuz yoksa çiftleşme anlayışınız bu mu? Tanrım.

Ayağa kalkıp sırtımı eğdim ve vücudumu gerdim. Bu kudurukluktan uzaklaşmadan önce gözlerim yine köşedeki yılbaşı ağacına takıldı. Neredeyse tavana kadar uzanıyordu, her tarafı büyük yuvarlak nesneler ve düzinelerce parıldayan küçük şeyle doluydu. Yemek odasına doğru bir bakış atıp iki insanın hâlâ meşgul olduğunu doğruladım. Mükemmel. Ağaca odaklandım,

tepesinde asılı duran büyük parlak topa kilitlendim, sonra koştum. Sehpanın üzerine atladım, sonra güzel topun hemen altındaki dala doğru sıçradım. Evet!

Ağaç yana doğru eğilmeye başladı. Eyvah! Her şey düşmeye devam ederken can havliyle dallara tutundum. Hayır. Hayır. Hayır!

Çatırt!

Birkaç kısa saniye için tam bir sessizlik çöktü. Ağaç dallarının ve kırık süslerin arasında çömeldim. Belki fark etmezlerdi.

"O kediyi boğacağım, Milene."

Hay siktir.

BONUS BÖLÜM 2

Bayan ajello

Milene

HEEEEY MACARENA!

Gözlerim açılıverdi. En iyi arkadaşımı öldürecektim.

İnleyerek telefonumu kapıp odanın diğer ucuna fırlattım. Köşedeki kauçuk ağacının yanına düştü ve o korkunç melodiyi çalmaya devam etti.

Pippa'ya bu şarkıdan ne kadar nefret ettiğimi itiraf ettiğim güne lanet ediyordum çünkü her fırsatta bu şarkıyı zil sesim yapmak için elinden geleni yapıyordu. Onunla birlikte bir yere gittiğimizde her adımımızı takip eden dört korumayla uğraşmak zorunda kalmasının intikamıydı bu. Bunun için onu suçlayamazdım. Kocamın korumacı eğilimleri diğer insanlar için çok fazlaydı.

Tekrar uykuya dalmak niyetiyle gözlerimi yumdum. Dün gecenin çoğunu tavana bakıp Salvatore'ye "haberi" nasıl vere-

ceğimi düşünürken uyanık geçirmiştim. Aklımdan milyonlarca farklı senaryo ve onun olası tepkileri geçmişti.

Kocama hamile olduğumu söylemek dünyadaki en kolay ve en doğal şey olmalıydı. Gecenin köründe yaptığım beyin fırtınası seansında bulduklarım gibi zihinsel "kıyamet" şemalarıyla dolu dört stratejik plan içermemeliydi.

Kocam bazılarının "normal" diyeceği türden biri değildi. Şemalarımdan birinin "karşıdan karşıya geçerken çocuğumuza dirseğiyle çarpma riskini azaltmak için şehir nüfusunun yüzde doksanını öldürmek" gibi potansiyel bir sonuç içermesinin nedeni buydu.

Heeeeey Macarena!

"Lanet olsun!" Homurdanarak yataktan kalktım, bu sırada odanın ortasına yayılmış kedimize neredeyse takılıp düşüyordum. Altından telefon şarj aletinin kablosu dışarı sarkıyordu. Kablonun ucu paramparça olmuştu.

"Kahretsin Kurt. Salvatore seni öldürecek."

Şarj aletini kedinin altından çıkarıp en yakın çekmeceye tıkıştırırken telefonumdan aptal şarkı çalmaya devam etti. Kanıtı güvenli bir şekilde sakladıktan sonra odanın diğer ucuna koşup telefonu kaptım.

"Evet!" diye patladım.

"Milene, *cara*," hattın diğer tarafından kocamın sesi geldi. "Neredesin?"

Bu tamamen sıradan bir soruydu, sakin ve rahat bir tonda soruluyordu. Bir kocanın sabah karısını aradığında soracağı sıradan bir soruydu.

Salvatore sorduğunda bu soruda sıradan *bir şey* yoktu.

"Ofiste misin?" diye sorup lavabonun üzerindeki kaptan diş fırçamı ve macunumu almak için banyoya koşturdum.

"Evet. Bir toplantının ortasındayım."

"Beş dakika içinde aşağıda olacağım, bebeğim."

Telefonu kapattım, diş fırçamı ağzıma soktum ve koşarak yatak odama geri döndüm.

Bir yandan dişlerimi fırçalarken bir yandan da giyecek uygun bir şeyler bulmak için dolabı karıştırmak çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu, bu yüzden kot şortu ve elime geçen ilk bluzu alıverdim. Şansa sarı olan geldi. Salvatore bundan nefret ediyordu.

Ağzımı çalkalamak için banyoya geri koştum, Salvatore'nin uyumak için kullandığım tişörtünü çıkardım ve şortu yukarı çekerken külot giymediğimi fark ettim. Dün gece giydiğim külot, muhtemelen Salvatore bu sabah üzerimden çıkardığında yatak odasının köşelerinden birine düşmüştü.

"Boş ver gitsin," diye mırıldanıp şortu yukarı çektim ve sarı sıfır kollu tişörtü giydim. Sutyenim de yoktu ama lanet olsun, zamanım tükeniyordu.

Gözlerim önümdeki aynaya döndü, başımın üstündeki karmakarışık fare yuvasını görünce şok içinde bakakaldım. Saçlarım her yönden fırlıyordu. Bu karmaşayı zamanında düzeltmemin imkânı yoktu.

Belki de sadece her zamanki çalışanlarıdır, dedim kendime. *Eminim beni bir elektrik çarpması kurbanı gibi görmekten rahatsız olmazlar. Olmazlar, değil mi?*

Evet, tabii. Şansımı bildiğim için, kesin CFO'lardı. Lanet olası ufolar da olabilirlerdi. Kocamın kendini kaybetme riskini göze almayacaktım.

Etrafıma bakınıp bir toka aradım ve Kurt'ün oynamayı sevdiği eski kırmızı tokamı gördüm. Bu iş görürdü. Saçımı topuz yapıp hızla banyodan fırladım.

Asansör onuncu kata ulaştığında çınladı ve kapılar daha tam olarak açılmadan arasından geçtim. Resepsiyona yaklaşırken

çıplak ayaklarım pahalı mermer fayansların üzerinde yumuşak sesler çıkarıyordu.

"Bayan Ajello." Kocamın sekreteri Ginger sandalyesinden fırladı.

Bugün üzerinde soluk mavi bir pantolon ceket takımı vardı, pantolonundaki çizgiler öyle keskin şekilde ütülenmişti ki bir bıçağın ağzını andırıyorlardı. Ufak, kibar bir gülümseme dışında yüzü tamamen ifadesizdi. Araba yıkamaya gidiyormuşum gibi göründüğümü görünce yüzünde en ufak bir şok ya da şaşkınlık belirtisi yoktu. Sanırım buna alışkındı.

"Nerede o?" diye sordum.

"Bay Ajello büyük toplantı odasında."

"Teşekkürler, Ginger." Sola dönüp koridorda ilerledim, sonra omzumun üzerinden, "Lütfen Salvatore için yeni bir telefon şarj cihazı sipariş edebilir misin? Ya da daha iyisi, iki tane olsun," diye seslendim.

"Elbette, Bayan Ajello. Yine Kurt müydü?"

"Başka kim olabilir?" Homurdandım ve koridorun sonundaki büyük buzlu cam kapıyı çaldım.

Salvatore'nin sesi içeriden bana ulaştı. "Gel."

Kapıyı hafifçe aralayıp içeriye bir göz attım. Kocam elinde bir dosyayla uzun, maun masanın başında oturuyordu. Masanın etrafında oturan, tertemiz takım elbiseler giymiş altı adam bana baktı. Evet, bunlar yöneticilerdi.

"Merhaba!" Sırıtırken, gülümsememin ondan başkasına yönelik olduğunu düşünmesin diye gözlerimin Salvatore'ye kilitlendiğinden emin oldum. Pazartesi sabahının bu erken saatinde kan dökülmesini istemiyordum. "Bölüyor muyum?"

Kocam başını yana eğdi ve gözlerini yavaşça vücudumdan aşağı kaydırıp çıplak ayak parmaklarımın ucuna kadar gezdirdi, sonra tekrar yukarı kaldırdı. İncelemesini tamamladıktan ve

bana bir zarar gelmediğine ikna olduktan sonra, o kehribar gözler bir kez daha benimkileri buldu.

Aramızda en az beş metre mesafe olmasına rağmen, sanki tam karşımda duruyordu. Eğer biri bana kocamın bana bakmasının nasıl bir duygu olduğunu sorsa, bunu açıklayabileceğimden emin değildim. Tek bildiğim etrafımızdaki her şeyin yok olduğu ve onun tek odağı haline geldiğimdi. Bu duyguyu tarif edecek hiçbir kelime, hayatımın aşkı tarafından *görülmenin* nasıl bir şey olduğunu anlatmanın hiçbir yolu yoktu. Salvatore Ajello bana baktığında, başka hiçbir şeyin önemi kalmıyordu.

Odadaki beylere, "Karımla tanıştığınızı sanmıyorum," dedi ama gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Bu Milene."

Odadaki sessizlik dokunulabilecek düzeydeydi. Sanırım Cosa Nostra dünyasının en korkulan adamının karısı olarak bekledikleri kişi ben değildim. Peki, sürpriz!

Toplantı odasına adımımı attım ve kalın halının çıplak ayaklarımı gıdıkladığını hissederek konferans masasının başına doğru yürüdüm. New York'un muhteşem manzarasına bakan duvar genişliğindeki pencerelerin önünden geçerken, erkeklerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim.

Kocamın önünde durdum ve parmağımın ucuyla dudaklarının çizgisini takip ettim.

"Üzgünüm. Uyuyakalmışım." Gülümsedim.

Genelde her sabah dokuzda kalkardım. Eğer Salvatore çatı katından ayrılmışsa, ilk işim onu aramak olurdu. Şu anda saat neredeyse on birdi, yani muhtemelen iyi olup olmadığımı kontrol etmek için hizmetçimiz Ada'yı en az sekiz kez aramış olmalıydı. Ve Ada'nın ona her seferinde iyi olduğumu ve mışıl mışıl uyuduğumu söylediğinden emindim. Salvatore'nin hâlâ bu toplantıda olması ve üst kata çıkıp bizzat kontrol etmemesi,

bu toplantının muhtemelen büyük bir mesele olduğu anlamına geliyordu.

Salvatore, çoğu durumda, benim güvenliğim için duyduğu korkunun yersiz olduğunun farkındaydı, bu yüzden de kendini kontrol etmek için elinden geleni yapıyordu. Beni aramaya başvurması, kendini kaybetmeye çok yakın olduğunun kanıtıydı.

"Pekâlâ," dedi ve parmağımın ucunu öptü.

"Kalmamı ister misin?"

"Eğer istersen."

Tek kaşımı kaldırdım. "Çok mu sıkıcı olacak?"

"Muhtemelen." Dudaklarının köşesi biraz yukarı kalktı.

"Peki, hayatta kalırım." Omzumu silkip kucağına oturdum.

Salvatore kolunu belime dolayıp beni göğsüne doğru çekti. "Devam edebilirsiniz," dedi etrafta toplanan adamlara, bir yandan da elimi avuçlarının içine aldı. Başparmağıyla avucumda küçük daireler çizmeye başladı.

Birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Kimseden çıt çıkmıyordu, geldiğimden beri oldukları gibi şaşkınca kala-kaldılar. Sonunda masanın sonundaki bir adam boğazını temizleyip konuşmaya başladı. Konuşmayı takip etmeye çalıştım ama konu, hakkında hiçbir şey bilmediğim emlak işleriyle ilgiliydi, o yüzden yüzümü Salvatore'nin boynunun kıvrımına gömüp gözlerimi kapattım. Biraz kestirmek şu anda harika bir fikir gibi geliyordu.

Son birkaç haftadır kendimi sürekli uykulu hissediyordum ve hamile olabileceğimden şüphelenmemin nedenlerinden biri de buydu, bu da beni dün hamilelik testi yapmaya itmişti. Bu toplantıdan sonra ona haberi vermeliydim. Tanrım, çıldıracaktı.

"Milene?" Salvatore kulağımın dibinde sordu.

"Mmm?"

"Bir şey mi oldu, *cara*?"

"Hayır. Yok bir şey." Kokusunu içime çekerek derin bir nefes aldım. "Sadece nüfusunun yüzde doksanı gittiğinde bu şehrin nasıl bir yer olacağını hayal ediyorum."

"Neden bunu düşünüyorsun ki?"

"Sebebi yok."

Salvatore başını salladı ve dikkatini tekrar emlak piyasasındaki dalgalanmayla ilgili rakamları sunan adama verdi. Kocamın sesini tekrar duyduğumda neredeyse uykuya dalıyordum.

"New York'ta daha az insanın yaşamasını mı tercih ederdin, *cara*?"

İç çektim. Onun kitabında yaşamak, canlı olmak demekti. "Hayır, Tore. Gerçekten istemezdim. Lütfen olduğu gibi bırakabilir miyiz?"

"Tamam."

Sanırım bu, listemden bir olası sonucu silebileceğim anlamına geliyordu. Geriye kaldı üç tane.

BONUS BÖLÜM 3

Hamilelik Haberi

Salvatore

"TORE?"

Kahve makinesini çalıştırıp fincanlara uzandım. "Evet, *cara*?"

"Şey, sana bir şey söylemem gerek," dedi Milene.

Elim mutfak dolabına giden yolun yarısında durdu. Sesinin tonu heyecan ve gerginliğin bir karışımıydı ama aynı zamanda tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey de vardı.

Karımı kendisinden daha iyi tanıyordum. Her yüz ifadesini, her bilinçsiz jestini, sesinin tonunu...Hepsini hatasız yorumlayabilirdim. Bu noktaya gelmem biraz zaman almıştı. Duygularla başa çıkmak güçlü yanım değildi. Ama şimdi, mutlu mu, stresli mi, yoksa bir konuda endişeli mi olduğunu anlamam için tek bir bakış yeterli oluyordu. Onu açık bir kitap gibi okuyabilmem bazen onu rahatsız ediyordu ama ben böyleydim. Nasıl hissettiğini her zaman bilmem gerekiyordu, böylece en ufak bir sorun bile tespit edersem hemen ortadan kaldırabilirdim.

Arkamı dönüp bakışlarımı Milene'ye diktim. Kanepenin yanında duruyordu, ellerini önünde kavuşturmuş, alt dudağını ısırıyordu. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Ya da birisi. Hem de çok.

"Ne oldu?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum.

"Kötü bir şey değil, söz veriyorum. Lütfen çıldırma, Salvatore."

Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımda kapatıp kolumu beline dolayarak karımı kendi bedenime çektim.

"Anlat," diye emrettim.

"Belki de önce oturmalısın. Hadi, kanepe işe yarar." Göğsümden itti.

"Oturmayacağım, Milene. Ne oldu?"

"Ah, hay sikeyim." İç çekti ve tırnağını ısırmaya başladı.

Karım asla tırnaklarını yemezdi. Bu basit bir endişeden fazlasıydı. Onu bu kadar üzen her kimse bunun bedelini ödeyecekti. Onların peşine düşecektim—

"Hamileyim."

—ve lime lime—

Zihnim mutlak bir durma noktasına geldi. "Ne?"

"Bir bebeğimiz olacak, Tore."

Kalbim. Atmayı. Bıraktı. Sonra hızını üç katına çıkardı. Geriye doğru bir adım atıp kendimi yavaşça kanepeye bıraktım. Tren çarpması böyle bir his miydi? Ciğerlerimde yeterince hava yoktu. Pipetle mi nefes alıyordum?

"Nefes al, Tore," Milene gelip bacaklarımın arasında durdu ve kollarını boynuma doladı. "Her şey yoluna girecek."

Bir bebek. Onun içinde. Küçük. Kırılgan. Eğer onun içindeyse onu nasıl koruyacaktım? Nabzım hızlandı.

"Salvatore, sakinleşmen gerek. Kendine kalp krizi geçirteceksin."

"Ben iyiyim."

Milene kucağıma tırmandı, ayaklarını arkamdan bağlayıp göğsünü göğsüme bastırdı.

"İkimiz de iyi olmadığını biliyoruz." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hadi, bana ne hissettiğini söyle."

Başımı eğdim ve burnumu boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Onun bu kadar yakınımda olması her şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Çaresizlik," dedim.

"Çaresizlik mi? Emin misin?"

"Hayır."

"Hmm, yere uzanıp ağlama isteği duyuyor musun?"

Söz konusu yere baktım. Hayır, öyle bir şey hissetmiyordum. Vücudumu karımın etrafına sarma ve elime silahımı alıp öyle kalma ihtiyacı hissediyordum. Süresiz olarak. Ona yönelik olası tüm tehditleri ortadan kaldırmalıydım ve bunu nasıl başaracağımı bilmediğim için hayal kırıklığıyla kükremek istiyordum.

Gözlerim ayağımın altındaki İran halısına takıldı. Bu şeyler kaygan olabiliyordu. Halının gitmesi gerekiyordu. Hemen. Ama sonra, parke zeminle uğraşmak zorunda kalırdık. Milene çıplak ayakla dolaşmayı seviyordu ve zemin soğuk oluyordu.

Sol kolumla karıma sarılırken diğer elimle telefonumu çıkardım.

Sekreterim telefonu açar açmaz, "Bana yerden ısıtma sistemi kuracak birini bulun," diye kükredim. "Tüm çatı katına kurulmasını istiyorum. Yarın."

Milene kulağımın dibinden, "Sanırım yeniden dekore etmek istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Telefonumu indirip diğer olası tehditleri araştırmak için gözlerimin etrafı taramasına izin verdim. Bakışlarım kahvaltı

barının kenarında duruverdi. Tezgâhın iki köşesi çıkıntı yapıyordu ve tam Milene'nin karnıyla aynı hizadalardı. Ya yanlışlıkla birine çarparsa? Sekreterimi tekrar aradım.

"Kahvaltı barımızın tezgâhını değiştirecek birine ihtiyacım var. Bugün, Ginger." Telefonu bırakıp etrafımızdaki alanı incelemeye devam ettim.

O kaçık kedi pencerenin altındaki bir sepetin içinde yatıyordu. Haftalardır tüylerini her yere bırakıyordu. Bu bok çok tehlikeliydi.

"Köpek kuaförüne kedi kabul ediyorlar mı?" diye sordum.

"Ne? Hayır. Neden?"

"Ginger'a kabul eden bir yer bulmasını ve veletleri tıraş için oraya göndermesini söyleyeceğim."

"Ne?" Milene çenemi tutup yüzüme baktı. "Kedilerimize dokunmuyorsun, Salvatore!"

Gözlerimi kısarak baktım. Tepesindeki avize, grimsi görünen yüzünü ışıkla yıkıyordu. "Solgun görünüyorsun. Neden bu kadar solgun görünüyorsun?"

"Bu benim normal ten rengim. Lütfen..."

Avize. O şey en az on kilo ağırlığındaydı. Ya vidalardan biri gevşer ve onun üzerine düşerse? Onu bacaklarının altından tutarak kanepenin diğer ucuna götürdüm. Tüm tavan armatürlerini kontrol ettirecektim.

"Tanrı aşkına Salvatore, kafanın içinde neler döndüğünü bana söyler misin?"

Karımın yüzünü avuçlarımın arasına alıp bakışlarımızı kenetledim ve bu durumun beni ne kadar çaresiz hissettirdiğini anlamasını umdum.

"Bebek senin içinde. Onu güvende tutamam. Onu koruyamam. Bu yüzden olası tüm dış tehditleri ortadan kaldırıyorum."

"Bebeğimize hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadı Milene. "Bulunduğu yerde tamamen güvende. Rahatlaman gerek."

"Bunu bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Sana haberi vermeden önce her şeyin yolunda olduğunu teyit etmek için bir ultrason çektirdim çünkü paniğe kapılacağını biliyordum. Bugün için bir ultrason daha ayarladım, böylece birlikte gidebiliriz ve kendi gözlerinle görebilirsin."

Göğsümdeki baskının bir kısmı hafifledi ama yine de kendimi kaybetmenin eşiğindeydim. "Ultrason olayını her gün yapacağız."

"Sekiz ay boyunca her gün mü?" diye inledi.

"Evet."

Milene iç geçirip alnını benimkine bastırdı. "Tamam. Eğer senin için daha kolay olacaksa, her gün yapacağız."

Evet, kolaylaştıracaktı. Burada bir doktorun olması daha da iyi olurdu tabii. Çatı katında. Yedi yirmi dört. Telefonumu tekrar çıkarıp hızlı aramalardan birine basarken gözlerimi Milene'den ayırmadım. Ilaria ikinci çalışta cevap verdi.

"Eşyalarını topla. Nino gelip seni alacak."

"Alıp nereye götürecek?" diye sordu annem.

"Milene hamile. Bugünden itibaren burada yaşayacaksın."

Karımın gözleri parladı. "Ne?" Telefonu elimden kaptı ve kulağına götürdü. "Onu görmezden gel, Ilaria. Biz iyiyiz."

Milene telefonu tutmaya devam ederken elimi onunkine sardım ve ikimizin elini de kendi kulağıma doğru çektim. "Üç saatin var," diye emredip telefonu kapattım.

Milene başını iki yana salladı. "Annenin bizimle yaşamasına izin vermeyeceğiz bebeğim."

Dişlerimi sıktım. Karım öne doğru eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Ve sen kedilerimize dokunmayacaksın," dedi ağzımın içine doğru. "Ben iyiyim. Çocuğumuz da iyi. Korktuğunu biliyorum ama buna gerek yok."

"Korkmuyorum." Alt dudağını ısırdım. "Ödüm kopuyor, Milene."

"Şoktasın. Geçecektir. Ultrason randevumuz bittikten sonra arabayla gezintiye çıkabiliriz ve belki bir mağazaya uğrayıp bebek mobilyalarına bakarız. Umarım bu rahatlamana yardımcı olur."

Donup kaldım, sırtımdan soğuk terler aktı. Geriye doğru yaslandım ve gözlerimi onunkilerden ayırmadan tekrar telefonuma uzandım.

"Tanrım, şimdi kimi arıyorsun?" diye inledi Milene.

"Nino," dedim güvenlik şefim cevap verdiğinde. "Bana zırhlı bir araç getirin."

BONUS BÖLÜM 4

Baba Tore

Milene

SALVATORE BENİ SAHİBİ OLDUĞU KÜÇÜK ÖZEL HASTANENİN ana girişine doğru taşırken, "Kasılmalar hâlâ otuz dakikadan fazla aralıklarla oluyor. Yürüyebilirim," diye mırıldandım.

"Hayır."

"Her şey yoluna girecek, Tore. Rahatlaman gerek."

Kayan kapılardan geçerken dişlerini sıkarak, "Rahatım ben," dedi.

Süslü altın çerçeveler içindeki yağlı boya tablolar bembeyaz duvarları süsleyerek, mekânı bir hastane bekleme odasından ziyade bir sanat galerisi gibi gösteriyordu. Odanın sol tarafında, şu anda hepsi boş olan nostaljik, ahşap sandalyeler yer alıyordu. Sağ tarafta, tabanı altın varak detaylarla özenle vurgulanmış, üstü beyaz resepsiyon masası yer alıyordu. Masanın arkasında iki hemşire oturmuş, kendi aralarında sessizce sohbet ediyorlar-

dı. Bizi gördükleri anda sandalyelerinden fırladılar, sanki ani bir paniğe kapılmış gibi gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Karımın kasılmaları var."

Her iki kadın da bir an için oldukları yerde donup kaldı, sonra hemen harekete geçtiler. Biri koridorda koşarken diğeri telefonu kaptı ve titreyen parmaklarıyla bir numara çevirdi.

"Biraz ürkek görünüyorlar," diye mırıldandım ve Salvatore'nin gerginliğini bir nebze olsun azaltacağını umarak kulağını ısırdım.

Yirmi dakika önce kocama çocuğumuzun bugün bize katılmak isteyebileceğini söylediğimde Salvatore'nin rengi o kadar solmuştu ki bayılacağını sanmıştım. Neredeyse bir dakika boyunca hareketsiz durduktan sonra, bana sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bakmıştı. Sonra beni kollarına almış ve hızla daireden çıkıp garaja yönelmişti. Telefonumu ya da hastane için hazırladığım çantayı almaya bile fırsatım olmamıştı.

Resepsiyondaki hemşire, "Doktor sizi bekliyor, Bay Ajello," dedi. "Lütfen benimle gelin."

Salvatore onu koridorda takip ederken etrafta kimsenin olmadığını fark ettim. Önünden geçtiğimiz çeşitli doktor odaları ve muayenehanelerin kapıları açıktı ve her biri boştu. Kabul ediyorum, burası çok büyük bir hastane değildi ama her zaman çalışan en az beş doktor ve diğer sağlık personelleri oluyordu, ayrıca her an burada olan bir sürü hasta olurdu. Altı ay öncesine kadar bu tesiste yarı zamanlı olarak çalışıyordum ve burayı daha önce hiç bu kadar ıssız gördüğümü hatırlamıyordum.

"Neden burada kimse yok?" diye sordum.

"Hastaneyi iki ay önce kabuller için kapattırdım." Salvatore, hemşirenin bizim için açık tuttuğu kapıdan içeri girdi. "Personelin dikkatinin dağılmasını istemedim. Doğumun yaklaştığın

için, zamanı geldiğinde herkesin sadece sana odaklanmasını istedim."

"Ne?" Çığlık attım ama başka bir kasılma başlayınca sesim iniltiye dönüştü. Kollarımı Salvatore'nin boynuna doladım ve yüzümü omzuna gömdüm. Bu seferki öncekilerden çok daha güçlüydü.

Fark etmemesini ummak çok fazlaydı. Kocam benim herhangi türden bir acı çekişimle pek başa çıkamazdı, bu yüzden kasılmaların ne kadar acı verdiğini saklamak için elimden geleni yapıyordum.

"Milene?" diye aniden durdu. "Sorun ne?"

"Ben iyiyim. Sadece biraz rahatsızım," diye mırıldanırken içimdeki ezici sıkışma yavaş yavaş azalmaya başladı.

"Bana yalan mı söylüyorsun, *cara*?"

Başımı iki yana salladım ve kasılma geçerken rahatlayarak iç çektim. "İnsanları tıbbi yardımdan mahrum bırakamazsın Salvatore," dedim onun yerine.

"Benim hastanem. Benim kurallarım," diye karşılık verdi ve yan tarafta duran, ellerini gergin bir şekilde sıkan hemşireye baktı. "Ne?"

"Şey, karınızı doğum için hazırlamamız gerekiyor, Bay Ajello," diye ciyakladı kız.

"Ben de onunla geliyorum. Nereye?"

"Kesinlikle benimle gelmiyorsun!" diye bağırdım.

Salvatore'nin delici bakışları bana yöneldi, gözleri benimkileri delip geçiyordu. "Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Beni yere bırakacaksın ve gidip o rahat görünen sandalyeye oturacaksın." Çenesini parmaklarımın arasına aldım ve söz konusu koltuğu görebilmesi için başını çevirdim. "Ve orada bekleyeceksin. Lütfen."

Dişlerini gıcırdattı ve bana öyle bir bakış fırlattı ki, başka birine tehditkâr görünebilirdi ama bunu sadece şu anda ne kadar korktuğunu gizlemek için kullandığını biliyordum.

"Kapı açık kalacak," diye kükredi. "Ben de doğumhanede seninle olacağım."

Gülümsedim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Anlaştık."

Salvatore

"Üç doktor mu? Gerçekten mi?" Milene etrafında koşuşturan personele bakarak homurdandı. "Ve beş hemşire? Tanrı aşkına Salvatore, sence kaç bebeğim olacak?"

"Senin ya da bebeğin güvenliğini riske atmayacağım, Cara."

Yanağını okşayıp arkama uzandım.

"Karımın ya da çocuğumun en ufak bir rahatsızlık duyduğunu fark edersem" silahı kaldırıp sağımdaki tezgâhın üzerine koydum, "hepiniz ölürsünüz."

"Yüce İsa!" Milene haykırdı.

"Sorun yok, *cara*. Güvendesin." Onu öpmek için öne doğru eğildim ama bana verilen hastane önlüğünün önünü tuttu ve beni sarsmaya başladı.

"Çıkar şu lanet şeyi doğumhaneden! Hemen!" diye bağırdı.

"Hayır. Herhangi bir acı hissedersen ne olacağını hatırlamaları gerekiyor."

"Çocuk doğuruyorum. Çocuk! Tabii ki *biraz* acıyacak." Avuçlarıyla yüzümü kavradı. "Aklının nasıl çalıştığını biliyorum Tore, ama sen ve silahın bunu benim için kolaylaştırmıyorsunuz. Bunu daha da zorlaştırıyorsun. Lütfen, bebeğimizin dün-

yaya gelmesine yardım eden insanlar kalp krizinden ölmeden önce o silahı buradan çıkar."

Bir an için gözlerimi kapatıp kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki her an göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Dehşet beni ele geçirip, midemin çukuruna yerleşti. En son Milene vurulduğunda bu kadar korkmuştum ve ona bir daha asla zarar gelmesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim, kâğıt kesiğinden bile. Bu? Bunu kaldıramıyordum. Karımın acı çekmesi ve ona yardım edememe fikrini kaldıramıyordum.

Silahı elime alıp emniyetini açtım ve Milene'nin diğer tarafında duran hemşireye doğru attım. "Çıkarın şunu buradan."

Kadın irkilerek silahı beceriksizce yakalayıp odadan dışarı fırladı.

"Seni seviyorum." Milene'nin alnına bir öpücük kondurdum ve elini tuttum. "Acını bir şekilde üzerime alabilmek için her şeyimi verirdim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Biliyorum. Ama o kadar da kötü değil, yemin ederim."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzü buruştu ve elimi sıktı. Benim güzel yalancım. Acaba ona olan sevgimin derinliğini hiç anlayabilecek miydi?

"Vakit geldi Bayan Ajello," dedi masanın dibinde oturan doktor. "Ben söylediğimde ıkınmanızı istiyorum."

Adama hızlı bir bakış fırlattım, bakışlarımda karıma bir şey olursa ölümünün ne kadar acı verici olacağını açıkça görmesini sağladım, sonra gözlerimi tekrar Milene'ye çevirdim. "Her şey yoluna girecek, *cara mia*. Yemin ederim."

Bakışlarım sanki saatlerdir karımın üzerinde gibiydi ama gerçekte on dakika bile geçmemişti. Yine de onun her acı dolu inleyişi, her zorlukla nefes alıp verişi beni içten parçalıyordu.

Neden bu kadar uzun sürüyordu? Doktorlar şu anda anlayamayacağım şeyler söylerken hemşireler etrafta koşuşturuyordu. İçimdeki panik, gerçekleşmeyi bekleyen bir patlama gibi yükselmeye devam ediyordu.

Milene'nin ya da bir başkasının duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Boyunlarını kıracağım, *cara*," diye mırıldandım. "Ya her şey yoluna girecek ya da hepsini çıplak ellerimle öldüreceğim. Doktorlarla başlayacağım, sonra diğerlerine geçeceğim, otoparkta o lanet kapı kolunu bizim için kaldırması neredeyse beş saniye süren moron da dahil."

Birden yüksek sesli bir bebek ağlaması odayı doldurarak diğer tüm sesleri bastırdı.

Kalbim durdu, sonra içimdeki endişe tavan yaparken çılgınca hızına devam etti. Soğuk terler tenimi kapladı. Kalp atışlarımın gürültüsü arasında yavaş yavaş etrafımda konuşan doktor ve hemşirelerin farkına vardım ama onları takmadım. Beş dakika sonra çocuğu karımın ellerine verdiklerinde bile dönüp bebeğe bakmadım. Gözlerim Milene'nin yorgun yüzünde, göğsündeki küçük bebeğe bakarken dudaklarında beliren kocaman gülümsemede takılı kaldı.

"Aman Tanrım. O kadar güzel ki," diye hıçkırdı Milene.

Bebeğe bakmaya cesaret edemedim. Milene hamile olduğunu söylediği andan beri, bebek doğduğunda kendi çocuğuma karşı hiçbir şey hissetmeyeceğime dair korkunç bir korku yaşıyordum. Ya da daha kötüsü, karıma duyduğum sevginin bir şekilde ikiye bölüneceğinden korkuyordum. Milene'yi şu anda sevdiğimden daha az sevme fikrini aklım almıyordu. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Asla.

"Salvatore?" Milene parlak gözlerini şaşkınlıkla benimkilere dikti. "Kızımıza merhaba demeyecek misin?"

Derin bir nefes alıp aşağı baktım. Uzun kirpiklerin altından iki kehribar rengi göz bana bakıyordu. Benim gözlerim. Kısa sarı saçları minik kafasını kaplıyor ve her yöne doğru uzanıyordu. Karımınkiyle aynı tondaydı. Göğsüme garip bir his yayıldı. İçimde bir fırtına koptu ve büyüdü, beni tamamen tüketene kadar vücuduma yayıldı. Sanki tüm vücudum sıvı bir ateşin içindeymiş gibi hissettirdi.

Öne doğru eğilerek uzandım ve serçe parmağımın ucuyla minicik eline dokundum. Küçük kızım parmaklarını benimkilerin etrafına sarıp küçük yumruğunun içine sıkıştırdı. Gözlerimi kırptım. O da aynısını yaptı.

"Bölüneceğini düşünmüştüm," diye mırıldandım. Gözlerimi küçük kehribar rengi irislerden ayıramadan huşu içinde onlara baktım.

"Neyin bölüneceğini?" diye sordu Milene.

"Sevginin. Onu ikiniz arasında bölüştürmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm." Bakışlarımı bebekten ayrılmaya zorlayıp karıma baktım. "Başka birini seni sevdiğim gibi sevemeyeceğimi düşündüm."

"Sevgi öyle bir şey değil." Gülümsedi.

"Bunu şimdi anlıyorum. Bir şekilde...ikiye katlandı."

"Tabii ki katlandı." Dudaklarını benimkilere bastırdı, sonra kızımızın başına bir öpücük kondurdu. "O şimdiye kadar gördüğüm en güzel bebek. Eminim ki büyüdüğünde kapımızın önünde bir hayran kuyruğu oluşacak."

"Eminim öyle olacak," diye zorla gülümseyerek karşılık verdim. "Ve babası onların her birini boğacak."

SON

Rinova
Library

